

dr Dominik Borek

Fundusze Europejskie
Wiedza Edukacja Rozwój

**Rzeczpospolita
Polska**

Unia Europejska
Europejski Fundusz Społeczny

KOMPENDIUM DO NAUKI
PRAWA TURYSTYKI

WYBÓR AKTÓW PRAWNYCH

KOMPENDIUM DO NAUKI
PRAWA TURYSTYKI

WYBÓR AKTÓW PRAWNYCH

dr Dominik Borek

Szczecin 2022

ZESTAWIŁ I OPRACOWAŁ

dr Dominik Borek

RECENZENT

dr Karol Świtaj

ISBN 978-83-61289-03-6

Copyright © Forum Turystyki Regionów 2022

REDAKCJA, SKŁAD I KOREKTA

Joanna Rutkowska

WYDAWCA

Forum Turystyki Regionów

Urocza 33, 71-496 Szczecin

tel. 91 488 00 50

e-mail: forum@forumturystyki.pl

www.forumturystyki.pl

Wydawnictwo bezpłatne, zrealizowane w ramach projektu

RAZEM można LEPIEJ kształtować prawo

dofinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego

w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój na lata 2014-2020

Dodruk wydania zrealizowany w ramach projektu

„RAZEM można LEPIEJ kształtować prawo – etap II”

realizowanego przez Forum Turystyki Regionów. Wydawnictwo bezpłatne.

Fundusze Europejskie
dla Rozwoju Społecznego

Dofinansowane przez
Unię Europejską

Spis treści

Recenzja wydawnicza	6
1. Prawo turystyki – wyjaśnienie	8
2. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych	13
3. Ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o polskiej organizacji turystycznej	33
4. Ustawa z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych	43
5. Ustawa z dnia 15 lipca 2020 r. o Polskim Bonie Turystycznym	94
6. Wyciąg z ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem Covid-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw	111
7. Wyciąg z ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych	127
8. Wyciąg z ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej	129

Recenzja wydawnicza

Autor publikacji „Kompendium do nauki Prawa Turystyki – wybór aktów prawnych” podjął się ważnego zadania dla funkcjonowania i rozwoju podmiotów branży turystycznej w postpandemicznych czasach, które dodatkowo komplikuje wojna na Ukrainie. Dokonał bowiem wysiłku polegającego na zebraniu w jednym miejscu najistotniejszych regulacji prawnych dotyczących turystyki. Przyjęta przy tym forma kompendium sprzyja nauce prawa turystyki, gdyż ułatwia korzystanie z wyboru aktów prawnych. Jest ona zatem istotna, ponieważ umożliwia sprawne zdobywanie podstawowych informacji o przepisach obowiązujących w tej dziedzinie.

Autor opracowania D. Borek dokonał wyboru, zestawienia, a w niezbędnym zakresie także wyciągu z najistotniejszych aktów prawnych dotyczących bezpośrednio turystyki jako takiej. Wypada przyjąć, że przygotowując publikację przyświecało mu przekonanie, zgodnie z którym nieznanie prawa szkodzi. Przedsiębiorcy turystyczni stanowią na tyle istotną i ważną grupę społeczną, a przede wszystkim gospodarczą, że zasługują na posiadanie dedykowanego dla nich zbioru regulacyjnego, wyróżniającego ich podmiotowo i tworzącego zestawienie o wymiarze podstawowym.

Praca D. Borka stanowi nowatorskie i pierwsze tego rodzaju opracowanie tematu dla potrzeb branży turystycznej. W literaturze brak jest bowiem wyboru aktów normatywnych z obszaru turystyki. Niezwykle atrakcyjne wydają się przy tym z punktu widzenia przedsiębiorców tej branży nazwy poszczególnych jednostek redakcyjnych, co z pewnością ułatwi poszukiwania odpowiedniej treści przez zainteresowanych czytelników. Sformułowanie „prawo” zawarte w tytule kompendium służy zaprezentowaniu zbioru jako kompletnego i całościowego, co jak się wydaje udało się osiągnąć w przeważającej mierze.

Autor, przygotowując kompendium, zaprezentował rzetelne podejście naukowe, wykorzystał metodę empiryczną, która ułatwi czytelnikom zapoznanie się z zaprezentowanymi przepisami

prawa turystyki. Bogate doświadczenie D. Borka w korzystaniu z przepisów przeniósł on w sposób zaskakująco czytelny i prosty na karty kompendium, co będzie mieć istotne znaczenie dla stosowania w praktyce regulacji objętych niniejszym zbiorem. Kompendium wprowadza nowe spojrzenie na prawo turystyki. Pozwala bowiem dostrzec jego zakres, obszar regulacji, który wbrew obiegowemu przekonaniu nie sprowadza się do jednego aktu prawnego. Dlatego też z pełnym przekonaniem mogę polecić „Kompendium do nauki Prawa Turystyki – wybór aktów prawnych” jako ważne źródło, nie tylko do nauki prawa turystyki w praktyce.

dr Karol Świtaj
Kancelaria dLp Dr Lewandowski & Partners sp. k.

1. Prawo turystyki – wyjaśnienie

„Kompendium do nauki Prawa Turystyki” stanowi swoisty wybór aktów prawnych, jest to publikacja mająca na celu wsparcie branży turystycznej w poznawaniu regulacji związanych z rynkiem usług turystycznych¹. Dział administracji rządowej – turystyka, obejmuje sprawy zagospodarowania turystycznego kraju oraz mechanizmów regulacji rynku turystycznego². Powyższe dobitnie świadczy zatem o tym, że przepisy regulujące turystykę mają przede wszystkim charakter publicznoprawny. Wynika to z faktu, iż zarówno zagospodarowanie turystyczne kraju jak i instrumenty regulacji rynku turystycznego są domeną władzy publicznej. Niemniej ustawy regulujące rynek usług turystycznych zawierają także rozwiązania prywatnoprawne, związane z obszarem umów cywilnoprawnych dotyczących imprez turystycznych, pojedynczych usług turystycznych czy kontraktów typu „business to business” (b2b). W uproszczeniu można powiedzieć, że prawo publiczne w obszarze turystyki dotyka problematyki związanej z podejmowaniem, prowadzeniem i zakończeniem działalności turystycznej. W szczególności prawo publiczne określa obowiązki władzy publicznej wobec przedsiębiorców oraz ich zobowiązania względem administracji publicznej, np. związane z formą rejestracji podejmowanej działalności w obszarze turystyki. Natomiast prawo prywatne w głównej mierze dotyka problematyki kontraktów i porozumień między przedsiębiorcami a klientami oraz między samymi profesjonalnymi podmiotami rynku usług turystycznych.

Zastanawiając się nad tytułem materiałów dydaktycznych, można zadać pytanie – dlaczego Prawo Turystyki? Tytuł zaproponowany dla podręcznika „Prawo Turystyki”³ a jednocześnie zbioru niniejszych aktów prawnych właściwych do nauki tego obszaru wyraźnie identyfikuje podstawowy obszar, którego dotyczą regulacje – mianowicie turystykę jako taką. Tego

¹ Artykuł prezentuje osobiste poglądy autora i nie może być interpretowany jako stanowisko jakiegokolwiek organu, podmiotu czy instytucji. Artykuł prezentuje stan prawny na dzień 08.05.2022 r.

² Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej.
³ D. Borek, H. Zawistowska (red.) Prawo Turystyki. Podręcznik, Gdańsk 2021.

rodzaju podmiotowe zorientowanie tytułu obu publikacji, wyraźnie identyfikujące konkretną dziedzinę życia społecznego i ekonomicznego. Nazwa ta posiada znaczenie symboliczne, jak też praktyczne, co starałem się wykazać w podręczniku „Prawo Turystyki”. Tytułem wyjaśnienia, wskażę tylko, iż w warstwie symbolicznej wskazanie turystyki jako dziedziny życia społecznego i gospodarczego jest istotnym dowartościowaniem tego obszaru regulacyjnego⁵. Z kolei wymiar praktyczny dotyczy łatwej identyfikowalności regulowanej problematyki⁶. Chodzi o to aby zainteresowany jednoznacznie wiedział z jaką problematyką ma do czynienia w ramach niniejszego obszaru rozważań prawnych. Dzięki takiemu uporządkowaniu, jednoznacznie można stwierdzić, iż ten zbiór aktów prawnych dotyczy problematyki działu administracji rządowej – turystyka.

Jak wskazywałem w podręczniku „Prawo Turystyki”: „kompetencje ministra właściwego do spraw turystyki określone są materią prawa powszechnie obowiązującego na poziomie ustawowym. Zgodnie z ustawą z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej minister mający w swojej gestii turystykę obejmuje swym zakresem sprawy turystyki społecznej, zagospodarowania turystycznego kraju oraz mechanizmów regulacji rynku turystycznego⁸. W związku z powyższym należy uznać, iż wybór aktów prawnych do nauki Prawa Turystyki powinien zawierać regulacje ustawowe, co do których nadzór merytoryczny sprawuje minister właściwy ds. turystyki, a będą to:

1. Ustawa o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych¹⁰;
2. Ustawa o Polskiej Organizacji Turystycznej¹¹;
3. Ustawa o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych¹²;
4. Ustawa o Polskim Bonie Turystycznym¹³.

Dodatkowo wykaz ten został uzupełniony o wyciągi z:

⁴ Por. Uzasadnienie do rządowego projektu ustawy, Prawo Przedsiębiorców. Por. Uzasadnienie do rządowego projektu ustawy, Prawo Przedsiębiorców. Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej. D. Borek, H. Zawistowska (red.) Prawo Turystyki. Podręcznik, Gdańsk 2021, s. 17-22.

⁷

⁸

⁹ D. Borek, H. Zawistowska (red.) Prawo Turystyki. Podręcznik, Gdańsk 2021, s. 100.

¹⁰ Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych

Ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o Polskiej Organizacji Turystycznej.
Ustawa z dnia 15 lipca 2020 r. o Polskim Bonie Turystycznym.

¹¹

^{12 13}

5. Ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw¹⁴

oraz

6. Ustawy o grach hazardowych¹⁵.

Wskazane wyżej wyciągi dotyczą obszarów tematycznych, którymi żywotnie zainteresowany jest minister właściwy ds. turystyki, ponieważ dotyczą jego kompetencji władczych w obszarze legislacji.

Ustawa o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw to tzw. „ustawa covidowa”, która wprowadziła istotne zmiany w rynku usług turystycznych w Polsce, zmiany te mają charakter systemowy i jako takie mogą podlegać modyfikacjom, których głównym wnioskodawcą powinien być właściwy minister z obszaru turystyki. Obecnie funkcje te piastuje Minister Sportu i Turystyki, co jest znamienne jeśli chodzi o drugi ze sporządzonych wyciągów ustawowych, o czym szerzej za chwilę. Turystyka i rekreacja, to w ostatnich dwóch latach domena „prawa interwencyjnego”, ale również wskazanych na wstępie elementów regulowania rynku i zagospodarowania, co stanowi dodatkowe wyzwanie w niepewnych czasach pandemii. W ramach wyciągu z regulacji covidowych, poznają Państwo przepisy tej ustawy istotne z perspektywy ministra właściwego ds. turystyki. W przedstawieniu tematu nie zabraknie odniesienia do prac, które toczyły się w okresie pandemii, a dotyczyły wsparcia branży turystycznej, powstania Turystycznego Funduszu Zwrotów czy Turystycznego Funduszu Pomocowego. Turystyka jako gałąź gospodarki pierwsza odczuwa wszelkiego rodzaju kryzysy i jako ostatnia z nich wychodzi. Jeszcze nie zakończył się okres pandemiczny, a znów mierzymy się z kolejnym czynnikiem uderzającym w ten sektor, jakim jest wojna na terenie Ukrainy. Zmiany legislacyjne w turystyce z perspektywy trwającej wojny na wschodzie także powinny być odpowiednio rozważone i zaprezentowane w ramach szkoleń, a dedykowanym aktem prawnym w obszarze nadzwyczajnych i nieuniknionych

¹⁴ Ustawa z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw.

¹⁵ Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

okoliczności, jak wojna, jest w obszarze turystyki ustawa o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

W niniejszych rozważaniach postaram się przedstawić Państwu zestawienie przepisów oparte w głównej mierze na metodzie empirycznej, wynikającej z własnych doświadczeń jako osoby odpowiedzialnej za prowadzenie prac legislacyjnych w obszarze turystyki na poziomie administracji rządowej. Zaproponowane zestawienie ma ułatwić Państwu korzystanie z przepisów i stanowić podstawowe kompendium i vademecum w związku z posługiwaniem się przepisami w praktyce. Stąd też zaproponowałem wyraźne oddzielenie śródtytułów poszczególnych rozdziałów i zatytułowałem każdy z artykułów w ramach zawartych regulacji na poziomie ustawowym. Mam nadzieję, że takie podejście wspomże Państwa w posługiwaniu się tą skądinąd dosyć skomplikowaną materią jaką stanowi Prawo Turystyki. Dodatkowo w ramach przytaczania źródeł prawa, zdecydowałem się na pominięcie przepisów, które w poszczególnych ustawach wprowadzały zmiany w przepisach obowiązujących innych ustaw. Do stworzenia zestawienia, wykorzystałem zbiory zawarte w systemie informacji prawniczej LEX – <https://sip.lex.pl/>.

W nawiązaniu do początku niniejszych rozważań, przypomnę, iż dział administracji rządowej turystyka obejmuje sprawy zagospodarowania turystycznego kraju oraz mechanizmów regulacji rynku turystycznego. Zgodnie zaś z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej podział ministerstwa na komórki organizacyjne uwzględnia podział na działy w ten sposób, że działowi odpowiada w całości jeden lub więcej departamentów. Departament Turystyki jest jedyną w całym Rządzie komórką, która odpowiada w całości za dany dział administracji rządowej. Warto mieć świadomość w tym zakresie i bezwzględnie pamiętać, iż podmiotem, który ma za zadanie wspierać przedsiębiorców w interpretacji skomplikowanych aspektów rzeczonych przepisów jest wspomniany Departament Turystyki. Można nawet powiedzieć, że podmiot ten jest swego rodzaju „miniministerstwem” w Ministerstwie Sportu i Turystyki. Zakres tematyczny jakim zajmują się pracownicy departamentu obejmuje m.in. sprawy regulacji rynku usług turystycznych (prowadzone są postępowania administracyjne w imieniu ministra dot. usług hotelarskich, organizatorów turystyki, a także polskiego bonu turystycznego), legislacji w obszarze turystyki, ustalania strategii i polityki turystycznej kraju, nadzoru merytorycznego i formalnoprawnego nad Polską Organizacją Turystyczną oraz w zakresie ochrony praw turystów. Ponadto pod skrzydłami Departamentu Turystyki znajduje się blisko 60 umów

międzynarodowych w obszarze turystyki¹⁶. Wszystkie te elementy oraz zakres działalności powinny być odpowiednio rozważone i poddane odpowiedniej analizie w ramach cyklu szkoleń.

Niniejsza publikacja jest kontynuacją bardzo wartościowych opracowań stworzonych przez Departament Turystyki Ministerstwa Sportu i Turystyki w latach poprzednich.

W szczególności chodzi tu o pozycję „Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych wraz z aktami wykonawczymi oraz wybrane akty prawne związane z turystyką, Warszawa 2011” oraz „Ustawa z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych wraz z aktami wykonawczymi oraz wybrane akty prawne związane z turystyką, Warszawa 2017”. Zbiorem niniejszym są objęte akty prawne bądź ich wyciągi na poziomie ustawowym, które odnoszą się wyłącznie do turystyki.

Mam nadzieję, że przystępna forma prezentacji aktów prawnych bezpośrednio dotyczących turystyki będzie dla Państwa najlepszym źródłem nauki dla dziedziny, którą nazywamy Prawem Turystyki.

dr Dominik Borek

¹⁶Por. D. Borek, H. Zawistowska (red.) Prawo Turystyki. Podręcznik, Gdańsk 2021, s. 96-111.

2. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r.
o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek
i przewodników turystycznych

Dz.U. z 2020 poz. 2211

USTAWA
z dnia 29 sierpnia 1997 r.
o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1. (zakres ustawowy)

Ustawa określa warunki świadczenia usług hotelarskich oraz usług pilotów wycieczek i przewodników turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także za granicą, jeżeli umowy z turystami o świadczenie tych usług są zawierane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 1a. - 2.

(przepisy uchylone).

Art. 2a. (zadania marszałka województwa jako zadania z zakresu administracji rządowej)

Zadania marszałka województwa, o których mowa w ustawie, są zadaniami z zakresu administracji rządowej.

Art. 2b. (organ wyższego rzędu)

Minister właściwy do spraw turystyki jest organem wyższego stopnia w stosunku do marszałka województwa w sprawach, o których mowa w art. 24 ust. 1, art. 28 ust. 1, art. 39a ust. 3 oraz art. 42 ust. 1.

Art. 3. (słowniczek ustawowy)

1. Przez użyte w ustawie określenia należy rozumieć:

1)-7) (przepisy uchylone)

7a) przewodnik turystyczny – osobę zawodowo oprowadzającą turystów lub odwiedzających po wybranych obszarach, miejscowościach i obiektach, udzielającą o nich fachowej informacji oraz sprawującą nad turystami lub odwiedzającymi opiekę w zakresie wynikającym z umowy;

7b) pilot wycieczek – osobę towarzyszącą, w imieniu organizatora turystyki, uczestnikom

imprezy turystycznej, sprawującą opiekę nad nimi i czuwającą nad sposobem wykonania

na ich rzecz usług oraz przekazującą podstawowe informacje, dotyczące odwiedzanego

kraju i miejsca;

8) usługi hotelarskie – krótkotrwałe, ogólnie dostępne wynajmowanie domów, mieszkań,

pokoi, miejsc noclegowych, a także miejsc na ustawienie namiotów lub przyczep samochodowych oraz świadczenie, w obrębie obiektu, usług z tym związanych;

9) turysta – osobę, która podróżuje do innej miejscowości poza swoim stałym miejscem

pobytu na okres nieprzekraczający 12 miesięcy, dla której celem podróży nie jest podjęcie

stałej pracy w odwiedzanej miejscowości i która korzysta z noclegu przynajmniej przez

jedną noc;

10) odwiedzający – osobę, która podróżuje do innej miejscowości poza swoim stałym miejscem pobytu, dla której celem podróży nie jest podjęcie stałej pracy w odwiedzanej miejscowości oraz niekorzystającą z noclegu;

11) klient – osobę, która zamierza zawrzeć lub zawarła umowę o świadczenie usług turystycznych na swoją rzecz lub na rzecz innej osoby, a zawarcie tej umowy nie stanowi

przedmiotu jej działalności gospodarczej, jak i osobę, na rzecz której umowa została zawarta, a także osobę, której przekazano prawo do korzystania z usług turystycznych

2. ~~Obiektami w ustawie jest zawarta umowa o świadczenie usług turystycznych i imprez turystycznych oraz~~
~~14) przedsiębiorcy, należy się do tego rozumienia usług turystycznych i imprez turystycznych lub~~
~~organizatora turystyki, o których mowa odpowiednio w art. 4 pkt 1, 2 i 8 ustawy z dnia~~
~~24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych i~~
~~przedsiębiwców (Dz. U. z 2017 r. poz. 2495 oraz z 2020 r. poz. 424 i~~
~~(Dz. U. z 2019 r. poz. 548 oraz z 2020 r. poz. 568).~~

i przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach

uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1252);

15) (przepis uchylony).

Rozdział 2 (rozdział uchylony)

Art. 4. - 10b. (przepisy uchylone)

Rozdział 2a (rozdział uchylony)

Art. 10c. - 10h. (przepisy uchylone)

Rozdział 3 (rozdział uchylony)

Art. 11. - 19a. (przepisy uchylone)

Rozdział 4 Przewodnicy turystyczni i piloci wycieczek

Art. 20. (funkcje przewodników turystycznych i pilotów wycieczek)

1. (przepis uchylony)
2. Do zadań przewodnika turystycznego należy oprowadzanie turystów lub odwiedzających, udzielanie fachowej i aktualnej informacji o kraju, odwiedzanych miejscowościach, obszarach i obiektach, sprawowanie opieki nad turystami lub odwiedzającymi w zakresie wynikającym z umowy, a podczas prowadzenia turystów w górach troska o ich bezpieczeństwo w szczególności podczas wyjść wymagających odpowiednich technik i specjalistycznego sprzętu.
3. Do zadań pilota wycieczek należy czuwanie, w imieniu organizatora turystyki, nad sposobem świadczenia usług na rzecz klientów, przyjmowanie od nich zgłoszeń dotyczących związanych z tym uchybień, sprawowanie nad klientami opieki w zakresie wynikającym z umowy, wskazywanie lokalnych atrakcji oraz przekazywanie podstawowych informacji dotyczących odwiedzanego kraju i miejsca.
4. - 6. (przepisy uchylone)
7. Sprawowanie opieki, o której mowa w ust. 2 i 3, nie zastępuje obowiązku wykonywania opieki przez osoby do tego zobowiązane z innego tytułu.

Art. 21. (podział przewodnictwa turystycznego)

1. Zadania przewodników turystycznych wykonują:
 - 1) przewodnicy górscy dla określonych obszarów górskich;
 - 2) przewodnicy miejscy dla poszczególnych miast;
 - 3) przewodnicy terenowi dla poszczególnych województw, powiatów, gmin, a także regionów oraz tras turystycznych.

1a. Wykonywanie zadań przewodnika górskiego dla określonego obszaru górskiego wymaga posiadania uprawnień określonych ustawą.

1b. Uprawnienia przewodnika górskiego dla określonego obszaru górskiego otrzymuje osoba, która:

- 1) ukończyła 18 lat;
- 2) nie była karana za przestępstwo umyślne lub inne popełnione w związku z wykonywaniem zadań przewodnika turystycznego lub pilota wycieczek;
- 3) posiada wykształcenie średnie lub średnie branżowe;
- 4) odbyła szkolenie teoretyczne i praktyczne dla określonego obszaru górskiego oraz zdała egzamin na przewodnika górskiego, z zastrzeżeniem art. 22a ust. 2.

2. Uprawnienia przewodników górskich dzielą się na trzy klasy w zależności od stopnia trudności tras i wycieczek.

3. - 7. (przepisy uchylone)

Art. 22. (wymagania ustawowe dla przewodników miejskich, terenowych i pilotów wycieczek)

Przewodnikiem miejskim lub terenowym lub pilotem wycieczek może być osoba, która:

- 1) ukończyła 18 lat;
- 2) nie była karana za przestępstwo umyślne lub inne popełnione w związku z wykonywaniem zadań przewodnika turystycznego lub pilota wycieczek;
- 3) posiada wykształcenie średnie lub średnie branżowe.

Art. 22a. (egzaminowanie dodatkowych obszarów przewodnictwa górskiego)

1. (przepis uchylony).

2. Osoby posiadające uprawnienia przewodnika górskiego dopuszcza się do egzaminu umożliwiającego uzyskanie uprawnień obejmujących dodatkowy obszar bez konieczności odbycia szkolenia teoretycznego i praktycznego.

3. (uchylony)

Art. 23. (przepis uchylony)

Art. 24. (wymagania wobec szkoleń dla kandydatów na przewodników górskich)

1. Wykonywanie działalności w zakresie szkolenia dla kandydatów na przewodników górskich wymaga uzyskania wpisu do rejestru organizatorów szkoleń dla kandydatów na przewodników górskich, zwanego dalej „rejestrem organizatorów szkoleń”, prowadzonego przez marszałka województwa.

1a. Wpisu do rejestru organizatorów szkoleń marszałek województwa dokonuje na wniosek organizatora szkolenia.

1b. Wniosek o wpis do rejestru organizatorów szkoleń składa się do marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby fizycznej albo siedzibę jednostki organizacyjnej wnioskującej o wpis do rejestru organizatorów szkoleń, a w przypadku osoby fizycznej posiadającej miejsce zamieszkania i jednostki organizacyjnej posiadającej siedzibę

na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej – do marszałka województwa wybranego przez wnioskodawcę.

2. Wpis do rejestru organizatorów szkoleń może dotyczyć zgłoszenia przeprowadzenia jednego szkolenia lub szkolenia na stałe.

3. Osoby fizyczne i jednostki organizacyjne organizujące szkolenia dla kandydatów na przewodników górskich są obowiązane:

1) zapewnić kadre:

a) wykładowców posiadających wykształcenie wyższe – do prowadzenia zajęć teoretycznych,

b) instruktorów posiadających udokumentowaną praktykę w zakresie wykonywania zadań przewodnika górskiego dla określonego obszaru górskiego w wymiarze co najmniej 50 dni w okresie 5 lat poprzedzających dzień złożenia wniosku o wpis do rejestru organizatorów szkoleń – do prowadzenia zajęć praktycznych;

2) zapewnić warunki umożliwiające realizację zajęć, w tym także praktycznych, oraz odpowiednią obsługę biurową wraz z przechowywaniem i udostępnianiem dokumentacji szkolenia;

3) realizować program szkolenia dla kandydatów na przewodników górskich, określony w przepisach wydanych na podstawie art. 34 ust. 1 pkt 4;

4) przedstawiać uczestnikom szkoleń wewnętrzny regulamin szkolenia, określający w szczególności warunki potwierdzania udziału w zajęciach teoretycznych i praktycznych oraz ich zaliczania.

4. Potwierdzeniem posiadania praktyki, o której mowa w ust. 3 pkt 1 lit. b, jest zaświadczenie wydane przez organizatora turystyki lub jednostkę organizacyjną powierzającą zadania przewodnika górskiego.

5. Wniosek o wpis do rejestru organizatorów szkoleń zawiera następujące dane:

1) nazwę wnioskodawcy, jego siedzibę i adres, a w wypadku gdy wnioskodawca jest przedsiębiorcą będącym osobą fizyczną – imię i nazwisko oraz adres miejsca zamieszkania;

2) wskazanie, czy działalność szkoleniowa będzie prowadzona w ramach działalności gospodarczej;

3) określenie zakresu szkolenia, które wnioskodawca zamierza prowadzić, w tym wskazanie:

a) czy szkolenie ma mieć charakter podstawowy czy uzupełniający,

b) obszaru górskiego, którego ma dotyczyć szkolenie przewodników górskich;

4) wskazanie, czy wpis do rejestru organizatorów szkoleń ma dotyczyć zorganizowania jednego szkolenia, czy organizowania szkoleń na stałe;

5) wskazanie kierownika szkolenia lub innej osoby upoważnionej do występowania wobec marszałka województwa w sprawach związanych ze szkoleniem;

6) informację o dotychczasowych szkoleniach prowadzonych przez wnioskodawcę, jeżeli wnioskodawca prowadził uprzednio szkolenia;

7) opis warunków szkolenia, w tym wskazanie miejsca odbywania wykładów i zajęć praktycznych, a także określenie miejsca przechowywania dokumentacji szkolenia i archiwum wydanych dokumentów.

6. Do wniosku wnioskodawca dołącza oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru organizatorów szkoleń są kompletne i zgodne z prawdą;

2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności w zakresie organizowania szkoleń dla kandydatów na przewodników górskich, określone w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych”.

7. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 6, zawiera:

1) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;

2) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania wnioskodawcy, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

8. Dokumentem poświadczającym dokonanie wpisu do rejestru organizatorów szkoleń jest zaświadczenie wydane przez marszałka województwa.

9. Organizator szkolenia dla kandydatów na przewodników górskich, rozpoczynając szkolenie, pisemnie informuje marszałka województwa właściwego dla miejsca odbywania szkolenia o miejscu i terminach zajęć.

10. Wpis do rejestru organizatorów szkoleń obejmuje dane, określone w ust. 5, z wyjątkiem adresu miejsca zamieszkania organizatora szkoleń będącego osobą fizyczną.

11. Rejestr jest jawny.

12. Rejestr jest prowadzony w systemie teleinformatycznym.

13. Na podstawie informacji o dokonanych wpisach do rejestru organizatorów szkoleń przekazywanych w postaci elektronicznej przez marszałków województw, na stronie internetowej ministra właściwego do spraw turystyki zamieszcza się Centralny Wykaz Organizatorów Szkoleń dla Kandydatów na Przewodników Górskich.

Art. 24a. (kontrola organizatorów szkoleń dla kandydatów na przewodników górskich)

1. Marszałek województwa jest upoważniony do kontroli organizatorów szkoleń dla kandydatów na przewodników górskich w zakresie:

1) zgodności ze stanem faktycznym danych zawartych we wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 5;

2) zgodności wykonywanej działalności z uzyskanym wpisem do rejestru organizatorów szkoleń;

3) przestrzegania warunków szkolenia określonych ustawą.

2. Kontrola organizatora szkoleń dla kandydatów na przewodników górskich obejmuje w szczególności:

1) sprawdzenie dokumentacji szkolenia;

2) ocenę zgodności harmonogramu zajęć z procesem jego realizacji;

- 3) sprawdzenie zapewnienia odpowiedniej obsługi biurowej wraz z przechowywaniem i udostępnianiem dokumentacji szkolenia;
 - 4) sprawdzenie zapewnienia warunków umożliwiających realizację zajęć, w tym także praktycznych.
3. Marszałek województwa, który otrzymał informację o odbywającym się na jego terenie szkoleniu dla kandydatów na przewodników górskich organizowanym przez organizatora szkolenia wpisanego do rejestru organizatorów szkoleń prowadzonego przez marszałka innego województwa, ma prawo przeprowadzić kontrolę organizatora szkolenia w czasie trwania szkolenia.
4. Kontrola organizatora szkolenia dla kandydatów na przewodników górskich odbywa się w obecności kierownika szkolenia lub osoby upoważnionej do zastępowania kierownika szkolenia.
5. Marszałek województwa jest upoważniony do kontroli organizatorów szkoleń dla kandydatów na przewodników górskich w zakresie spełnienia obowiązku uzyskania wpisu do rejestru organizatorów szkoleń.
6. Kontroli, o której mowa w ust. 1 i 5, dokonuje osoba imiennie upoważniona przez marszałka województwa.
7. Osoba dokonująca kontroli organizatora szkolenia dla kandydatów na przewodników górskich powiadamia o stwierdzonych uchybieniach marszałka województwa, na którego terenie odbywa się szkolenie.
8. Uchybieniem w prowadzeniu działalności objętej wpisem do rejestru organizatorów szkoleń jest:
1) niespełnianie wymogów, o których mowa w art. 24 ust. 3;
2) niezgodność ze stanem faktycznym danych zawartych we wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 5.
9. Marszałek województwa, na którego terenie odbywa się szkolenie dla kandydatów na przewodników górskich po uzyskaniu informacji o uchybieniach organizatora szkolenia powiadamia o tych uchybieniach marszałka województwa, który wpisuje organizatora szkolenia do rejestru organizatorów szkoleń.
10. Marszałek województwa wzywa organizatora szkoleń dla kandydatów na przewodników górskich do usunięcia stwierdzonych uchybień w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem wykreślenia z rejestru organizatorów szkoleń.
11. Organizator szkolenia wykreślony z rejestru organizatorów szkoleń na podstawie ust. 10 nie może zostać wpisany do rejestru organizatorów szkoleń przed upływem 3 lat od dnia wydania decyzji o wykreśleniu z rejestru organizatorów szkoleń.
12. Organizator szkoleń prowadzący szkolenie dla kandydatów na przewodników górskich bez wymaganego wpisu do rejestru organizatorów szkoleń nie może zostać wpisany do rejestru organizatorów szkoleń przed upływem 3 lat od dnia wydania decyzji o stwierdzeniu prowadzenia szkolenia dla kandydatów na przewodników górskich bez wymaganego wpisu do rejestru organizatorów szkoleń.
13. Marszałek województwa, nie rzadziej niż raz na 3 lata, dokonuje z urzędu kontroli organizatora szkoleń dla kandydatów na przewodników górskich, którego wpis do rejestru organizatorów szkoleń dotyczy organizowania szkoleń na stałe.

Art. 24b. (przepis uchylony)

Art. 25. (sposoby przeprowadzania egzaminów na przewodnika górskiego)

1. Egzamin na przewodnika górskiego przeprowadza komisja egzaminacyjna powoływana przez marszałka województwa właściwego ze względu na obszar górski.
2. W przypadku gdy obszar górski obejmuje terytorium wykraczające poza jedno województwo, egzamin przeprowadza komisja egzaminacyjna powoływana przez marszałka województwa właściwego ze względu na zakres terytorialny jednej z części obszaru górskiego, którego dotyczą uprawnienia przewodnika górskiego.
3. Wyboru komisji egzaminacyjnej w przypadku, o którym mowa w ust. 2, dokonuje kandydat na przewodnika górskiego.
4. Do komisji egzaminacyjnych powołuje się przedstawiciele stowarzyszeń zrzeszających przewodników górskich dla określonego obszaru górskiego oraz organizacji zrzeszających organizatorów turystyki, a także przedstawiciela wojewódzkiego konserwatora zabytków, jeżeli na obszarze górskim objętym uprawnieniami, o które ubiega się kandydat na przewodnika górskiego, znajdują się zabytki i muzea.
5. Do komisji egzaminacyjnych, o których mowa w ust. 1 i 2, można powołać także nauczycieli akademickich specjalizujących się w dziedzinie turystyki.
- 5a. Członkowie komisji egzaminacyjnej za przeprowadzenie egzaminu otrzymują wynagrodzenie.
6. Za sprawdzenie kwalifikacji kandydata na przewodnika górskiego pobiera się opłatę.
7. Wysokość opłaty egzaminacyjnej za sprawdzenie kwalifikacji kandydata na przewodnika górskiego określa się odrębnie za część teoretyczną i część praktyczną egzaminu. Opłata egzaminacyjna nie obejmuje kosztów przejazdu, ubezpieczenia, zakwaterowania oraz wyżywienia.
8. Opłaty wniesionej przez kandydata, który nie przystąpił do egzaminu, nie zwraca się, z wyjątkiem przypadku, w którym kandydat na przewodnika górskiego zawiadomi urząd marszałkowski na piśmie o rezygnacji z przystąpienia do egzaminu w terminie co najmniej 14 dni przed egzaminem. W przypadku takiego zawiadomienia złożonego w terminie, urząd marszałkowski zwraca wniesioną opłatę egzaminacyjną w całości w terminie 60 dni od dnia otrzymania tego zawiadomienia oraz zawiadamia o tej rezygnacji przewodniczącemu komisji egzaminacyjnej w terminie 3 dni od dnia otrzymania tego zawiadomienia.
9. Opłata za część praktyczną egzaminu w przypadku niedopuszczenia do tej części egzaminu podlega zwrotowi w terminie 60 dni od dnia ogłoszenia wyników części teoretycznej egzaminu.

Art. 26. (możliwość zawieszenia uprawnień przewodnictwa górskiego)

1. Uprawnienia przewodnika górskiego mogą być zawieszane za powtarzające się uchybienia w wykonywaniu zadań lub postępowaniu przewodnika górskiego:
 - 1) jeżeli uchybienie stwierdzą osoby uprawnione do kontroli;
 - 2) w przypadku skarg potwierdzonych co do ich słuszności.

2. Zawieszenie uprawnień przewodnika górskiego może nastąpić na okres do 12 miesięcy. Przywrócenie zawieszonych uprawnień marszałek województwa może uzależnić od zdania egzaminu sprawdzającego, obejmującego część lub całość zakresu umiejętności wymaganych od przewodnika górskiego.

3. Egzamin sprawdzający przeprowadza komisja egzaminacyjna, o której mowa w art. 25 ust. 1.

Art. 27. (możliwość wycofania uprawnień przewodnictwa górskiego)

Uprawnienia przewodnika górskiego cofa się, jeżeli przewodnik górski:

- 1) zostanie skazany prawomocnym wyrokiem za popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 21 ust. 1b pkt 2;
- 2) nie zda egzaminu sprawdzającego, o którym mowa w art. 26 ust. 2 zdanie drugie.

Art. 28. (nadawanie, odmawianie, przywracanie i zawieszanie uprawnień przewodnictwa górskiego)

1. Uprawnienia przewodnika górskiego nadaje, odmawia nadania, zawiesza i przywraca oraz cofa, w drodze decyzji administracyjnej, marszałek województwa właściwy dla miejsca zamieszkania osoby składającej wniosek o nadanie uprawnień w dniu złożenia tego wniosku, a w przypadku nieposiadania miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – marszałek województwa wybrany przez osoby ubiegające się o te uprawnienia.

2. Uprawnienia przewodnika górskiego osobom, które nabyły kwalifikacje do wykonywania zawodu przewodnika górskiego w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a którym zostały uznane kwalifikacje do wykonywania zawodu przewodnika górskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nadaje, zawiesza, przywraca oraz cofa marszałek województwa właściwy dla miejsca zamieszkania w dniu złożenia wniosku o nadanie uprawnień, a w przypadku nieposiadania miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – marszałek województwa wybrany przez osobę ubiegającą się o te uprawnienia. Podstawę do nadania uprawnień stanowi decyzja ministra właściwego do spraw turystyki o uznaniu kwalifikacji do wykonywania zawodu przewodnika górskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wydana na podstawie ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 220).

3. Ewidencję uprawnień przewodników górskich nadanych na podstawie niniejszej ustawy prowadzą marszałkowie województw, o których mowa w ust. 1 i 2.

4. Nadanie uprawnień przewodnika górskiego dokumentuje się przez wydanie legitymacji i identyfikatora przewodnika górskiego. W trakcie wykonywania zadań przewodnik górski jest obowiązany do posiadania przy sobie legitymacji przewodnika górskiego oraz do okazywania jej na żądanie osoby upoważnionej do wykonywania kontroli, o których mowa w art. 29 ust. 3, a także podmiotów upoważnionych na podstawie odrębnych przepisów.

5. Na podstawie danych o nadanych uprawnieniach przewodnika górskiego przekazywanych w postaci elektronicznej przez marszałków województw na stronie internetowej ministra

właściwego do spraw turystyki są udostępniane dane liczbowe dotyczące uprawnień nadanych przez poszczególnych marszałków województw. Dane te są jawne. 6. Informacje o nadanych uprawnieniach przewodnika górskiego wpisywane i przekazywane

w postaci elektronicznej przez marszałków województw ministrowi właściwemu do spraw

turystyki są udostępniane przez ministra właściwego do spraw turystyki w postaci elektronicznej wszystkim marszałkom województw.

Art. 29. (kontrola przewodnictwa turystycznego i pilotażu wycieczek)

1. Osoby wykonujące zadania przewodnika turystycznego i pilota wycieczek podlegają kontroli. Kontrola obejmuje:

- 1) w przypadku przewodników górskich – posiadanie uprawnień przewodnika górskiego, wymaganych dla określonego obszaru górskiego oraz poprawność wykonywania zadań przewodnika górskiego;
- 2) w przypadku przewodników miejskich i terenowych oraz pilotów wycieczek – spełnienie wymogów, o których mowa w art. 22.

2. (przepis uchylony)

3. Kontroli, o której mowa w ust. 1, dokonuje osoba imiennie upoważniona przez marszałka województwa.

4. Osoby dokonujące kontroli powiadamiają o stwierdzonych uchybieniach marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce dokonanej kontroli.

5. Marszałek województwa, o którym mowa w ust. 4, przekazuje otrzymane wyniki kontroli marszałkowi województwa, który nadał uprawnienia przewodnikowi górskiemu.

Art. 30. (opieka nad klientem imprezy turystycznej)

1. Organizator turystyki jest obowiązany zapewnić klientowi uczestniczącemu w imprezie turystycznej opiekę osoby reprezentującej organizatora turystyki. Zakres tej opieki wynika z umowy organizatora turystyki z klientem.

2. (przepis uchylony)

3. Organizator turystyki jest obowiązany wystawić osobie sprawującej opiekę, o której mowa w ust. 1, pisemne zlecenie, określając w nim miejsce lub obszar oraz czas świadczenia usługi, a także, jeżeli jest to konieczne, upoważnienie do działania w imieniu organizatora w zakresie niezbędnym do prowadzenia imprezy turystycznej.

Art. 31. (opieka pilota wycieczek)

1. Organizator turystyki organizujący wycieczki za granicą jest obowiązany zapewnić opiekę pilota wycieczek posiadającego znajomość języka powszechnie znanego w kraju odwiedzanym lub języka uzgodnionego z kontrahentem zagranicznym.

2. Organizator turystyki organizujący wycieczki dla turystów z zagranicy jest obowiązany zapewnić usługi przewodnika turystycznego i opiekę pilota wycieczek posiadających znajomość języka obcego umożliwiającą swobodny kontakt z uczestnikami lub języka uzgodnionego z kontrahentem zagranicznym.

Art. 32. (dokumentowanie znajomości języka obcego przez pilota wycieczek) 1.

Znajomość języka obcego dokumentuje się dyplomem ukończenia studiów filologicznych, nauczycielskiego kolegium języków obcych, świadectwem ukończenia szkoły z obcym językiem wykładowym za granicą lub dokumentem poświadczającym znajomość języka obcego na poziomie biegłości B2 zgodnie z Europejskim Systemem Opisu Kształcenia Językowego Rady Europy.

2. Osoby, które nie legitymują się dokumentami wymienionymi w ust. 1, mogą złożyć egzamin ze znajomości języka obcego przed komisją egzaminacyjną języków obcych, powoływaną przez marszałków województw. 3. Członkowie komisji egzaminacyjnej języków obcych za przeprowadzenie egzaminu ze znajomości języka obcego otrzymują wynagrodzenie.

4. Za sprawdzenie znajomości języka obcego przez komisję egzaminacyjną języków obcych pobiera się opłatę.

5. Wysokość opłaty za sprawdzenie znajomości języka obcego przez komisję egzaminacyjną języków obcych określa się łącznie za część teoretyczną i część praktyczną egzaminu. Opłata

ta nie obejmuje kosztów przejazdu, ubezpieczenia, zakwaterowania oraz wyżywienia.

6. Opłaty wniesionej przez osobę, która nie przystąpiła do egzaminu, nie zwraca się, z wyjątkiem przypadku, w którym osoba ta zawiadomi urząd marszałkowski na piśmie o rezygnacji z przystąpienia do egzaminu w terminie co najmniej 14 dni przed egzaminem.

W przypadku takiego zawiadomienia złożonego w terminie, urząd marszałkowski zwraca wniesioną opłatę egzaminacyjną w całości w terminie 60 dni od dnia otrzymania tego

~~zawiadomienia~~ **Art. 33 (oprowadzanie po muzeach, wystawach i zabytkach)** ~~zawiadomienia~~ ~~o rezygnacji~~ przewodniczącego komisji

1. Przewodnicy turystyczni mogą oprowadzać obsługiwane wycieczki po muzeach, wystawach i zabytkach, jeżeli zadania tego nie wykonuje osoba upoważniona przez muzeum, organizatora wystawy albo właściciela lub posiadacza zabytku.

2. Oprowadzanie wycieczek, o których mowa w ust. 1, odbywa się w sposób określony przez dyrektora muzeum, organizatora wystawy albo właściciela lub posiadacza zabytku w regulaminie dla zwiedzających.

Art. 33a. (przepis uchylony)

Art. 34. (delegacja do wydania aktu wykonawczego)

1. Minister właściwy do spraw turystyki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) właściwość terytorialną marszałków województw powołujących komisje egzaminacyjne dla przewodników górskich, z uwzględnieniem podziału administracyjnego kraju;
- 2) kwalifikacje, skład, sposób powoływania i odwoływania członków komisji egzaminacyjnych, o których mowa w art. 25, procedurę egzaminowania kandydatów na przewodników górskich oraz wzór świadectwa wydawanego przez te komisje,

- z uwzględnieniem ~~objektywności~~; i 3) ~~rzetelności~~ ~~przebiegu~~ ~~wzrostu~~ ~~procedury~~ nadanie uprawnień przewodnika górskiego oraz dokumenty, jakie powinny być załączane do wniosku, z uwzględnieniem kompletności danych wymaganych do nadania uprawnień; 4) programy szkolenia kandydatów na przewodników górskich, wraz z minimalnym wymiarem godzin zajęć dla poszczególnych przedmiotów stanowiących program szkolenia, z uwzględnieniem zakresu zagadnień niezbędnych do właściwego wykonywania zadań przewodnika górskiego dla określonego obszaru górskiego;
 - 5) warunki uzyskiwania poszczególnych klas przewodników górskich, obszar uprawnień przewodników górskich i stopień trudności tras oraz wycieczek prowadzonych przez przewodników górskich posiadających uprawnienia określonej klasy, podstawowego szkolenia specjalistycznego oraz programu uzupełniającego szkolenia dla przewodników górskich poszczególnych klas, z uwzględnieniem zakresu zagadnień niezbędnych do właściwego wykonywania zadań przewodnika górskiego dla określonego obszaru górskiego;
 - 6) kwalifikacje, skład, sposób powoływania i odwoływania członków komisji egzaminacyjnych języków obcych, o których mowa w art. 32 ust. 2, sposób i tryb działania tych komisji, procedurę przeprowadzania egzaminów z języków obcych oraz wzór świadectwa wydawanego przez komisje egzaminacyjne języków obcych, z uwzględnieniem ~~głębokości~~ i rzetelności przeprowadzanej procedury
 - 7) wysokość opłat za sprawdzenie kwalifikacji osób ubiegających się o uprawnienia przewodnika górskiego oraz sprawdzenie znajomości języka obcego przez komisję egzaminacyjną języków obcych, o której mowa w art. 32 ust. 2, w tym wysokość opłat za poszczególne części egzaminów, w wysokości nie niższej niż 100 zł oraz nie wyższej niż 400 zł, a także wysokość wynagrodzenia członków komisji za przeprowadzenie poszczególnych rodzajów i części egzaminów, mając na względzie rzeczywiste koszty przeprowadzenia egzaminu i funkcjonowania komisji egzaminacyjnych, a także nakład pracy członków komisji egzaminacyjnej oraz zakres ich obowiązków;
 - 8) wzory dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień przewodnika górskiego,
- 2.- ~~3. (przez pisownię)~~ ~~przez pisownię~~ nadanie identyfikatorów podczas wykonywania zadań przewodnika górskiego, z uwzględnieniem przejrzystości oraz kompletności danych dotyczących nadanych uprawnień przewodnika górskiego dla określonego obszaru górskiego i terminu ważności tych uprawnień.

Rozdział 5

Usługi hotelarskie

Art. 35. (miejsce świadczenia usług hotelarskich)

1. Usługi hotelarskie mogą być świadczone w obiektach hotelarskich, które spełniają:

- 1) wymagania co do wielkości obiektu, jego wyposażenia oraz zakresu świadczonych usług, ustalone dla rodzaju i kategorii, do których obiekt został zaszeregowany;
- 2) wymagania sanitarne, przeciwpożarowe oraz inne określone odrębnymi przepisami.

2. Usługi hotelarskie mogą być świadczone również w innych obiektach, jeżeli obiekty te spełniają minimalne wymagania co do wyposażenia, o których mowa w art. 45 pkt 4, oraz wymagania określone w ust. 1 pkt 2.

3. Za inne obiekty, w których mogą być świadczone usługi hotelarskie, uważa się także wynajmowane przez rolników pokoje i miejsca na ustawianie namiotów w prowadzonych przez nich gospodarstwach rolnych, jeżeli obiekty te spełniają minimalne wymagania co do wyposażenia, o których mowa w art. 45 pkt 4, oraz wymagania określone w ust. 1 pkt 2.

4. Domniemywa się, że w obiektach, w których są świadczone usługi hotelarskie bez uprzedniego zgłoszenia do właściwej ewidencji, o której mowa w art. 38, nie są spełnione wymagania sanitarne, o których mowa w ust. 1 pkt 2.

Art. 36. (rodzaje obiektów hotelarskich)

Ustala się następujące rodzaje obiektów hotelarskich:

- 1) hotele – obiekty posiadające co najmniej 10 pokoi, w tym większość miejsc w pokojach jedno- i dwuosobowych, świadczące szeroki zakres usług związanych z pobytem klientów;
- 2) motele – obiekty położone przy drogach, dysponujące parkingiem, posiadające co najmniej 10 pokoi, w tym większość miejsc w pokojach jedno- i dwuosobowych;
- 3) pensjonaty – obiekty posiadające co najmniej 7 pokoi, świadczące dla swoich klientów całodzienne wyżywienie;
- 4) kempingi (campingi) – obiekty strzeżone, umożliwiające nocleg w namiotach, samochodowych mieszkalnych (campobusach) i przyczepach przyrządzanie posiłków, parkowanie samochodów, a także świadczące usługi związane z pobytem klientów; obiekty te mogą dodatkowo umożliwiać nocleg w domkach turystycznych lub innych obiektach stałych;
- 5) domy wycieczkowe – obiekty posiadające co najmniej 30 miejsc noclegowych, dostosowane do samoobsługi klientów oraz świadczące minimalny zakres usług związanych z pobytem klientów;
- 6) schroniska młodzieżowe – obiekty przeznaczone do indywidualnej i grupowej turystyki młodzieżowej, dostosowane do samoobsługi klientów;
- 7) schroniska – obiekty zlokalizowane poza obszarami zabudowanymi, przy szlakach turystycznych, świadczące minimalny zakres usług związanych z pobytem klientów;
- 8) pola biwakowe – obiekty niestrzeżone, umożliwiające nocleg w namiotach.

Art. 37. (ustalone kategorie dla rodzajów obiektów hotelarskich)

Ustala się dla:

- 1) hoteli, moteli i pensjonatów – pięć kategorii oznaczonych gwiazdkami;
- 2) kempingów (campingów) – cztery kategorie oznaczone gwiazdkami;

3) domów wycieczkowych i schronisk młodzieżowych – trzy kategorie oznaczone cyframi rzymskimi.

Art. 38. (zaszeregowanie i kategoryzacja)

1. Zaszeregowania obiektów hotelarskich do poszczególnych rodzajów dokonuje, kategorię nadaje oraz prowadzi ich ewidencję marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce położenia obiektu hotelarskiego, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Zaszeregowania pól biwakowych dokonuje i prowadzi ich ewidencję wójt (burmistrz, prezydent miasta) właściwy ze względu na miejsce ich położenia.

3. Ewidencję obiektów, o których mowa w art. 35 ust. 2 i 3, prowadzi wójt (burmistrz, prezydent miasta) właściwy ze względu na miejsce ich położenia.

4. Przed wydaniem decyzji w zakresie rodzajów i kategorii obiektów hotelarskich organy wymienione w ust. 1 mogą zwracać się o opinię do wyspecjalizowanych stowarzyszeń.

4a. Marszałek województwa powołuje zespół oceniający obiekty hotelarskie w zakresie spełniania wymagań, o których mowa w art. 35 ust. 1. W skład zespołu powołuje się przedstawicieli marszałka województwa, ponadto mogą być powołane:

1) osoby posiadające kwalifikacje zawodowe i praktykę w świadczeniu usług hotelarskich lub turystycznych, wskazane przez jednostki samorządu gospodarczego i stowarzyszenia działające w zakresie turystyki i hotelarstwa;

2) osoby będące przedstawicielami Państwowej Straży Pożarnej, Państwowej Inspekcji Sanitarnej, administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego.

4b. Członkom zespołów oceniających, o których mowa w ust. 4a pkt 1, przysługuje wynagrodzenie za przeprowadzanie oceny spełniania przez obiekt hotelarski wymagań niezbędnych do zaszeregowania go do odpowiedniego rodzaju i kategorii, a członkom zespołu wykonującym czynności poza miejscem zamieszkania – także zwrot kosztów podróży na zasadach określonych w przepisach dotyczących należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

4c. Minister właściwy do spraw turystyki określi, w drodze rozporządzenia, wysokość wynagrodzenia członków zespołów oceniających obiekty hotelarskie, o których mowa w ust. 4a pkt 1, oraz sposób i termin wypłaty tego wynagrodzenia, uwzględniając, że wynagrodzenie dla jednej osoby za ocenę jednego obiektu nie może być wyższe niż 10% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

5. Zadania określone w ust. 2 i 3 są zadaniami własnymi gminy.

Art. 39. (obowiązki związane z zaszeregowaniem i kategoryzacją)

1. Przed rozpoczęciem świadczenia usług hotelarskich w obiekcie hotelarskim, o którym mowa w art. 35 ust. 1, przedsiębiorca jest obowiązany uzyskać zaszeregowanie tego obiektu do odpowiedniego rodzaju i kategorii.

2. W razie rozpoczęcia świadczenia usług w obiekcie hotelarskim, który posiada zaszeregowanie, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca jest obowiązany wystąpić do

właściwego marszałka województwa o potwierdzenie lub zmianę dotychczasowego zaszeregowania. 3. Przed rozpoczęciem świadczenia usług hotelarskich w obiekcie, o którym mowa w art. 35

ust. 2, przedsiębiorca lub rolnik zamierzający świadczyć usługi hotelarskie w gospodarstwie

rolnym jest obowiązany zgłosić ten obiekt do ewidencji wymienionej w art. 38 ust. 3. 4.

Przedsiębiorcy świadczący usługi hotelarskie w obiektach, o których mowa w art. 35, mają

obowiązek informowania właściwego organu o okolicznościach powodujących zmianę rodzaju lub kategorii obiektu hotelarskiego oraz o zakończeniu świadczenia usług hotelarskich.

5. Rolnicy świadczący usługi hotelarskie w gospodarstwie rolnym mają obowiązek informowania właściwego organu o zakończeniu świadczenia usług hotelarskich.

6. Minister właściwy do spraw turystyki określi wzór zgłoszenia, o którym mowa w ust. 3,

oraz informacji, o której mowa w ust. 4 i 5, w formie dokumentów elektronicznych w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 346, 568, 695 i 1517).

Art. 39a. (promesa)

1. Przedsiębiorca, który zamierza rozpocząć świadczenie usług hotelarskich w obiekcie hotelarskim, może ubiegać się o przyrzeczenie zaszeregowania obiektu hotelarskiego do odpowiedniego rodzaju i kategorii, zwane dalej "promesą".

2. Promesę wydaje, na wniosek przedsiębiorcy, marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce położenia obiektu hotelarskiego.

3. Promesa jest wydawana w formie decyzji administracyjnej na czas określony nie dłuższy niż dwa lata.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać w szczególności:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wraz z podaniem jego siedziby i adresu, a w wypadku gdy przedsiębiorcą jest osoba fizyczna – miejsca zamieszkania i adresu;
- 2) nazwę obiektu, jeżeli usługi będą świadczone z użyciem nazwy własnej obiektu;
- 3) określenie położenia obiektu, wraz z podaniem jego adresu;
- 4) wskazanie rodzaju obiektu hotelarskiego i kategorii, o które ubiega się przedsiębiorca.

5. Do wniosku dołącza się ostateczną decyzję o pozwoleniu na budowę lub zmianę sposobu użytkowania obiektu.

6. W okresie ważności promesy przedsiębiorca nie może świadczyć usług hotelarskich w obiekcie, z zastrzeżeniem ust. 7. Przedsiębiorca może używać nazwy rodzajowej i oznaczenia kategorii do celów informacyjnych i promocyjnych obiektu hotelarskiego.

7. Marszałek województwa może, w drodze postanowienia, zezwolić na rozpoczęcie świadczenia usług hotelarskich przez przedsiębiorcę, który otrzymał promesę, po złożeniu przez niego kompletnego wniosku o zaszeregowanie obiektu hotelarskiego do odpowiedniego rodzaju i kategorii.

Art. 40. (kontrole w obiektach hotelarskich) 1. - 2. (przepisy uchylone) 3. Organy wymienione w art. 38 mają prawo kontrolować, w zakresie swojej właściwości miejscowej, przestrzeganie wymagań, określonych w art. 35, w stosunku do wszystkich obiektów hotelarskich i innych obiektów, w których są świadczone usługi hotelarskie.

Jeżeli

obiekt, pozostający poza ewidencją organu dokonującego kontroli, nie spełnia wymagań przewidzianych dla rodzaju i kategorii, do których został zaszeregowany, lub minimalnych

wymagań dla innych obiektów świadczących usługi hotelarskie, organ kontrolujący zawiadamia organ prowadzący ewidencję obiektu. 4. Organy, o których mowa w art. 38, mogą wykonywać następujące czynności kontrolne:

- 1) dokonywać kontroli w siedzibach i urządzeniach wchodzących w skład kontrolowanych obiektów;
- 2) żądać od kierownika obiektu oraz od wszystkich osób, które są w tym obiekcie zatrudnione, pisemnych i ustnych informacji w sprawach objętych kontrolą;
- 3) żądać okazania dokumentów potwierdzających spełnienie przez obiekt wymagań, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 2.

5. Minister właściwy do spraw turystyki może dokonywać kontroli w zakresie spełniania przez obiekt hotelarski wymagań przewidzianych dla rodzaju i kategorii, do których został zaszeregowany. Do kontroli wykonywanej przez ministra właściwego do spraw turystyki stosuje się odpowiednio ust. 3 i 4.

6. W razie stwierdzenia, że obiekt hotelarski nie spełnia wymagań przewidzianych dla rodzaju i kategorii, do których został zaszeregowany, minister właściwy do spraw turystyki występuje do właściwego organu o dokonanie zmiany rodzaju lub kategorii obiektu.

7. Do kontroli działalności gospodarczej, o której mowa w ust. 3-6, stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 41. (podstawy do wydania decyzji administracyjnej ws. obiektów hotelarskich)

1. Jeżeli obiekt hotelarski przestał spełniać wymagania określone dla rodzaju i kategorii, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 1, właściwy organ dokonuje z urzędu zmiany rodzaju lub kategorii obiektu bądź uchyla decyzję o zaszeregowaniu obiektu do określonego rodzaju.

2. Jeżeli obiekt, w którym są świadczone usługi hotelarskie, nie spełnia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 pkt 2 lub w art. 35 ust. 2, organ prowadzący ewidencję obiektu może nakazać wstrzymanie świadczenia usług hotelarskich do czasu usunięcia stwierdzonych uchybień.

3. Przepis ust. 2 nie narusza uprawnień innych organów, wynikających z odrębnych przepisów.

Art. 42. (zaszeregowanie, odmowa zaszeregowania, potwierdzenie zaszeregowania)

1. Zaszeregowanie, odmowa zaszeregowania, potwierdzenie zaszeregowania bądź zmiana zaszeregowania obiektu hotelarskiego do określonego rodzaju, nadanie, odmowa nadania lub zmiana kategorii, odmowa wpisu do ewidencji obiektów hotelarskich i wykreślenie z ewidencji obiektów hotelarskich, a także nakazanie wstrzymania świadczenia usług hotelarskich następuje w formie decyzji administracyjnej.

2. Podstawą odmowy wpisu do ewidencji obiektów hotelarskich jest decyzja o odmowie zaszeregowania lub o odmowie potwierdzenia zaszeregowania obiektu hotelarskiego do określonego rodzaju i kategorii.

3. Na podstawie przekazywanych w formie elektronicznej przez marszałków województw

danych dotyczących skategoryzowanych w województwie obiektów hotelarskich na stronie

internetowej ministra właściwego do spraw turystyki zamieszcza się Centralny Wykaz

Obiektów Hotelarskich. Wykaz ten jest jawny.

Art. 43. (prawna ochrona nazw ustawowych)

1. Nazwy rodzajów i oznaczenia kategorii obiektów hotelarskich, o których mowa w art. 36 i art. 37, podlegają ochronie prawnej i mogą być stosowane wyłącznie w odniesieniu do obiektów hotelarskich w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy nazw rodzajów używanych w kontekście, z którego jednoznacznie wynika, że obiekty te nie są obiektami hotelarskimi w rozumieniu niniejszej ustawy.

3. Przedsiębiorcy świadczący usługi hotelarskie mogą do oznaczenia obiektów hotelarskich, obok nazw rodzajów określonych w ustawie, stosować inne nazwy.

Art. 44. (obowiązki informacyjne w obszarze hotelarstwa)

1. W obiektach hotelarskich należy umieścić na widocznym miejscu:

- 1) nazwę oraz siedzibę lub imię i nazwisko, a także adres przedsiębiorcy świadczącego usługi hotelarskie w tym obiekcie;
- 2) tablicę określającą rodzaj i kategorię obiektu;
- 3) informację o zakresie świadczonych usług wraz z podstawowymi cenami;
- 4) informację o przystosowaniu obiektu do obsługi osób niepełnosprawnych.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4, należy umieścić również na zewnątrz obiektu hotelarskiego.

3. Przedsiębiorcy świadczący usługi hotelarskie w obiektach hotelarskich mogą, w celu zapewnienia porządku oraz bezpieczeństwa klientów i ich mienia, wydawać regulaminy porządkowe wiążące wszystkie osoby przebywające na terenie obiektu.

4. Wykaz wymagań dla obiektów hotelarskich, odpowiadający rodzajowi i kategorii obiektu, a także pełny cennik usług powinny być udostępnione na żądanie klienta.

Art. 44a. (opłaty za dokonanie oceny wymagań w obiekcie hotelarskim)

1. Za dokonanie oceny spełniania przez obiekt hotelarski wymagań niezbędnych do zaszeregowania obiektu do określonego rodzaju i kategorii pobiera się opłaty.

2. Minister właściwy do spraw turystyki określa, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat związanych z dokonywaniem ocen określonych w ust. 1 oraz tryb pobierania tych opłat.

Art. 45. (delegacja do wydania aktu wykonawczego)

Minister właściwy do spraw turystyki, w drodze rozporządzenia, określa:

- 1) wymagania dla poszczególnych rodzajów i kategorii obiektów hotelarskich co do wyposażenia oraz zakresu świadczonych usług, w tym usług gastronomicznych, oraz warunki dopuszczenia odstępstw od tych wymagań, ze szczególnym uwzględnieniem wymagań w zakresie:
 - a) zewnętrznych elementów zagospodarowania i urządzenia,
 - b) instalacji i urządzeń technicznych,
 - c) podstawowych elementów dotyczących funkcji, programu obsługowego i użyteczności obiektu,
 - d) części mieszkalnej,
 - e) oferty usług podstawowych i uzupełniających;
- 2) szczegółowe zasady i tryb zaliczania obiektów hotelarskich do poszczególnych rodzajów i kategorii, z uwzględnieniem w szczególności sposobu oceny obiektu hotelarskiego;
- 3) sposób dokumentowania spełnienia wymagań, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 2, z uwzględnieniem w szczególności rodzajów dokumentów, jakie powinny być dołączone do wniosku o zaszeregowanie;
- 4) minimalne wymagania co do wyposażenia obiektów świadczących usługi hotelarskie, o których mowa w art. 35 ust. 2 i 3;
- 5) tryb sprawowania kontroli nad przestrzeganiem w poszczególnych obiektach wymagań co do wyposażenia i świadczenia usług, odpowiadających rodzajowi i kategorii obiektu, o których mowa w art. 40, z uwzględnieniem w szczególności częstotliwości dokonywania kontroli i warunków kontroli;
- 6) sposób prowadzenia ewidencji obiektów hotelarskich oraz innych obiektów, w których są świadczone usługi hotelarskie, ze szczególnym uwzględnieniem danych, jakie powinna zawierać karta ewidencyjna obiektów hotelarskich, a także innych obiektów, w których są świadczone usługi hotelarskie.

Rozdział 5a (rozdział uchylony)

Art. 45a. - 45d. (przepisy uchylone)

Rozdział 6 Zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe

Art. 46. - art. 48. (przepisy pominięte)

Art. 49. (przepisy przejściowe dot. uprawnień)

1. Osoby, które przed dniem wejścia w życie ustawy:
 - 1) posiadały uprawnienia przewodnika turystycznego lub pilota wycieczek krajowych, nadane im przez terenowe organy administracji rządowej,

2) zdały egzamin na przewodnika turystycznego w Polskim Towarzystwie Turystyczno- Krajoznawczym albo u innego organizatora szkolenia w zakresie obowiązującym w Polskim Towarzystwie Turystyczno-Krajoznawczym,

3) posiadały uprawnienia pilota wycieczek zagranicznych, nadane im przez centralny organ administracji rządowej do spraw turystyki lub przez instytucję uprawnioną przez

– ten organ
– stają się odpowiednio przewodnikami turystycznymi lub pilotami wycieczek w rozumieniu ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, są obowiązane, pod rygorem utraty dotychczasowych

uprawnień, do wystąpienia, w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy, z wnioskiem o potwierdzenie posiadanych uprawnień oraz ich udokumentowanie.

3. Minister właściwy do spraw turystyki, w drodze rozporządzenia, określa sposób i tryb zaliczania uprawnień, o których mowa w ust. 1, do zakresu uprawnień przewodników turystycznych i pilotów wycieczek ustalonego ustawą.

4. W sprawach, o których mowa w ust. 2, wydaje się decyzję administracyjną.

Art. 50. (przepisy przejściowe dot. zaszeregowania)

1. Zaszeregowanie obiektów hotelarskich do poszczególnych rodzajów i kategorii na podstawie dotychczasowych przepisów zachowuje ważność, o ile rodzaj i kategoria obiektu odpowiada wymaganiom ustalonym w ustawie.

2. Jeżeli do dnia wejścia w życie ustawy obiekt hotelarski nie został zaszeregowany do określonego rodzaju i kategorii lub dotychczasowy rodzaj i kategoria obiektu nie odpowiada wymaganiom ustalonym w ustawie, przedsiębiorca świadczący usługi hotelarskie w tym obiekcie jest obowiązany wystąpić, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie aktów wykonawczych do ustawy, o których mowa w art. 45, do właściwego organu o zaszeregowanie obiektu według nowych przepisów.

Art. 51. (przepisy przejściowe w organizacji imprez turystycznych)

1. Wpisy do ewidencji działalności gospodarczej w zakresie organizowania imprez turystycznych lub pośrednictwa w zawieraniu umów o świadczenie usług turystycznych zachowują ważność:

1) w terminie do dnia 31 grudnia 1998 r.,

2) do czasu uprawomocnienia się decyzji wydanej na wniosek o udzielenie zezwolenia, złożony w terminie określonym w pkt 1, nie dłużej jednak niż do upływu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Organ zezwalający zawiadomi właściwy organ ewidencyjny o uprawomocnieniu się decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

3. Przedsiębiorcy niepodlegający wpisowi do ewidencji działalności

a prowadzący w dniu wejścia w życie ustawy działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub pośrednictwa w zakresie zawierania umów o świadczenie usług turystycznych, mają obowiązek wystąpienia o wydanie odpowiedniego zezwolenia w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

4. Do czasu udzielenia lub odmowy udzielenia zezwolenia, przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 3, mają prawo działać na dotychczasowych zasadach.

Art. 51a. - 51b. (przepisy uchylone)

Art. 52. (data wejścia w życie aktu prawnego)

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1998 r.

3. Ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o Polskiej Organizacji Turystycznej

Dz.U. z 2018 r. poz. 563 z późn. zm.

USTAWA **z dnia 25 czerwca 1999 r.** **o Polskiej Organizacji Turystycznej**

Rozdział 1 **Przepisy ogólne**

Art. 1. (ukonstytuowanie POT)

1. W celu wzmocnienia promocji Polski w dziedzinie turystyki w kraju i za granicą tworzy się Polską Organizację Turystyczną z siedzibą w Warszawie.
2. Polska Organizacja Turystyczna tworzy warunki współpracy organów administracji rządowej, samorządu terytorialnego i organizacji zrzeszających przedsiębiorców z dziedziny turystyki, w tym samorządu gospodarczego i zawodowego, oraz stowarzyszeń działających w tej dziedzinie.

Art. 2. (forma prawna POT)

1. Polska Organizacja Turystyczna jest państwową osobą prawną.
2. Nadzór nad Polską Organizacją Turystyczną sprawuje minister właściwy do spraw turystyki, zwany dalej „właściwym ministrem”.

Art. 3. (katalog zadań POT)

1. Do zadań Polskiej Organizacji Turystycznej należy:
 - 1) promocja Polski jako kraju atrakcyjnego turystycznie;
 - 2) zapewnianie funkcjonowania i rozwijania polskiego systemu informacji turystycznej w kraju i na świecie;
 - 3) inicjowanie, opiniowanie i wspomaganie planów rozwoju i modernizacji infrastruktury turystycznej;

- 4) wykonywanie innych zadań powierzonych przez organy i jednostki, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, na zasadach określonych w umowie zawieranej pomiędzy tymi organami i jednostkami a Polską Organizacją Turystyczną;
 - 5) inspirowanie tworzenia regionalnych organizacji turystycznych, obejmujących swoim zakresem działania obszar jednego lub więcej województw, oraz lokalnych organizacji turystycznych, obejmujących swoim zakresem działania obszar jednej lub więcej gmin.
2. Polska Organizacja Turystyczna, wykonując swoje zadania, współpracuje w szczególności z:
- 1) jednostkami samorządu terytorialnego;
 - 1a) regionalnymi i lokalnymi organizacjami turystycznymi;
 - 1b) związkami metropolitalnymi;
 - 2) organizacjami zrzeszającymi przedsiębiorców z dziedziny turystyki, w tym samorządu gospodarczego i zawodowego, oraz stowarzyszeniami działającymi w tej dziedzinie;
 - 3) polskimi przedstawicielstwami zagranicznymi - w zakresie zadań wykonywanych za granicą.
3. W sprawach określonych w art. 27a ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 888, z późn. zm.) Polska Organizacja Turystyczna wspomaga właściwego ministra.

Art. 4. (sposoby tworzenia lokalnych i regionalnych organizacji turystycznych)

1. W celu wykonania zadania, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, mogą być tworzone regionalne i lokalne organizacje turystyczne.
2. Do tworzenia i działania regionalnych i lokalnych organizacji turystycznych stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2017 r. poz. 210), z tym że:
 - 1) członkiem tych organizacji mogą być osoby fizyczne i osoby prawne, w szczególności podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 1, 1b i 2;
 - 2) nadzór nad tymi organizacjami sprawuje minister właściwy do spraw turystyki;
 - 3) organizacje te mogą prowadzić działalność gospodarczą w rozmiarach służących realizacji ich celów i w przedmiocie określonym w ich statutach.
3. Do zadań regionalnych i lokalnych organizacji turystycznych należy:
 - 1) promocja turystyczna obszaru ich działania;
 - 2) wspomaganie funkcjonowania i rozwoju informacji turystycznej;
 - 3) inicjowanie, opiniowanie i wspieranie planów rozwoju i modernizacji infrastruktury turystycznej;
 - 4) współpraca z Polską Organizacją Turystyczną.
4. Minister właściwy do spraw turystyki może, w drodze rozporządzenia, przekazać nadzór nad regionalnymi organizacjami turystycznymi lub lokalnymi organizacjami turystycznymi właściwemu wojewodzie.

Art. 4a. (prawa do znaku promocyjnego)

1. Polskiej Organizacji Turystycznej przysługuje wyłączne prawo używania znaku ustalonego dla celów promocji Polski w dziedzinie turystyki.
2. Minister właściwy do spraw turystyki określi, w drodze rozporządzenia, wzór znaku, o którym mowa w ust. 1.

Rozdział 2

Organy Polskiej Organizacji Turystycznej

Art. 5. (katalog organów POT)

Organami Polskiej Organizacji Turystycznej są:

- 1) Rada Polskiej Organizacji Turystycznej;
- 2) Prezes Polskiej Organizacji Turystycznej.

Art. 6. (zadania Rady POT)

1. Rada Polskiej Organizacji Turystycznej wykonuje kompetencje stanowiące i opiniodawcze określone w ustawie.
2. Do kompetencji Rady Polskiej Organizacji Turystycznej należy w szczególności:
 - 1) przyjmowanie przedstawionych przez Prezesa Polskiej Organizacji Turystycznej projektów rocznych planów finansowych;
 - 2) przyjmowanie rocznych i wieloletnich programów działania Polskiej Organizacji Turystycznej;
 - 3) zatwierdzanie rocznych sprawozdań z działalności Polskiej Organizacji Turystycznej;
 - 4) przyjmowanie rocznych sprawozdań finansowych Polskiej Organizacji Turystycznej;
 - 5) opiniowanie kandydatów na stanowisko Prezesa i wiceprezesów Polskiej Organizacji Turystycznej;
 - 6) określanie zasad wynagradzania pracowników Polskiej Organizacji Turystycznej i wymagań kwalifikacyjnych wobec tych pracowników.
3. Rada Polskiej Organizacji Turystycznej jest uprawniona do przedstawiania opinii lub wniosków we wszystkich sprawach dotyczących działalności Polskiej Organizacji Turystycznej.

Art. 7. (sposób powoływania członków Rady POT)

1. W skład Rady Polskiej Organizacji Turystycznej wchodzi 12-18 członków powoływanych przez właściwego ministra spośród kandydatów przedstawionych przez:
 - 1) administrację rządową;
 - 2) jednostki lub ogólnopolskie reprezentacje samorządu terytorialnego;
 - 3) samorząd gospodarczy i samorząd zawodowy oraz stowarzyszenia działające w dziedzinie turystyki, a także przewoźników.

Podmioty wymienione w pkt 1-3 są reprezentowane w Radzie Polskiej Organizacji Turystycznej w równych proporcjach.

2. Kadencja Rady Polskiej Organizacji Turystycznej trwa 3 lata.
3. Rada powołuje ze swojego składu i odwołuje Przewodniczącego i zastępcę Przewodniczącego Rady Polskiej Organizacji Turystycznej.
4. W razie uzyskania równej liczby głosów w Radzie Polskiej Organizacji Turystycznej, rozstrzyga głos jej Przewodniczącego.
5. Ustanie członkostwa w Radzie Polskiej Organizacji Turystycznej może nastąpić z powodu:
 - 1) odwołania na umotywowany wniosek podmiotu, który przedstawił kandydaturę;
 - 2) pisemnej rezygnacji;
 - 3) ograniczenia albo utraty zdolności do czynności prawnych;
 - 4) śmierci.
6. Właściwy minister:
 - 1) odwołuje członka Rady Polskiej Organizacji Turystycznej w wypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 1;
 - 2) stwierdza ustanie członkostwa w wypadkach, o których mowa w ust. 5 pkt 2-4.

Art. 8. (funkcja reprezentacyjna Prezesa POT)

Prezes Polskiej Organizacji Turystycznej kieruje Polską Organizacją Turystyczną i reprezentuje ją na zewnątrz.

Art. 9. (sposób powołania Prezesa POT)

1. Prezesa Polskiej Organizacji Turystycznej powołuje minister właściwy do spraw turystyki, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, po zasięgnięciu opinii Rady Polskiej Organizacji Turystycznej. Minister właściwy do spraw turystyki odwołuje Prezesa Polskiej Organizacji Turystycznej.
2. Prezesem Polskiej Organizacji Turystycznej może być także osoba zajmująca kierownicze stanowisko państwowe w rozumieniu przepisów o wynagradzaniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe.
3. Stanowisko Prezesa Polskiej Organizacji Turystycznej może zajmować osoba, która:
 - 1) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
 - 2) jest obywatelem polskim;
 - 3) korzysta z pełni praw publicznych;
 - 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
 - 5) posiada kompetencje kierownicze;
 - 6) posiada co najmniej 6-letni staż pracy, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym;
 - 7) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Polskiej Organizacji Turystycznej.
4. Informację o naborze na stanowisko Prezesa Polskiej Organizacji Turystycznej ogłasza się przez umieszczenie ogłoszenia w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie Polskiej Organizacji Turystycznej oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Polskiej Organizacji

Turystycznej i Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Ogłoszenie powinno zawierać:

- 1) nazwę i adres Polskiej Organizacji Turystycznej;
- 2) określenie stanowiska;
- 3) wymagania związane ze stanowiskiem wynikające z przepisów prawa;
- 4) zakres zadań wykonywanych na stanowisku;
- 5) wskazanie wymaganych dokumentów;
- 6) termin i miejsce składania dokumentów;
- 7) informację o metodach i technikach naboru.

5. Termin, o którym mowa w ust. 4 pkt 6, nie może być krótszy niż 10 dni od dnia opublikowania ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. 6. Nabór na stanowisko Prezesa Polskiej Organizacji Turystycznej przeprowadza zespół,

powołany przez ministra właściwego do spraw turystyki, liczący co najmniej 3 osoby, których

wiedza i doświadczenie dają rękojmię wyłonienia najlepszych kandydatów. W toku naboru

ocenia się doświadczenie zawodowe kandydata, wiedzę niezbędną do wykonywania zadań na

stanowisku, na które jest przeprowadzany nabór, oraz kompetencje kierownicze. 7. Ocena wiedzy i kompetencji kierowniczych, o których mowa w ust. 6, może być dokonana

na zlecenie zespołu przez osobę niebędącą członkiem zespołu, która posiada odpowiednie kwalifikacje do dokonania tej oceny.

8. Członek zespołu oraz osoba, o której mowa w ust. 7, mają obowiązek zachowania w tajemnicy informacji dotyczących osób ubiegających się o stanowisko, uzyskanych w trakcie naboru. 9. W toku naboru zespół wyłania nie więcej niż 3 kandydatów, których

- 1) nazwę i adres Polskiej Organizacji Turystycznej;
 - 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór, oraz liczbę kandydatów; ministrów właściwego do spraw turystyki.
 - 3) imiona, nazwiska i adresy nie więcej niż 3 najlepszych kandydatów uszeregowanych z przeprowadzonego naboru zespół sporządza protokół zawierający:
10. według poziomu spełnienia przez nich wymagań określonych w ogłoszeniu o naborze;
 - 4) informację o zastosowanych metodach i technikach naboru;
 - 5) uzasadnienie dokonanego wyboru albo powody niewyłonienia kandydata;
 - 6) skład zespołu.

11. Wynik naboru ogłasza się niezwłocznie przez umieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej Polskiej Organizacji Turystycznej i Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Informacja o wyniku naboru zawiera:

- 1) nazwę i adres Polskiej Organizacji Turystycznej;
- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór;
- 3) imiona, nazwiska wybranych kandydatów oraz ich miejsca zamieszkania w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego albo informację o niewyłonieniu kandydata.

12. Umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów ogłoszenia o naborze oraz o wyniku tego naboru jest bezpłatne.

Art. 10. (odpowiednie stosowanie przepisów do wiceprezesów POT) 1. Wiceprezesów Polskiej Organizacji Turystycznej w liczbie od 1 do 3 powołuje Prezes Polskiej Organizacji Turystycznej, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, po zasięgnięciu opinii Rady Polskiej Organizacji Turystycznej. Prezes Polskiej Organizacji Turystycznej odwołuje wiceprezesów Polskiej Organizacji Turystycznej, po zasięgnięciu opinii Rady Polskiej Organizacji Turystycznej.

2. Prezesa Polskiej Organizacji Turystycznej w razie potrzeby zastępuje wyznaczony przez niego jeden z wiceprezesów.

3. Zespół przeprowadzający nabór na stanowiska, o których mowa w ust. 1, powołuje Prezes Polskiej Organizacji Turystycznej.

4. Do sposobu przeprowadzania naboru na stanowiska, o których mowa w ust. 1,

Art. 11. (katalog obowiązków Prezesa POT)

1. Do obowiązków Prezesa Polskiej Organizacji Turystycznej należy realizowanie zadań odpowiednio przepisów art. 9 ust. 3-12, Polskiej Organizacji Turystycznej, określonych w art. 3, a w szczególności:

- 1) opracowywanie projektu rocznego planu finansowego Polskiej Organizacji Turystycznej, a także występowanie z wnioskami do właściwego ministra w sprawie wysokości dotacji budżetowej na realizację tych zadań;
- 2) opracowywanie projektów rocznych i wieloletnich programów działania Polskiej Organizacji Turystycznej;
- 3) przedstawianie Radzie Polskiej Organizacji Turystycznej i właściwemu ministrowi rocznych sprawozdań z działalności Polskiej Organizacji Turystycznej;
- 4) tworzenie jednostek organizacyjnych Polskiej Organizacji Turystycznej, w tym jednostek wykonujących zadania za granicą, a zwłaszcza ośrodków informacji turystycznej.

2. Prezes Polskiej Organizacji Turystycznej wykonuje swoje zadania przy pomocy Biura Prezesa Polskiej Organizacji Turystycznej. Zadania i organizację Biura określa statut, o którym mowa w art. 12.

Art. 12. (delegacja ustawowa do wydania aktu wykonawczego – statut POT)

Szczegółowy zakres działania Polskiej Organizacji Turystycznej z uwzględnieniem jednostek organizacyjnych wykonujących zadania za granicą, jej strukturę organizacyjną, tryb działania oraz inne sprawy wymienione w ustawie określa statut Polskiej Organizacji Turystycznej, nadany, w drodze rozporządzenia, przez właściwego ministra po zasięgnięciu opinii Rady Polskiej Organizacji Turystycznej.

Rozdział 3

Mienie i zasady gospodarki finansowej Polskiej Organizacji Turystycznej

Art. 13. (przepis przejściowy o przekazaniu mienia dla POT)

1. Skarb Państwa przekazuje Polskiej Organizacji Turystycznej:

- 1) mienie przedsiębiorstwa państwowego Polska Agencja Promocji Turystyki z siedzibą w Warszawie;
- 2) inne składniki majątkowe niezbędne do podjęcia działalności Polskiej Organizacji Turystycznej, które właściwy minister przekaze jej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa;
- 3) składniki majątkowe należące do polskich ośrodków informacji turystycznej za granicą.

2. Skarb Państwa, w celu podwyższenia funduszu statutowego Polskiej Organizacji Turystycznej, przekaze jej nieodpłatnie akcje Polskiej Agencji Rozwoju Turystyki S.A. z siedzibą w Warszawie. 3. Nabycie mienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, następuje nieodpłatnie, przy czym do jego trybu i skutków stosuje się odpowiednio przepisy o komercjalizacji i prywatyzacji dotyczące prywatyzacji bezpośredniej poprzez sprzedaż przedsiębiorstwa, z wyłączeniem przepisów dotyczących zarządzenia o prywatyzacji bezpośredniej.

4. Polska Organizacja Turystyczna, z chwilą nabycia składników mienia, o których mowa w ust. 1 i 2, wstępuje w prawa i obowiązki z nimi związane w stosunku do Skarbu Państwa oraz osób trzecich.

Art. 14. (katalog przychodów POT)

1. Przychodami Polskiej Organizacji Turystycznej są:

- 1) dotacje budżetowe:
 - a) podmiotowe,
 - b) celowe;
- 2) bezzwrotna pomoc zagraniczna;
- 3) dochody z działalności gospodarczej;
- 4) wpłaty jednostek samorządu terytorialnego;
- 5) przychody ze sprzedaży rzeczowych składników mienia;
- 6) przychody z tytułu przekazania do odpłatnego używania rzeczowych składników mienia;
- 7) wpłaty organizacji zrzeszających przedsiębiorców, prowadzących działalność gospodarczą w dziedzinie turystyki, wypoczynku, sportu i rekreacji;
- 8) wpłaty przedsiębiorców, prowadzących działalność gospodarczą w dziedzinie turystyki, wypoczynku, sportu i rekreacji;
- 9) darowizny i zapisy;
- 10) inne przychody.

2. Wpłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 4, 7 i 8, mają charakter dobrowolny.

3. Kwoty dotacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, ustala ustawa budżetowa.

4. Polska Organizacja Turystyczna prowadzi rachunkowość według zasad określonych w przepisach o rachunkowości.

5. Rokiem obrotowym i podatkowym Polskiej Organizacji Turystycznej jest rok kalendarzowy.

6. Nadwyżki środków finansowych w danym roku kalendarzowym przechodzą na rok następny, z wyjątkiem przychodów, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

Art. 15. (plan finansowy POT)

1. Polska Organizacja Turystyczna działa na podstawie rocznego planu finansowego.
2. Projekt rocznego planu finansowego Polskiej Organizacji Turystycznej, po przyjęciu przez Radę Polskiej Organizacji Turystycznej i zatwierdzeniu przez właściwego ministra, jest przekazywany ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w trybie określonym w przepisach dotyczących prac nad projektem ustawy budżetowej.
3. Roczny plan finansowy Polskiej Organizacji Turystycznej obejmuje w szczególności:
 - 1) planowane przychody, w tym dotacje na realizację zadań, o których mowa w art. 3;
 - 2) planowane koszty operacyjne;
 - 3) planowane wydatki inwestycyjne;
 - 4) stan środków obrotowych na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok obrotowy;
 - 5) planowany przyrost lub spadek środków obrotowych na ostatni dzień roku obrotowego;
 - 6) sposób pokrycia planowanego niedoboru przychodów w stosunku do kosztów.

Art. 16. (fundusz rezerwy POT)

W razie gdy działalność Polskiej Organizacji Turystycznej w roku obrotowym zakończy się nadwyżką przychodów w stosunku do kosztów, nadwyżka podlega wpłacie na fundusz rezerwy, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2.

Art. 17. (katalog funduszy własnych POT)

1. Tworzy się następujące fundusze własne Polskiej Organizacji Turystycznej:
 - 1) fundusz statutowy;
 - 2) fundusz rezerwy.
2. Na fundusz statutowy Polskiej Organizacji Turystycznej składa się w szczególności:
 - 1) wartość mienia Polskiej Organizacji Turystycznej;
 - 2) inwestycje realizowane z dotacji budżetowej;
 - 3) wartość netto środków trwałych;
 - 4) wartości niematerialne i prawne;
 - 5) wartość środków obrotowych przekazanych Polskiej Organizacji Turystycznej.
3. Fundusz statutowy ulega zmniejszeniu o wartość umorzenia składników majątkowych zaliczanych do majątku trwałego dokonywanego zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz ulega zwiększeniu o wartość nabytych bądź wytworzonych składników mienia Polskiej Organizacji Turystycznej.
4. Dysponentem funduszu rezerwowego jest Prezes Polskiej Organizacji Turystycznej.
5. Fundusz rezerwy przeznaczają się w pierwszej kolejności na finansowanie niedoborów wynikających z działalności prowadzonej przez Polską Organizację Turystyczną; pozostała nadwyżka może być przeznaczona na finansowanie wieloletnich zadań inwestycyjnych

i wieloletnich programów promocyjnych ujętych w wieloletnich programach działania Polskiej Organizacji Turystycznej.

Art. 18. (badanie sprawozdania finansowego POT)

1. Roczne sprawozdanie finansowe Polskiej Organizacji Turystycznej podlega badaniu przez firmę audytorską; badanie dokonywane jest za każdy rok obrotowy.
2. Wyboru firmy audytorskiej do badania rocznego sprawozdania finansowego Polskiej Organizacji Turystycznej dokonuje Rada Polskiej Organizacji Turystycznej.
3. Prezes Polskiej Organizacji Turystycznej przedstawia Radzie Polskiej Organizacji Turystycznej oraz właściwemu ministrowi roczne sprawozdanie finansowe Polskiej Organizacji Turystycznej wraz ze sprawozdaniem z badania.
4. Roczne sprawozdanie finansowe Polskiej Organizacji Turystycznej zatwierdza właściwy minister w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budżetu.

Art. 19. (dotacje celowe dla POT na zadania ustawowe)

Polska Organizacja Turystyczna może otrzymywać z budżetu państwa dotacje celowe na finansowanie zadań, o których mowa w art. 3. Kwoty tych dotacji ustala ustawa budżetowa.

Art. 19a. (dotacje celowe dla POT na inne zadania)

1. Polska Organizacja Turystyczna może otrzymywać z budżetu państwa dotacje celowe na finansowanie zadań wynikających z odrębnych przepisów.
2. Przyznanie dotacji celowej na podstawie ust. 1 wymaga zmiany planu finansowego, o którym mowa w art. 15. Do zmiany planu finansowego nie stosuje się art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305, z późn. zm.).

Rozdział 4

Działalność gospodarcza Polskiej Organizacji Turystycznej

Art. 20. (prowadzenie działalności gospodarczej przez POT)

1. Polska Organizacja Turystyczna może prowadzić działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej w zakresie i w sposób określony w statucie.
2. Dochód z działalności gospodarczej służy wyłącznie realizacji zadań Polskiej Organizacji Turystycznej określonych w art. 3 ust. 1.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 21-23 (przepisy pominięte)

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 24. (przepisy przejściowe w zakresie dot. UKFiT)

Do czasu powołania ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i turystyki jego kompetencje określone w art. 7, art. 9 i art. 11 wykonuje Prezes Urzędu Kultury Fizycznej i Turystyki, a określone w art. 12 – Prezes Rady Ministrów.

Art. 25. (przepisy przejściowe związane z prawem pracy)

1. Polska Organizacja Turystyczna staje się pracodawcą w stosunku do pracowników polskich ośrodków informacji turystycznej za granicą. Przepisy art. 2³ § 1, 2 i 5 Kodeksu pracy, z zastrzeżeniem przepisów o pracownikach urzędów państwowych oraz o służbie cywilnej, stosuje się odpowiednio.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do pracowników przedsiębiorstwa państwowego Polska Agencja Promocji Turystyki.

Art. 26. (wejście w życie aktu normatywnego)

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2000 r., z wyjątkiem przepisów rozdziału 2 i art. 24, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

4. Ustawa z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych

Dz.U. z 2022 r. poz. 511

USTAWA **z dnia 24 listopada 2017 r.** **o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych**

Rozdział 1 **Przepisy ogólne**

Art. 1. (zakres ustawowy)

Ustawa określa:

- 1) warunki oferowania, sprzedaży i realizacji imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także za granicą, jeżeli umowy z podróżnymi są zawierane przez przedsiębiorców turystycznych mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zasady funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego.

Art. 2. (zadania marszałka województwa jako zadania z zakresu administracji rządowej)

1. Zadania marszałka województwa, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, art. 9 ust. 2, art. 13 ust. 2 i 3, art. 14 ust. 1, art. 15, art. 20 ust. 2-4, art. 23, art. 24 ust. 1, 6-9 i 11, art. 25 ust. 2, art. 26 ust. 3, art. 27 ust. 6-8, art. 29 ust. 2, art. 30, art. 32 ust. 1, art. 37 ust. 3, art. 55-57, art. 71 ust. 1-4 i art. 72, są zadaniami z zakresu administracji rządowej.
2. Minister właściwy do spraw turystyki jest organem wyższego stopnia w stosunku do marszałka województwa w sprawach, o których mowa w art. 26 ust. 3, art. 30 ust. 7, art. 32 ust. 1, oraz od decyzji administracyjnej marszałka województwa o odmowie wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2.

Art. 3. (wyłączenia ustawowe)

Ustawy nie stosuje się do:

- 1) imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych, które są oferowane oraz których zamawianie i realizowanie jest ułatwiane okazjonalnie, na zasadach niezarobkowych i wyłącznie ograniczonej grupie podróżnych;
- 2) imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych nabywanych na podstawie umowy generalnej o organizowanie podróży służbowych zawieranej między przedsiębiorcą turystycznym a przedsiębiorcą w rozumieniu art. 43¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1509 i 2459) albo podmiotem prowadzącym działalność odpłatną;
- 3) imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych trwających krócej niż 24 godziny, chyba że obejmują nocleg.

Art. 4. (słowniczek pojęć ustawowych)

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

- 1) usługach turystycznych – należy przez to rozumieć:
 - a) przewóz pasażerów,
 - b) zakwaterowanie w celach innych niż pobytowe, które nie jest nieodłącznym elementem przewozu pasażerów,
 - c) wynajem pojazdów samochodowych lub innych pojazdów silnikowych,
 - d) inną usługę świadczoną podróżnym, która nie stanowi integralnej części usług wskazanych w lit. a-c;
- 2) imprezie turystycznej – należy przez to rozumieć połączenie co najmniej dwóch różnych rodzajów usług turystycznych na potrzeby tej samej podróży lub wakacji, spełniające warunki, o których mowa w art. 5 ust. 1;
- 3) umowie o udział w imprezie turystycznej – należy przez to rozumieć umowę dotyczącą imprezy turystycznej jako całości lub, jeżeli impreza turystyczna jest realizowana na podstawie odrębnych umów, wszystkie umowy obejmujące poszczególne usługi turystyczne w ramach tej samej imprezy turystycznej;
- 4) rozpoczęciu imprezy turystycznej – należy przez to rozumieć rozpoczęcie wykonywania usług turystycznych w ramach tej samej imprezy turystycznej;
- 5) powiązanych usługach turystycznych – należy przez to rozumieć niestanowiące imprezy turystycznej połączenie co najmniej dwóch różnych rodzajów usług turystycznych nabytych na potrzeby tej samej podróży lub wakacji, objęte odrębnymi umowami z dostawcami poszczególnych usług turystycznych, spełniające warunki, o których mowa w art. 6 ust. 1;
- 6) podróżnym – należy przez to rozumieć każdego, kto chce zawrzeć umowę lub jest uprawniony do podróżowania na podstawie umowy zawartej w zakresie stosowania ustawy;
- 7) przedsiębiorcy turystycznym – należy przez to rozumieć organizatora turystyki, przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, agenta turystycznego lub dostawcę usług turystycznych, będącego przedsiębiorcą w rozumieniu

art. 43¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny albo prowadzącego działalność odpłatną;

8) organizatorze turystyki – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę turystycznego, który tworzy i sprzedaje lub oferuje do sprzedaży imprezy turystyczne, bezpośrednio lub za pośrednictwem innego przedsiębiorcy turystycznego lub razem z innym przedsiębiorcą turystycznym, lub też przedsiębiorcę turystycznego, który przekazuje dane podróжного innemu przedsiębiorcy turystycznemu zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e;

9) agencie turystycznym – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę turystycznego innego niż organizator turystyki, który na podstawie umowy agencyjnej sprzedaje lub oferuje do sprzedaży imprezy turystyczne utworzone przez organizatora turystyki;

10) trwałym nośniku – należy przez to rozumieć materiał lub narzędzie umożliwiające podróжному lub przedsiębiorcy turystycznemu przechowywanie informacji kierowanych osobiście do niego, w sposób umożliwiający dostęp do informacji w przyszłości przez czas odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;

11) punkcie sprzedaży – należy przez to rozumieć ruchome lub stałe miejsce prowadzenia sprzedaży imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych, jak również strony internetowe sprzedaży lub podobne punkty sprzedaży online, z uwzględnieniem

~~przypadków lub punktów sprzedaży online~~

przedstawiane są podróжным jako jeden punkt obsługi, w tym usługa dostępna telefonicznie;

12) powrocie do kraju – należy przez to rozumieć powrót podróжного do miejsca rozpoczęcia podróży lub do innego miejsca uzgodnionego przez strony umowy;

13) turystycznym rachunku powierniczym – należy przez to rozumieć rachunek powierniczy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 2439 i 2447) należący do organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, służący gromadzeniu środków pieniężnych wpłacanych przez podróжных;

14) zabezpieczeniu finansowym – należy przez to rozumieć gwarancję bankową, gwarancję ubezpieczeniową, umowę ubezpieczenia na rzecz podróжных lub umowę o turystyczny rachunek powierniczy, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1-3;

15) nieuniknionych i nadzwyczajnych okolicznościach – należy przez to rozumieć sytuację pozostającą poza kontrolą strony powołującej się na taką sytuację, której skutków nie można było uniknąć, nawet gdyby podjęto wszelkie rozsądne działania;

16) niezgodności – należy przez to rozumieć niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług turystycznych objętych imprezą turystyczną.

Art. 5. (cechy imprezy turystycznej)

1. Do utworzenia imprezy turystycznej dochodzi, jeżeli:

1) usługi turystyczne zostały połączone przez jednego przedsiębiorcę turystycznego, w tym na prośbę podróжного lub zgodnie z jego wyborem, przed zawarciem umowy obejmującej wszystkie usługi lub

2) niezależnie od tego, czy zawarto odrębne umowy z dostawcami poszczególnych usług turystycznych, usługi te są:

- a) nabywane w jednym punkcie sprzedaży i zostały wybrane, zanim podróżny zgodził się dokonać zapłaty lub
- b) oferowane lub sprzedawane po cenie obejmującej wszystkie usługi lub po cenie całkowitej, lub gdy jedną z tych cen obciążany jest nabywca, lub
- c) reklamowane lub sprzedawane przy użyciu określenia „impreza turystyczna” lub podobnego, lub
- d) łączone po zawarciu umowy, na podstawie której podróżny został uprawniony do dokonania wyboru spośród różnych rodzajów usług turystycznych, lub
- e) nabywane od odrębnych przedsiębiorców turystycznych za pośrednictwem przedsiębiorcy obsługującego rezerwacje online, a woda została zawarta jako pierwsza umowa, przekazuje innemu przedsiębiorcy turystycznemu lub przedsiębiorcom turystycznym: imię i nazwisko podróżnego, adres poczty elektronicznej oraz szczegóły płatności, a umowa z tym innym przedsiębiorcą turystycznym lub przedsiębiorcami turystycznymi zostanie zawarta najpóźniej 24 godziny po potwierdzeniu rezerwacji pierwszej usługi turystycznej.

2. Do utworzenia imprezy turystycznej nie dochodzi, mimo spełnienia przesłanek, o których mowa w ust. 1, w przypadku połączenia nie więcej niż jednego rodzaju usługi turystycznej, o której mowa w art. 4 pkt 1 lit. a, b albo c, z jedną lub kilkoma usługami turystycznymi, o których mowa w art. 4 pkt 1 lit. d, które:

- 1) stanowią mniej niż 25% łącznej wartości połączonych usług turystycznych i nie są reklamowane jako istotny element tego połączenia, ani nie stanowią istotnego elementu z innych przyczyn lub
- 2) zostały wybrane i nabyte po rozpoczęciu realizacji usługi turystycznej, o której mowa w art. 4 pkt 1 lit. a, b albo c.

Art. 6. (cechy powiązanych usług turystycznych)

1. Do utworzenia powiązanych usług turystycznych dochodzi, jeżeli przedsiębiorca turystyczny ułatwia podróżnym nabywanie usług turystycznych:

- 1) przy okazji jednej wizyty lub kontaktu z jego punktem sprzedaży z możliwością dokonania wyboru i zapłaty odrębnie za każdą usługę turystyczną lub
- 2) w sposób ukierunkowany od innego przedsiębiorcy turystycznego w zakresie co najmniej jednej dodatkowej usługi turystycznej, jeżeli umowa z tym przedsiębiorcą turystycznym zostanie zawarta najpóźniej 24 godziny po potwierdzeniu rezerwacji pierwszej usługi turystycznej.

2. Do utworzenia powiązanych usług turystycznych nie dochodzi, mimo spełnienia przesłanek, o których mowa w ust. 1, w przypadku połączenia nie więcej niż jednego rodzaju usługi turystycznej, o której mowa w art. 4 pkt 1 lit. a, b albo c, z jedną lub kilkoma usługami turystycznymi, o których mowa w art. 4 pkt 1 lit. d, jeżeli wartość tych usług stanowi mniej niż 25% łącznej wartości połączonych usług turystycznych i nie są one reklamowane jako

istotny element tego połączenia, ani nie stanowią istotnego elementu tego połączenia z innych przyczyn.

Rozdział 2

Organizatorzy turystyki, agenci turystyczni oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych

Art. 7. (warunki prowadzenia działalności turystycznej)

1. Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych są obowiązani spełniać następujące warunki:

1) zapewnić podróżnym na wypadek swojej niewypłacalności:

a) pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w przypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tej kontynuacji lub tego powrotu,

b) zwrot wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłacona usługa przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana,

c) zwrot części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą

~~przebiegiem~~ przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub osób, które działają w ich imieniu;

2) składać marszałkowi województwa oryginały lub poświadczone za zgodność z oryginałem przez adwokata, radcę prawnego lub notariusza kopie posiadanego zabezpieczenia finansowego, nie później niż 14 dni przed upływem terminu ~~trwania~~ zawierania umowy lub gwarancji poprzedniej; przedsiębiorcy zaprzestający działalności albo zawieszający działalność są zwolnieni z tego obowiązku, jeżeli zawiadomią marszałka województwa o zaprzestaniu albo zawieszeniu działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych;

3) prowadzić wykaz umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów zawartych przez podróżnego z przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, zwany dalej "wykazem umów";

4) składać terminowo do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego deklaracje zawierające:

a) wyliczenie wysokości należnych składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny,

b) określenie liczby i rodzaju umów, o których mowa w pkt 3, zawartych w danym miesiącu oraz liczby podróży objętych tymi umowami, c) informacje o zabezpieczeniach finansowych posiadanych w okresie, za jaki jest składana deklaracja, oraz o podmiotach ich udzielających, d) informację o liczbie podróży, za których składka jest należna na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, a impreza turystyczna lub powiązana usługa turystyczna została odwołana przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeżeli realizacja usług była uzależniona od liczby zgłoszeń, w przypadku rozwiązania umowy lub odstąpienia od umowy przez podróżnego, a także w przypadku zmiany liczby podróży, których dotyczy dana umowa;

5) realizować wobec podróży obowiązki informacyjne, o których mowa w rozdziale 6.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych realizują przez:

- 1) zawarcie gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej zgodnie ze wzorem formularza i przepisami określającymi minimalną wysokość sumy gwarancji lub
- 2) zawarcie umowy ubezpieczenia na rzecz podróży zgodnie ze wzorem formularza i przepisami określającymi minimalną wysokość sumy ubezpieczenia, lub
- 3) zawarcie umowy o turystyczny rachunek powierniczy zgodnie ze wzorem tej umowy i przyjmowanie wpłat podróży wyłącznie na ten rachunek, jeżeli świadczą imprezy turystyczne lub ułatwiają nabywanie powiązanych usług turystycznych świadczonych wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) dokonywanie terminowych wpłat składek w należnej wysokości na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny.

3. Zabezpieczenie finansowe na wypadek niewypłacalności obejmuje podróży bez względu na ich miejsce zamieszkania, miejsce rozpoczęcia podróży lub miejsce sprzedaży imprezy turystycznej oraz bez względu na państwo, w którym siedzibę ma podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności.

4. Agent turystyczny, a także organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, który w ramach wykonywanej działalności jednocześnie działa jako agent turystyczny, są obowiązani:

- 1) wykonywać działalność tylko na rzecz organizatorów turystyki wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2, lub posiadających siedzibę na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej lub państwa, o którym mowa w art. 8 ust. 2;
- 2) w umowie zawieranej z podróżnym wskazywać jednoznacznie właściwego organizatora turystyki, którego reprezentują;
- 3) działać na podstawie ważnej umowy agencyjnej;
- 4) realizować wobec podróży obowiązki informacyjne, o których mowa w załącznikach do ustawy.

5. Obowiązki wymienione w ust. 1, 2 i 4 dotyczą całego okresu wykonywania działalności.

6. Obowiązki, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania do organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, w okresie zawieszenia przez niego wykonywania działalności, jeżeli zawiadomi on marszałka

województwa o zaprzestaniu albo zawieszeniu działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.

Art. 8. (sprzedaż spoza terytorium UE)

1. Do organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych nieposiadającego siedziby na terytorium Unii Europejskiej, który sprzedaje lub oferuje do sprzedaży na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej imprezy turystyczne lub powiązane usługi turystyczne albo w jakikolwiek inny sposób kieruje taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosuje się odpowiednio przepisy art. 7 ust. 1 pkt 1-4 i ust. 2.
2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania do przedsiębiorców turystycznych posiadających siedzibę na terytorium państw, które na podstawie umowy z Unią Europejską i jej państwami członkowskimi wdrożyły postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302/UE z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającą rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającą dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz. Urz. UE L 326 z 11.12.2015, str. 1) do krajowego porządku prawnego.
3. Minister właściwy do spraw turystyki na stronie internetowej obsługującego go urzędu w celach informacyjnych udostępni listę państw, o których mowa w ust. 2.

Art. 9. (katalog danych zawartych w wykazie umów)

1. Wykaz umów zawiera następujące dane:
 - 1) numer rezerwacji lub umowy;
 - 2) termin zawarcia umowy;
 - 3) termin imprezy turystycznej lub wykonania usługi w ramach powiązanych usług turystycznych;
 - 4) liczbę podróży objętych umową;
 - 5) łączną cenę usług objętych umową;
 - 6) miejsce lub trasę wykonania umowy;
 - 7) rodzaj środka transportu, jeśli przewóz jest objęty umową;
 - 7a) kody lotnisk Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO), jeżeli impreza turystyczna lub wykonywana usługa w ramach powiązanych usług turystycznych zawiera przelot;
 - 8) terminy i wysokość faktycznie dokonanych przedpłat;
 - 9) termin i wysokość zwrotu wpłat podróżnemu, jeśli zwrot został dokonany.
2. Marszałek województwa i minister właściwy do spraw turystyki, w trybie kontroli, mają prawo dostępu do danych zawartych w wykazie umów.
3. Na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, złożony w postaci elektronicznej, udostępnia się dane zawarte w wykazie umów. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest uprawniony do przetwarzania danych zawartych w wykazie umów, w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania Turystycznego

Funduszu Gwarancyjnego oraz Turystycznego Funduszu Pomocowego, o którym mowa w art. 15kc ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2095, z późn. zm.).

Art. 10. (nieprzestrzeganie warunków tworzenia powiązanych usług turystycznych)

1. Jeżeli przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych nie realizuje obowiązków, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 2, do usług turystycznych objętych powiązanymi usługami turystycznymi stosuje się odpowiednio przepisy art. 43 i art. 47-52.
2. Jeżeli powiązane usługi turystyczne są wynikiem zawarcia umowy pomiędzy podróżnym a przedsiębiorcą turystycznym, który nie jest przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, przedsiębiorca turystyczny informuje przedsiębiorcę, który ułatwił nabycie powiązanych usług turystycznych, o zawarciu odpowiedniej umowy.

Art. 11. (umowa o turystyczny rachunek powierniczy)

1. Stronami umowy o turystyczny rachunek powierniczy są organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz bank.
2. Bank prowadzący turystyczny rachunek powierniczy ewidencjonuje wpłaty i wypłaty odrębnie dla każdej umowy o udział w imprezie turystycznej lub usługi opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych. Wpłaty są przekazywane odpowiednio na rachunek organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych po potwierdzeniu wykonania usług objętych umowami.
3. Bank wypłaca podróżnemu środki wpłacone na turystyczny rachunek powierniczy do wysokości kwoty określonej w umowie o udział w imprezie turystycznej lub wartości usługi opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych na podstawie:
 - 1) oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, albo na podstawie wystąpienia marszałka województwa, o którym mowa w art. 13 ust. 2, lub
 - 2) dyspozycji organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub podróżnego; dyspozycja podróżnego jest składana wraz z dodatkowym oświadczeniem o rozwiązaniu lub odstąpieniu od umowy o udział w imprezie turystycznej lub usłudze opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub
 - 3) zgodnego oświadczenia organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz podróżnego, lub
 - 4) prawomocnego orzeczenia sądu.
4. Środki wpłacone przez podróżnych na turystyczny rachunek powierniczy są objęte ochroną, o której mowa w art. 59 ust. 3a-6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, od dnia zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej lub opłacenia usług turystycznych przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych.

Art. 12. (delegacja do wydania aktów wykonawczych) 1. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw turystyki, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną wysokość sum gwarancji, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1, w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także terminu i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróżnych przez przedsiębiorców turystycznych oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych i ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróżnym oraz wystarczających środków na pokrycie kosztów i zwrot wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, przy odpowiednim zróżnicowaniu minimalnej wysokości sum gwarancji.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw turystyki, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną wysokość sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2, w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także terminu i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróżnych przez przedsiębiorców turystycznych oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych i ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróżnym oraz wystarczających środków na pokrycie kosztów i zwrot wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, przy jednoczesnym odpowiednim zróżnicowaniu minimalnej wysokości sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych.

3. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, wzory:

- 1) formularza gwarancji bankowej,
- 2) formularza gwarancji ubezpieczeniowej,
- 3) formularza umowy ubezpieczenia na rzecz podróżnych,
- 4) umowy o turystyczny rachunek powierniczy

- kierując się potrzebą uwzględnienia wszystkich elementów formularzy i umowy.

Rozdział 3

Niewypłacalność organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych

Art. 13. (oświadczenie o niewypłacalności)

1. W przypadku niewypłacalności organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych przekazuje właściwemu marszałkowi województwa:

- 1) oświadczenie następującej treści: „Oświadczam, że z powodu niewypłacalności nie jestem w stanie wywiązać się z umów, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, zawartych z podróżnymi od dnia ...
oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, stosownie do przepisu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.”;
 - 2) wykaz umów, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane; do wykazu umów dołącza się informację zawierającą imiona i nazwiska oraz numery telefonów kontaktowych podróżnych objętych tymi umowami;
 - 3) dane kontaktowe pilota wycieczek lub osoby reprezentującej przedsiębiorcę turystycznego, którzy sprawują opiekę nad podróżnymi, o ile taki pilot lub taka osoba zostali wyznaczeni.
2. W przypadku braku możliwości uzyskania oświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, marszałek województwa występuje na piśmie do podmiotu udzielającego zabezpieczenia finansowego o wypłatę środków bezpośrednio podróżnym bez uzyskania tego oświadczenia, jeżeli okoliczności w oczywisty sposób wskazują, że organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych nie jest w stanie wywiązać się z umów zawartych z podróżnymi oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane.
- Art. 14. (powrót podróżnych do kraju/kontynuacja imprezy turystycznej)**
1. W przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych marszałek województwa lub upoważniona przez niego jednostka do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju prowadzi działania związane z organizacją powrotu podróżnych do kraju, jeżeli organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tego powrotu.
 2. Treść gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej lub umowy ubezpieczenia na rzecz podróżnych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, obejmuje upoważnienie dla marszałka województwa lub upoważnionej przez niego jednostki do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju.

Art. 15. (wypłata zaliczki na powrót do kraju/kontynuację imprezy turystycznej) 1.

Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, po otrzymaniu każdorazowej dyspozycji marszałka województwa lub wskazanej przez niego jednostki, o której mowa w art. 14 ust. 1, bezwarunkowo, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania dyspozycji, przekazuje wnioskowaną zaliczkę na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju.

~~Za Marszałek~~ województwa przedstawia podmiotowi udzielającemu finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, pisemne rozliczenie otrzymanej zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju, w terminie 60 dni od dnia otrzymania wypłaty, pod rygorem obowiązku zwrotu tej zaliczki.

Art. 16. (zgłoszenia od podróżnych)

Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, ~~przeznaczony~~ w przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, przyjmuje zgłoszenia od podróżnych, którzy nie otrzymali zwrotu:

- 1) wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, w przypadku gdy impreza turystyczna lub powiązane usługi turystyczne nie zostały lub nie zostaną zrealizowane,
- 2) części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne odpowiadające części imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane,
- 3) kosztów powrotu do kraju, w przypadku samodzielnej organizacji tego powrotu przez podróżnych

– z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub osób, które działają w ich imieniu.

Art. 17. (katalog danych zawartych w zgłoszeniu od podróżnego)

1. Zgłoszenie, o którym mowa w art. 16, zawiera imię i nazwisko oraz adres do korespondencji podróżnego poszkodowanego w wyniku niewykonania w całości lub w części zobowiązań wynikających z umowy.

2. Do zgłoszenia, o którym mowa w art. 16, dołącza się:

- 1) kopię umowy o udział w imprezie turystycznej zawartej między podróżnym a organizatorem turystyki lub kopie dokumentów potwierdzających nabycie powiązanych usług turystycznych, za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych;
- 2) kopię dowodu wpłaty na rzecz organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych należności za imprezę turystyczną lub usługi turystyczne, za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych;
- 3) oświadczenie podróżnego:

a) stwierdzające niewykonanie przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zobowiązań umownych o określonej wartości, b) zawierające wskazanie rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, w którym ma nastąpić wypłata, albo wskazanie innego sposobu wypłaty z tego zabezpieczenia.

Art. 18. (sprawdzanie zgłoszeń od podróźnych)

Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia podróźnego, dokonuje jego weryfikacji pod względem zgodności z wymaganiami określonymi w art. 17 oraz ze stanem faktycznym i przekazuje podróźnemu informację o szczegółowych wyliczeniach kwoty należnej podróźnemu albo informację o nieuwzględnieniu danego zgłoszenia w całości lub w części wraz ze wskazaniem przyczyny. W przypadku konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego termin udzielenia odpowiedzi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 90 dni od dnia otrzymania zgłoszenia.

Art. 19. (wypłaty dla podróźnych)

W terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia informacji o szczegółowym wyliczeniu kwot należnych podróźnym podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, dokonuje wypłat tych kwot bezpośrednio podróźnym.

Art. 20. (uruchomienie TFG)

1. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróźnych do kraju, podmiot udzielający tych zabezpieczeń niezwłocznie informuje o tym właściwego marszałka województwa oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.
2. Marszałek województwa lub wskazana przez niego jednostka, o której mowa w art. 14 ust. 2, występuje do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o wypłatę środków z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróźnych do kraju, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. a.
3. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny niezwłocznie wypłaca marszałkowi województwa lub wskazanej przez niego jednostce środki z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, o których mowa w ust. 2, w zakresie niezbędnym do realizacji zadania określonego w art. 14.
4. Marszałek województwa przedstawia Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu pisemne rozliczenie środków z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, w terminie 60 dni od dnia otrzymania wypłaty, pod rygorem obowiązku zwrotu środków.

Art. 21. (wyплаты z TFG) 1. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów i zwrot wpłat podróźnym, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, podmiot udzielający tych zabezpieczeń, niezwłocznie po dokonaniu weryfikacji zgłoszeń podróźnych, przekazuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu oraz właściwemu marszałkowi województwa:

- 1) informację dotyczącą wysokości wypłaconych tym podróźnym kwot z zabezpieczeń finansowych;
- 2) wyliczenie kwot brakujących na pokrycie kosztów i zwrotu wpłat w stosunku do każdego podróźnego.

2. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych przekazuje także Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu zgłoszenia podróźnych, którzy nie otrzymali w całości pokrycia kosztów i zwrotu wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1.

Zgłoszenia Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, niezwłocznie po otrzymaniu podróźnych wraz z informacjami, o których mowa w ust. 1, wypłaca podróźnym należne kwoty, o czym informuje właściwego marszałka województwa oraz podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych.

Rozdział 4

Zasady prowadzenia rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych i Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych

Art. 22. (podejmowanie działalności)

1. Do działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 24) dotyczące regulowanej działalności gospodarczej oraz kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy.

2. Działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych wymaga uzyskania wpisu do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, zwanego dalej „rejestrem”.

3. Przepis ust. 2 stosuje się do przedsiębiorców turystycznych, o których mowa w art. 8 ust. 1.

4. Przepis ust. 2 nie ma zastosowania do przedsiębiorców turystycznych, o których mowa w art. 8 ust. 2.

Art. 23. (rejestr organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych)

1. Organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy turystycznego lub adres zamieszkania przedsiębiorcy turystycznego będącego osobą fizyczną, a w przypadku przedsiębiorcy zagranicznego, który

utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddział, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 994, 1641 i 2140), organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę oddziału.

2. W przypadku przedsiębiorcy turystycznego nieposiadającego siedziby ani oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organem właściwym do prowadzenia rejestru jest wybrany przez niego marszałek województwa.

Art. 24. (katalog danych do wpisu do rejestru)

1. Wpisu do rejestru dokonuje się na wniosek przedsiębiorcy turystycznego, zawierający następujące dane:

- 1) firmę lub nazwę przedsiębiorcy turystycznego, jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca turystyczny jest osobą fizyczną - adres zamieszkania;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeśli posiada;
- 3) określenie rodzaju działalności;
- 4) określenie zakresu terytorialnego wykonywanej działalności;
- 5) wskazanie głównego miejsca wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru oraz oddziałów;
- 6) adres e-mail, jeśli posiada;
- 7) numer telefonu, jeśli posiada.

2. Do wniosku przedsiębiorca turystyczny dołącza poświadczoną za zgodność z oryginałem przez adwokata, radcę prawnego lub notariusza kopię lub oryginał gwarancji lub umowy, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1-3, oraz oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych są kompletne i zgodne z prawdą;
- 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, określone w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.”

3. Oświadczenie zawiera również:

- 1) firmę przedsiębiorcy turystycznego, jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca turystyczny jest osobą fizyczną – adres zamieszkania;
- 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;
- 3) podpis przedsiębiorcy turystycznego lub osoby uprawnionej do reprezentowania tego przedsiębiorcy, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

4. Przedsiębiorca turystyczny zamierzający wykonywać usługi wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a wszelkie wpłaty podróży tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi przyjmować na turystyczny rachunek powierniczy, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 3, składa oświadczenie następującej treści: „Oświadczam, że imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne będę wykonywał wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej, a wszelkie wpłaty podróży tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi będą przyjmował wyłącznie na turystyczny rachunek powierniczy.” oraz oryginał lub poświadczoną za zgodność z oryginałem przez adwokata, radcę prawnego lub notariusza kopię umowy o turystyczny rachunek powierniczy.

4a. Marszałek województwa jest obowiązany dokonać wpisu przedsiębiorcy turystycznego do rejestru w terminie 7 dni od dnia wpływu do niego wniosku o wpis wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 2 lub 4.

4b. Jeżeli marszałek województwa nie dokona wpisu w terminie, o którym mowa w ust. 4a, a od dnia wpływu do niego wniosku upłynęło 14 dni, przedsiębiorca turystyczny może rozpocząć działalność. Nie dotyczy to przypadku, gdy marszałek województwa wezwał przedsiębiorcę turystycznego do uzupełnienia wniosku o wpis nie później niż przed upływem 7 dni od dnia jego otrzymania. W takiej sytuacji termin, o którym mowa w zdaniu pierwszym, biegnie odpowiednio od dnia wpływu uzupełnienia wniosku o wpis.

4c. Marszałek województwa prostuje z urzędu wpis do rejestru zawierający niedokładności, błędy pisarskie lub inne oczywiste omyłki.

4d. W przypadku zmiany danych wpisanych do rejestru przedsiębiorca turystyczny składa wniosek o zmianę wpisu w rejestrze w terminie 14 dni od dnia, w którym nastąpiła zmiana tych danych.

5. Zaświadczenie o wpisie do rejestru obejmuje dane określone w ust. 1, z wyjątkiem adresu

zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres, pod którym jest wykonywana działalność gospodarcza, adresu e-mail i numeru telefonu.

6. Rejestr jest jawny, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres, powiatowych (miejskich) rzeczników konsumentów;

pod 2) w celach naukowo-badawczych, bez wskazywania danych identyfikujących którym jest wykonywana działalność gospodarcza, adresu e-mail i numeru telefonu. Każdy przedsiębiorców turystycznych.

8. Rejestr może być prowadzony w systemie teleinformatycznym przez służbę państwa Ewidencje Organizatorów Turystycznych i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie

7. Marszałek województwa udostępnia informacje zbiorcze zawarte w rejestrze:

9. Wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5, następuje na wniosek. Zaświadczenie może zostać wydane, odpowiednio do wskazania wnioskodawcy, w postaci papierowej lub elektronicznej.

10. Wydruk aktualnych informacji o przedsiębiorcach turystycznych wpisanych do Ewidencji, ~~opracowane~~ z wykorzystaniem funkcjonalności udostępnionej w teleinformatycznym obsługującym Ewidencję, ma moc zrównaną z mocą dokumentów, o których mowa w ust. 9, wydawanych przez marszałków województw, jeżeli zawiera:

- 1) adres strony internetowej, na której zamieszczane są aktualne informacje o przedsiębiorcach turystycznych wpisanych do Ewidencji;

2) identyfikator pozwalający na potwierdzenie faktu sporządzenia tego wydruku przy użyciu funkcjonalności udostępnionej w systemie teleinformatycznym obsługującym Ewidencję oraz prawdziwości danych zawartych w tym wydruku w czasie jego sporządzenia.

11. Do zadań wykonywanych przez marszałka województwa związanych z prowadzeniem rejestru stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców oraz ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. z 2020 r. poz. 2296 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1641 i 2105), dotyczące prowadzenia rejestru działalności regulowanej.

Art. 25. (centralny punkt kontaktowy w ministerstwie)

1. Minister właściwy do spraw turystyki prowadzi centralny punkt kontaktowy ułatwiający współpracę administracyjną i sprawowanie nadzoru nad organizatorami turystyki i przedsiębiorcami ułatwiającymi nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy prowadzą działalność w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub w państwach, o których mowa w art. 8 ust. 2.

2. W przypadku wątpliwości co do zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności danego przedsiębiorcy turystycznego minister właściwy do spraw turystyki samodzielnie lub na prośbę marszałka województwa, przez centralny punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, zwraca się o wyjaśnienie do państwa, w którym dany przedsiębiorca turystyczny posiada siedzibę.

3. Minister właściwy do spraw turystyki niezwłocznie udziela odpowiedzi na zapytania państw, o których mowa w ust. 1, o zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności danego przedsiębiorcy turystycznego przez centralny punkt kontaktowy. Pierwszej odpowiedzi należy udzielić nie później niż w terminie 15 dni roboczych od dnia otrzymania zapytania.

4. Minister właściwy do spraw turystyki przez centralny punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, udostępnia wszelkie niezbędne informacje na temat wymogów dotyczących ochrony na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz podmiotów zapewniających ochronę na wypadek ich niewypłacalności, a także udziela dostępu do Ewidencji.

Art. 26. (informowanie o zawieszeniu działalności)

1. Organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych jest obowiązany zawiadomić organ prowadzący rejestr o zmianie wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, polegającej na ujawnieniu informacji o zawieszeniu, przedłużeniu zawieszenia lub wznowieniu wykonywania działalności, w terminie 7 dni od dnia ujawnienia tej informacji.

1a. Organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów dotyczących zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, nie zwalnia organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z obowiązku wywiązania się z umów zawartych z podróżnymi w okresie przed zawieszeniem działalności.

3. Organ prowadzący rejestr z urzędu wykreśla, w drodze decyzji administracyjnej, organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z rejestru w przypadku braku zawiadomienia o zmianie wpisu w Centralnej

Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego polegającej na ujawnieniu informacji o wznowieniu wykonywania działalności, po upływie okresu zawieszenia

Art. 27. (Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych)

1. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w ramach Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, tworzy i prowadzi system teleinformatyczny obsługujący Ewidencję.

2. System teleinformatyczny, o którym mowa w ust. 1, spełnia minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych oraz zapewnia interoperacyjność systemu na zasadach określonych w Krajowych Ramach Interoperacyjności.

3. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny udostępnia:

- 1) systemy i narzędzia stosowane w oprogramowaniu interfejsowym teleinformatycznego struktur dokumentów elektronicznych, formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących;
- 2) testy akceptacyjne.

4. Rozwiązania, o których mowa w ust. 3 pkt 1, nie mogą wykraczać poza zakres minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych.

5. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może nie udostępniać testów akceptacyjnych, jeżeli w oprogramowaniu interfejsowym mają być stosowane wyłącznie formaty danych oraz protokoły komunikacyjne i szyfrujące, o których mowa w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 2070).

6. Na podstawie informacji o dokonanych wpisach do rejestru przekazywanych w postaci elektronicznej przez marszałków województw minister właściwy do spraw turystyki na stronie internetowej obsługującego go urzędu udostępnia Ewidencję, którą prowadzi Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

7. Marszałek województwa wprowadza do Ewidencji dane, ich modyfikacje oraz dokonuje wykreślenia z Ewidencji na podstawie:

- 1) wpisu do rejestru lub zmiany tego wpisu;
- 2) dokumentów, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1-3;
- 3) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat, wydawanych z urzędu;

- 4) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat, wydawanych na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego;
 - 5) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru w przypadku, o którym mowa w art. 26 ust. 3, wydawanych z urzędu;
 - 6) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego, wydawanych z urzędu;
 - 7) decyzji administracyjnej o wykreśleniu z rejestru przedsiębiorcy turystycznego posiadającego siedzibę w państwie, o którym mowa w art. 8 ust. 2;
 - 8) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru, wydawanych na wniosek przedsiębiorcy turystycznego w związku z zaprzestaniem wykonywania przez niego działalności objętej wpisem do rejestru;
 - 9) decyzji administracyjnej o stwierdzeniu wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu do rejestru i o zakazie wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych przez okres 3 lat;
 - 10) zawiadomień o wszczęciu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru;
 - 11) decyzji administracyjnej o umorzeniu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru;
 - 12) zawiadomień o zawieszeniu, przedłużeniu zawieszenia lub wznowieniu przez przedsiębiorcę turystycznego wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych,
8. Marszałek województwa prosiuje z urzędu wpis do Ewidencji zawierający niedokładności, błędy pisarskie lub inne oczywiste omyłki.
- 13) oświadczeń o niewypłacalności przedsiębiorcy turystycznego, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, lub wystąpienia marszałka województwa, o którym mowa w art. 13

Art. 28. (zasoby ewidencji – katalog danych)

1. W **Art. 28.** zasobach Ewidencji prowadzi się katalogi przedsiębiorców turystycznych:
 - 1) wykreślonych z rejestru z urzędu lub na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego i objętych zakazem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru;
 - 2) wobec których stwierdzono wykonywanie działalności bez wymaganego wpisu do rejestru i objętych zakazem wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych przez okres 3 lat;
 - 3) wobec których wszczęto postępowanie w sprawie wykreślenia z rejestru;
 - 4) którzy złożyli oświadczenie o niewypłacalności lub w przypadku których marszałek województwa wystąpił o wypłatę środków z zabezpieczeń finansowych bez uzyskania tego oświadczenia.

2. Podstawą umieszczenia w katalogu, o którym mowa:

1) w ust. 1 pkt 1, jest skutecznie doręczona stronie decyzja administracyjna marszałka

województwa o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru; 2) w ust. 1 pkt 2, jest skutecznie doręczona stronie decyzja administracyjna marszałka

województwa o stwierdzeniu wykonywania działalności bez wymaganego wpisu do rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru; 3) w ust. 1 pkt 3, jest skutecznie doręczone zawiadomienie w postaci papierowej lub elektronicznej o wszczęciu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru;

4) w ust. 1 pkt 4, jest złożenie marszałkowi województwa przez przedsiębiorcę turystycznego oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1,

lub wystąpienie marszałka województwa o wypłatę środków, o którym mowa w art. 13

W katalogach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, wskazuje się termin obowiązywania

ust. 2. zakazu wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego

nabywanie powiązanych usług turystycznych.

4. Z katalogów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, wykreśla się przedsiębiorcę turystycznego

po upływie terminu, o którym mowa w ust. 3.

5. Z katalogu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, wykreśla się przedsiębiorcę turystycznego z dniem, w którym decyzja administracyjna o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru została skutecznie doręczona stronie albo decyzja administracyjna o umorzeniu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru stała się ostateczna.

6. Z katalogu, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, wykreśla się przedsiębiorcę turystycznego z dniem, w którym decyzja administracyjna o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania

Art. 29 (jawność danych zawartych w ewidencji)

1. Ewidencją jest rejestr, w którym każdy przedsiębiorca turystyczny może uzyskać informacje o przedsiębiorcach turystycznych wpisanych do Ewidencji przez złożenie zapytania w odniesieniu do konkretnych przedsiębiorców turystycznych.

2. Marszałek województwa ma prawo dostępu do informacji zawartych w Ewidencji, niezależnie od miejsca siedziby przedsiębiorcy turystycznego, a w przypadku gdy przedsiębiorca turystyczny jest osobą fizyczną – miejsca jego zamieszkania.

3. Minister właściwy do spraw turystyki posiada dostęp do informacji zawartych w Ewidencji i jest uprawniony do ich przetwarzania, a także może zobowiązać Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny do udostępnienia w terminie 3 dni roboczych określonych informacji z Ewidencji.

4. Informacje zbiorcze zawarte w Ewidencji udostępnia się:

1) na wniosek jednostek turystycznego samorządu gospodarczego, organizacji pozarządowych, do których zadań statutowych należy ochrona konsumenta, oraz powiatowych (miejskich) rzeczników konsumentów;

2) w celach naukowo-badawczych, bez wskazywania danych identyfikujących przedsiębiorców turystycznych.

5. Minister właściwy do spraw turystyki, w drodze rozporządzenia, określi organizację, szczegółowy sposób prowadzenia Ewidencji oraz tryb udzielania informacji o danych objętych wpisem, mając na względzie konieczność zapewnienia sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji danych zawartych w Ewidencji oraz ich bezpieczeństwa, a także uwzględniając dokumenty i dane, o których mowa w art. 27 ust. 7, na podstawie których dokonuje się wpisu do Ewidencji.

6. Minister właściwy do spraw turystyki w oparciu o dane udostępniane przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w zakresie Ewidencji udostępnia i przekazuje informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania zgodnie z ustawą z dnia 11 sierpnia 2021 r. o otwartych danych i ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 1641).

7. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną funkcjonalność systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 27 ust. 1, mając na względzie konieczność zapewnienia sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji oraz analizy danych zawartych w Ewidencji, a także konieczność zapewnienia bezpiecznego przesyłu i weryfikacji danych i informacji drogą teletransmisji danych.

Art. 30. (organy właściwe ds. kontroli)

1. Minister właściwy do spraw turystyki oraz marszałek województwa są upoważnieni do kontroli prowadzonej przez przedsiębiorcę turystycznego działalności, w zakresie:

- 1) zgodności ze stanem faktycznym danych zawartych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 2;
- 2) zgodności wykonywanej działalności z uzyskanym wpisem do rejestru;
- 3) przestrzegania warunków wykonywania działalności określonych w szczególności w zakresie wysokości zabezpieczenia finansowego oraz wnoszenia składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny;
- 4) zgodności wykonywanej działalności z zawartymi umowami agencyjnymi;
- 5) przestrzegania wobec podróżnych obowiązków informacyjnych, o których mowa w rozdziale 6.

2. Minister właściwy do spraw turystyki oraz marszałek województwa są upoważnieni do kontroli działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych przez podmioty niezgłoszone do rejestru w zakresie niezbędnym do ustalenia, czy prowadzona działalność wymaga posiadania wpisu do rejestru.

3. Minister właściwy do spraw turystyki oraz marszałek województwa są upoważnieni do kontroli działalności agentów turystycznych i innych osób, zawierających z podróżnymi umowy o udział w imprezie turystycznej w imieniu organizatorów turystyki, w zakresie spełnienia przy zawieraniu tych umów obowiązków określonych ustawą.

4. Marszałek województwa jest upoważniony do kontroli zgodności działalności prowadzonej przez organizatorów turystyki lub przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych z przepisami art. 7, art. 8, art. 9 ust. 3 i 4 oraz art. 12 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1177/2010”.

5. Marszałek województwa jest upoważniony do kontroli zgodności działalności prowadzonej przez organizatorów turystyki lub przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych z przepisami art. 9, art. 10 ust. 2-5, art. 14 ust. 3 i 4 oraz art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r.

dotyczącego praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 55 z 28.02.2011, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 181/2011”.

6. Minister właściwy do spraw turystyki w przypadku stwierdzenia w wyniku kontroli, o której mowa w ust. 1, że przedsiębiorca turystyczny nie spełnia warunków wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat w przypadku gdy:

6a. Marszałek województwa może wezwać przedsiębiorcę turystycznego do usunięcia niezgodnego ze stanem faktycznym lub

7. Marszałek województwa wydaje decyzje administracyjne:
- a) przedsiębiorca turystyczny nie usunął naruszeń warunków wymaganych do wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych w wyznaczonym przez marszałka województwa terminie, lub
 - b) przedsiębiorca turystyczny nie usunął naruszeń warunków wymaganych do wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, o których mowa w art. 31;

2) wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat w przypadku rażącego naruszenia warunku wykonywania działalności, o którym mowa w art. 31 pkt 2, na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, chyba że przed wydaniem decyzji administracyjnej przedsiębiorca ten spełni swoje obowiązki ustawowe;

3) wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru w związku z zaprzestaniem przez niego wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru na wniosek tego przedsiębiorcy turystycznego, po uprzednim złożeniu przez niego deklaracji i opłaceniu należnych składek lub rat na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, Turystyczny Fundusz Pomocowy, o którym mowa w art. 15kc ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r.

o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji

- kryzysowych, lub Turystyczny Fundusz Zwrotów, o którym mowa w art. 15kb ust. 1 tej ustawy; 4) zakazie wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych przez okres 3 lat z urzędu i o stwierdzeniu wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu do rejestru;
- 5) wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru w przypadku, o którym mowa w art. 26 ust. 3, z urzędu;
- 6) wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z urzędu;
- 7) wykreśleniu z rejestru przedsiębiorcy turystycznego posiadającego siedzibę w państwie, o którym mowa w art. 8 ust. 2;
- 8) umorzeniu postępowania w sprawie wykreślenia przedsiębiorcy turystycznego z rejestru na podstawie art. 105 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, o których mowa w ust. 7 pkt 1, 2 i 4, podlegają natychmiastowemu wykonaniu (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, 1491 i 2052).
9. Decyzja administracyjna, o której mowa w ust. 7 pkt 4, zawiera w szczególności datę przedsięwzięcia wykonywania działalności organizatora turystyki lub ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu do rejestru.
- 9a. Przepisu ust. 7 pkt 4 nie stosuje się w przypadku wystąpienia sytuacji, o której mowa w art. 24 ust. 4b.

Art. 31. (rażące naruszenia prowadzenia działalności – katalog)

Rażącym naruszeniem warunków wykonywania działalności jest:

- 1) oferowanie lub sprzedaż imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych bez uprzedniego zawarcia gwarancji lub umowy, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, lub bez zawarcia umowy i złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 4;
- 2) uchylanie się, mimo wezwania, od obowiązku terminowego składania deklaracji lub opłacania należnych składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny;
- 3) uchylanie się, mimo wezwania, od obowiązku prowadzenia wykazu umów;
- 4) zawieranie przez przedsiębiorcę turystycznego kolejnych umów o udział w imprezie turystycznej lub ułatwianie nabywania powiązanych usług lub przyjmowanie od podróżnych wpłat na poczet tych umów mimo złożenia oświadczenia o niewypłacalności lub w przypadku wystąpienia przez marszałka województwa o wypłatę środków z zabezpieczeń finansowych bez tego oświadczenia, zgodnie z art. 13 ust. 2;
- 5) zawieranie umów, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, na kwoty zabezpieczenia finansowego niższe niż minimalne wysokości sum gwarancji bankowych

lub ubezpieczeniowych lub minimalne sumy gwarancyjne umów ubezpieczeń na rzecz podróży;

6) nieprzedłożenie, mimo wezwania, marszałkowi województwa aktualnego dokumentu, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 lub 2;

7) wykonywanie działalności poza zakresem terytorialnym określonym we wpisie do rejestru;

8) przyjmowanie od podróżnych wpłat z pominięciem turystycznego rachunku powierniczego, mimo złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 4.

Art. 32. (wykreślenie z rejestru)

1. Marszałek województwa, w drodze decyzji administracyjnej, wykreśla z rejestru przedsiębiorcę turystycznego wpisanego do rejestru występującego wobec podróżnych jako agent turystyczny, który dopuszcza się następujących uchybień:

1) w umowach zawieranych z podróżnymi nie wskazuje jednoznacznie właściwego organizatora turystyki, którego reprezentuje, lub

2) zawiera umowy o udział w imprezie turystycznej na rzecz przedsiębiorcy turystycznego, który wbrew takiemu obowiązkowi nie uzyskał wpisu do rejestru lub który nie posiada zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności, lub

3) działa bez ważnej umowy agencyjnej lub przekracza jej zakres, lub

4) nie dopełnia wobec podróżnych obowiązków informacyjnych, o których mowa w rozdziale 6.

2. Przedsiębiorca turystyczny, o którym mowa w ust. 1, nie może uzyskać ponownego wpisu do rejestru przed upływem 3 lat od dnia, w którym została skutecznie doręczona stronie decyzja administracyjna o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem.

3. Przedsiębiorcę turystycznego, który nie jest wpisany do rejestru, a występując wobec podróżnych jako agent turystyczny dopuszcza się uchybień, o których mowa w ust. 1, uznaje się za organizatora turystyki wykonującego działalność bez wymaganego wpisu do rejestru.

4. Agent turystyczny sprzedający lub oferujący do sprzedaży imprezy turystyczne utworzone przez organizatora turystyki nieposiadającego siedziby na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub państwa, o którym mowa w art. 8 ust. 2, podlega obowiązkowi, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1-4 i ust. 2, art. 13 ust. 1 oraz art. 48-52, chyba że wykaże, że organizator turystyki spełnia warunki określone w tych przepisach. Agentu turystycznego, który nie realizuje tych obowiązków, uznaje się za organizatora turystyki wykonującego działalność bez wymaganego wpisu do rejestru.

Rozdział 5

Turystyczny Fundusz Gwarancyjny

Art. 33. (formuła prawna TFG)

1. Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, zwany dalej „Funduszem”, stanowi wyodrębniony rachunek w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, o którym mowa w rozdziale 7

ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 854, 1177 i 2328).

2. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny zapewnia obsługę Funduszu.

Art. 34. (środki zgromadzone na TFG)

1. Środki Funduszu są gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

2. Środki Funduszu pochodzą:

- 1) z wpłat przedsiębiorców turystycznych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 4;
- 2) z odsetek od środków pieniężnych gromadzonych na rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 1;
- 3) z przychodów z lokat środków Funduszu;
- 4) ze środków uzyskanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny z pożyczek i kredytów na rzecz Funduszu;
- 5) z innych wpływów.

3. Lokaty środków Funduszu są dokonywane z zachowaniem jak najwyższego stopnia bezpieczeństwa, jakości i rentowności środków Funduszu, przy jednoczesnym zachowaniu ich płynności.

4. W przypadku niedoboru środków w Funduszu niezbędnych do jego właściwego funkcjonowania, w tym realizacji zadań, o których mowa w art. 20 ust. 3 i art. 21, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może udzielić Funduszowi zwrotnego finansowania na warunkach odpowiadających stopie oprocentowania lokat uzyskiwanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w danym okresie, przy bezpieczeństwie i płynności środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. Wysokość zwrotnego finansowania udzielonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny na rzecz Funduszu nie może przekroczyć wysokości 5% wartości lokat funduszu statutowego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w okresie finansowania do jednego roku.

4a. Jeżeli wysokość zwrotnego finansowania udzielonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny na rzecz Funduszu, nie wystarcza w całości na pokrycie kosztów niezbędnych do właściwego funkcjonowania Funduszu, w tym realizacji zadań, o których mowa w art. 20 ust. 3 i art. 21, Bank Gospodarstwa Krajowego może udzielić Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu kredytu na indywidualnie ustalonych warunkach, maksymalnie do wysokości środków zgromadzonych na wyodrębnionym rachunku, o którym mowa w ust. 1, na dzień wejścia w życie ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

4b. Udzielenie kredytu, o którym mowa w ust. 4a, możliwe jest jedynie w okresie obowiązywania ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, przy czym okres spłaty zobowiązania Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego będzie nie dłuższy niż 10 lat.

5. Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu przysługuje prawo dochodzenia od przedsiębiorcy turystycznego zwrotu wypłaconych kwot, o których mowa w art. 20 ust. 3 i art. 21, w przypadku gdy po:

- 1) złożeniu oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, albo
- 2) wystąpieniu przez marszałka województwa o wypłatę środków z zabezpieczeń finansowych zgodnie z art. 13 ust. 2

– przedsiębiorca turystyczny w dalszym ciągu wykonuje działalność organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.

6. Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu przysługuje roszczenie do masy upadłości organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych o zwrot wypłaconych środków, o których mowa w art. 35 ust. 1.

7. Wierzytelności, o których mowa w ust. 5, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może zgłaszać syndykowi do czasu prawomocnego wykonania planów podziału funduszu masy upadłościowej.

Art. 35. (cel przekazania środków z TFG)

1. Środki Funduszu przeznacza się na pokrycie kosztów i zwrot wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, w przypadku gdy środki finansowe pochodzące z zabezpieczeń finansowych okażą się niewystarczające.

2. Ze środków Funduszu dokonuje się spłaty kredytów i pożyczek, o których mowa w art. 34 ust. 2 pkt 4, wraz z odsetkami i innymi kosztami obsługi kredytów i pożyczek. Spłata kredytów i pożyczek nie może być dokonywana ze środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego innych niż zgromadzone na rachunku, o którym mowa w art. 34 ust. 1.

3. Ze środków Funduszu pokrywa się koszty związane z realizacją wypłat z Funduszu, o których mowa w ust. 1, oraz koszty jego obsługi przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Roszczenia i zobowiązania Funduszu nie mogą być pokrywane ze środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego innych niż zgromadzone na rachunku, o którym mowa w art. 34 ust. 1.

Art. 36. (wysokość składki na TFG)

1. Składka na Fundusz jest naliczana w wysokości nie wyższej niż 30 zł od każdego podróżnego z tytułu zawartej umowy o udział w imprezie turystycznej lub z tytułu każdej usługi wykonywanej przez przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych i opłaconej przez podróżnego.

2. Składka jest należna z dniem zawarcia umowy lub z dniem dokonania płatności przez podróżnego na rzecz organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, jeżeli jest on wcześniejszy niż dzień zawarcia umowy.

3. W przypadku umów generalnych za dzień, w którym powstaje należność na Fundusz, uważa się dzień doręczenia w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku do organizatora turystyki lub do przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zlecenia określającego w szczególności miejsce docelowe, sposób i środek transportu, jeśli przewóz jest objęty umową, oraz liczbę osób, które będą korzystały odpowiednio z imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych.

4. Składka przekazana na Fundusz nie podlega zwrotowi. W przypadku:

- 1) składki odprowadzonej lub należnej do odprowadzenia w danym miesiącu za podróznego, którego impreza turystyczna lub usługa w ramach powiązanych usług turystycznych została odwołana przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeżeli realizacja usług była uzależniona od liczby zgłoszeń, 2) zmiany liczby podróжных, miejsca realizacji imprezy turystycznej lub usługi turystycznej w ramach powiązanych usług turystycznych, rodzaju zapewnianego

– składka podlega zarachowaniu na poczet następnych należnych do przekazania składek transportu oraz rozwiązania umowy lub odstąpienia od umowy przez podróznego

5. Zwrot wpłat przekazanych na Fundusz jest dopuszczalny wyłącznie w przypadku:

- 1) gdy przedsiębiorca turystyczny został wykreślony z rejestru w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru i złożył wszystkie wymagane deklaracje oraz odprowadził należne składki w okresie wykonywania działalności, a odprowadzone składki nie podlegają dalszemu zarachowaniu;
- 2) dokonania ich w kwocie przewyższającej wysokość zobowiązania określonego w deklaracji składanej do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego;

6. Przedsiębiorca turystyczny w przypadku, o którym mowa:

- 1) w ust. 5 pkt 1, może wystąpić do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot składek niepodlegających dalszemu zarachowaniu, nie później niż w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja administracyjna właściwego marszałka województwa o wykreśleniu z rejestru w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru stała się ostateczna;
- 2) w ust. 5 pkt 2 lub 3, może wystąpić do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot wpłaty, nie później niż w terminie 30 dni od dnia, w którym dokonał wpłaty.

7. Roszczenia o zwrot wpłat, o których mowa w ust. 5, przedawniają się z upływem 3 lat.

8. We wniosku do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot wpłat należy wykazać kwotę mającą podlegać zwrotowi. Do wniosku dołącza się:

- 1) kopię ostatecznej decyzji administracyjnej właściwego marszałka województwa o wykreśleniu z rejestru w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru wraz z wykazem umów, z których wynikają składki podlegające zwrotowi w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 1;
- 2) korektę złożonej deklaracji wraz z wykazem umów, z których wynikają składki podlegające zwrotowi w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 2;
- 3) dokumenty, z których wynika brak zobowiązania względem Funduszu w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 3.

9. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość składki na Fundusz, w zależności od charakteru wykonywanej działalności, rodzaju usługi, miejsca realizacji imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, sposobu transportu i rodzaju zapewnianego środka transportu,

uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróżnym i mając na względzie potrzeby finansowe Funduszu związane z realizacją zadań wynikających z ustawy, przy czym minimalna stawka może być określona na poziomie 0 zł.

Art. 37. (składanie deklaracji i opłacanie składek)

1. Przedsiębiorcy turystyczni obowiązani do dokonywania wpłat składek na Fundusz w należnej wysokości bez wezwania:

1) obliczają kwotę należną z tytułu składki na Fundusz za okres jednego miesiąca i przekazują tę kwotę oraz

2) składają do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego deklaracje, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4

– w terminie do 21. dnia miesiąca następującego po danym okresie.

2. W przypadku niewykonania obowiązku terminowego złożenia deklaracji lub opłacania należnych składek Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wzywa pisemnie organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych do wykonania obowiązków określonych w ust. 1 w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest uprawniony do dochodzenia należnych składek wraz z odsetkami. Wezwanie jest wysyłane do wiadomości właściwego marszałka województwa.

3. W przypadku niedochowania terminu określonego w wezwaniu, o którym mowa w ust. 2, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny występuje do właściwego marszałka województwa z wnioskiem o wydanie decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 30 ust. 7 pkt 2.

4. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny gromadzi i przetwarza dane zawarte w deklaracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, w celu weryfikacji prawidłowości wysokości odprowadzanych składek, o których mowa w ust. 1 pkt 1, prowadzenia analiz, oceny ryzyka i adekwatności posiadanych środków.

5. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określi, w drodze rozporządzenia, wzór deklaracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, mając na względzie umożliwienie identyfikacji przedsiębiorcy turystycznego obowiązanego do dokonywania wpłat składek na Fundusz w należnej wysokości, a także zapewnienie możliwości weryfikacji wysokości składki.

6. Deklaracje, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, mogą być składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 38. (informacja kwartalna o TFG)

1. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w terminie 30 dni od ostatniego dnia każdego kwartału, przekazuje kwartalną informację o stanie środków Funduszu i ich wykorzystaniu ministrowi właściwemu do spraw turystyki oraz ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych.

2. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, zakres kwartalnej informacji,

o której mowa w ust. 1, uwzględniając wymogi kompletności informacji dotyczących funkcjonowania Funduszu.

Rozdział 6

Obowiązki informacyjne wobec podróżnych oraz umowa o udział w imprezie turystycznej

Art. 39. (katalog informacji przedkontraktowych)

1. Organizator turystyki, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych turystycznych oraz agent turystyczny, w przypadku gdy impreza turystyczna jest sprzedawana za jego pośrednictwem, przed zawarciem umowy udzielają podróżnym standardowych informacji za pośrednictwem odpowiedniego standardowego formularza informacyjnego.

2. Jeżeli dany rodzaj powiązanych usług turystycznych nie jest objęty standardowym formularzem informacyjnym, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych udziela podróżnemu w jasny, zrozumiały i widoczny sposób informacji dotyczących:

- 1) objęcia ochroną na wypadek niewypłacalności;
- 2) wyłącznej odpowiedzialności za należyte, zgodne z umową wykonanie swojej usługi przez każdego usługodawcę z osobna;
- 3) niestosowania do powiązanych usług turystycznych przepisów ustawy, które dotyczą wyłącznie imprez turystycznych.

3. Standardowy formularz informacyjny:

- 1) do umów o udział w imprezie turystycznej, jeżeli jest możliwe użycie hiperłącza, jest określony w załączniku nr 1 do ustawy;
- 2) do umów o udział w imprezie turystycznej, jeżeli nie jest możliwe użycie hiperłącza, jest określony w załączniku nr 2 do ustawy;
- 3) w przypadku gdy organizator turystyki przekazuje dane innemu przedsiębiorcy turystycznemu, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e, jest określony w załączniku nr 3 do ustawy;
- 4) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony, jest określony w załączniku nr 4 do ustawy;
- 5) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 jest przedsiębiorcą turystycznym innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony, jest określony w załączniku nr 5 do ustawy;
- 6) w przypadku powiązanych usług turystycznych w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1, gdy umowy są zawierane w równoczesnej fizycznej obecności przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, innego niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony, i podróżnego, jest określony w załączniku nr 6 do ustawy;

7) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony, jest określony w załączniku nr 7 do ustawy;

8) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 jest przedsiębiorcą turystycznym

innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony, jest określony w załączniku

4. Przepisy ust. 1 i 2 mają zastosowanie również do przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, nieposiadających siedziby na terytorium Unii Europejskiej lub państwa, o którym mowa w art. 8 ust. 2, którzy kierują swoją działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 40. (obowiązki przedkontraktowe)

1. Organizator turystyki lub agent turystyczny, w przypadku gdy impreza turystyczna jest sprzedawana za jego pośrednictwem, udziela podróżnemu, zanim podróżny ten zwiąże się jakąkolwiek umową o udział w imprezie turystycznej lub odpowiadającą jej ofertą, następujących informacji:

1) dotyczących głównych właściwości usług turystycznych:

a) miejsce pobytu, trasę i czas trwania imprezy, w tym co najmniej przybliżoną datę początkową i końcową oraz liczbę noclegów zapewnianych w trakcie imprezy turystycznej,

b) rodzaj, klasę, kategorię lub charakter środka transportu, a także informacje dotyczące przejazdów, w szczególności czas i miejsce wyjazdów oraz postojów, a jeżeli dokładny czas nie został jeszcze określony – o przybliżonym czasie wyjazdu i powrotu,

c) położenie, rodzaj i kategorię obiektu zakwaterowania, według przepisów kraju pobytu,

d) liczbę i rodzaj posiłków,

e) szczegółowy program zwiedzania, wycieczki lub inne usługi uwzględnione w cenie imprezy turystycznej,

f) czy jakiegokolwiek usługi turystyczne będą świadczone w grupie, oraz – jeśli to możliwe – o przybliżonej liczebności grupy,

g) informację o wymaganiach językowych, w przypadku gdy skorzystanie przez podróżnego z niektórych usług turystycznych będzie zależało od skutecznej komunikacji ustnej,

h) informację o dostępności usług turystycznych dla osób o ograniczonej sprawności ruchowej, a także, na wniosek podróżnego, dokładne informacje na temat możliwości ich dostosowania do jego potrzeb;

2) kwotę lub procentowy udział przedpłaty w cenie imprezy turystycznej i termin jej wniesienia oraz termin zapłaty całej ceny, a także sposób dokonania zapłaty oraz wskazanie, jeśli wpłata jest przyjmowana na turystyczny rachunek powierniczy;

3) cenę imprezy turystycznej łącznie z podatkami oraz w razie potrzeby z wszelkimi dodatkowymi opłatami i innymi kosztami lub – jeśli nie można zasadnie oczekiwać, aby

- koszty te zostały obliczone przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej – informację o rodzaju dodatkowych kosztów, którymi podróżny może zostać obciążony; 4) minimalną liczbę osób wymaganych, aby impreza turystyczna się odbyła; 5) termin powiadomienia podróżnego na piśmie o ewentualnym odwołaniu imprezy turystycznej z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeśli jej realizacja jest uzależniona od liczby zgłoszeń;
- 6) informację o prawie do rozwiązania przez podróżnego umowy o udział w imprezie turystycznej w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej za stosowną opłatą oraz jej wysokości;
- 7) ogólne informacje o obowiązujących przepisach paszportowych, wizowych i sanitarnych oraz o wymaganiach zdrowotnych dotyczących udziału w imprezie turystycznej;
- 8) nazwę handlową i adres organizatora turystyki lub agenta turystycznego, a także ich numery telefonów lub adresy poczty elektronicznej;
- 9) informację o ubezpieczeniach obowiązkowych lub dobrowolnym ubezpieczeniu na wypadek choroby lub śmierci.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane w sposób jasny, zrozumiały i widoczny i nie mogą wprowadzać podróżnego w błąd. Jeżeli są udostępniane w postaci papierowej – są czytelne.
3. Organizator turystyki lub agent turystyczny, przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej, informuje podróżnego w sposób jasny, zrozumiały i widoczny o każdej zmianie informacji wymienionych w ust. 1.
4. W przypadku imprez turystycznych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e, organizator turystyki i przedsiębiorca turystyczny, któremu przekazywane są dane, zapewniają – każdy z osobna – udzielenie podróżnemu, zanim zawrze on umowę, informacji, o których mowa w ust. 1, w zakresie, w jakim dotyczy to oferowanych przez nich usług turystycznych. Organizator turystyki udziela także informacji za pośrednictwem formularza określonego w załączniku nr 3 do ustawy.
5. Jeżeli przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej nie zostały zrealizowane obowiązki informacyjne dotyczące dodatkowych opłat lub innych kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 3, podróżny nie ponosi tych opłat lub kosztów.
6. W przypadku umów o udział w imprezie turystycznej zawieranych przez telefon organizator turystyki oraz agent turystyczny udziela podróżnemu informacji zawartych w ust. 1 i w załączniku nr 2 do ustawy.

Art. 41. (ciężar dowodzenia)

Ciężar dowodu w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych spoczywa na przedsiębiorcy turystycznym.

Art. 42. (umowa z organizatorem turystyki) 1. Umowa o udział w imprezie turystycznej jest sporządzana w sposób prosty, zrozumiały i czytelny.

2. W chwili zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej lub niezwłocznie po jej zawarciu organizator turystyki lub agent turystyczny udostępnia podróżnemu na trwałym nośniku kopię tej umowy lub potwierdzenie jej zawarcia. 3. Podróżny jest uprawniony do żądania kopii umowy o udział w imprezie turystycznej

w postaci papierowej, jeżeli umowa ta została zawarta w jednoczesnej fizycznej obecności stron.

4. Umowa o udział w imprezie turystycznej lub potwierdzenie jej zawarcia zawiera pełną treść uzgodnień, w tym informacje, o których mowa w art. 40 ust. 1, oraz:

1) imię i nazwisko lub nazwę i dane kontaktowe (adres, numer telefonu, adres poczty

elektronicznej) osoby reprezentującej organizatora turystyki lub pilota wycieczek odpowiedzialnego za przebieg imprezy turystycznej;

2) nazwę podmiotu zapewniającego ochronę na wypadek niewypłacalności w formie, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1-3, i jego dane kontaktowe, w tym adres; 3)

informacje dotyczące prawa do przeniesienia przez podróżnego uprawnień i przejęcia

obowiązków, o którym mowa w art. 43 ust. 1;

4) wymagania specjalne, o których podróżny powiadomił organizatora turystyki i na które

strony umowy o udział w imprezie turystycznej wyraziły zgodę;

5) informację na temat dostępnych wewnętrznych procedur rozpatrywania skarg oraz

metod pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich, o których mowa w

z dnia 23 września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich

(Dz. U. poz. 1823), oraz odpowiednio podmiotów uprawnionych do prowadzenia

postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich, którym

podlega przedsiębiorca turystyczny, oraz na temat platformy internetowego systemu rozstrzygnięcia sporów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady

(UE)

nr 524/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie internetowego systemu rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy

2009/22/WE (rozporządzenie w sprawie ODR w sporach konsumenckich) (Dz. Urz. UE L

165 z 18.06.2013, art. 2a); należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych

6) informację o udziale w imprezie turystycznej, zaleca się poinformować o wszelkich

niezbędnych świadczeniach pomocniczych, o których mowa w art. 52;

7) informacje umożliwiające bezpośredni kontakt z osobą w wieku poniżej 18 lat lub z osobą odpowiedzialną za taką osobę w miejscu jej pobytu, jeżeli na podstawie umowy o udział w imprezie turystycznej obejmującej zakwaterowanie podróżują osoby w wieku poniżej 18 lat, którym nie towarzyszy rodzic ani inna upoważniona osoba;

8) informacje o tym, że organizator turystyki jest:

5. Informacje, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1-6, stanowią integralny element umowy o udział w imprezie turystycznej i nie podlegają zmianie, chyba że strony umowy postanowią inaczej, albo w przypadkach określonych w art. 45 ust. 2 lub art. 46 ust. 1.

6. Postanowienia umów zawartych z podróżnymi oraz oświadczenia organizatora turystyki, jak i przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zmierzające do wyłączenia lub ograniczenia odpowiedzialności określonej w ustawie są nieważne.

7. Organizatorzy turystyki, organizujący imprezy turystyczne za granicą, zawierają na rzecz podróżnych umowy ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków i kosztów leczenia.

8. Organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych wydają podróżnemu wpłacającemu całość lub część należności z tytułu zawartej umowy pisemne potwierdzenie posiadania zabezpieczeń finansowych oraz odprowadzania składek na Fundusz, o których mowa w art. 7 ust. 2, ze wskazaniem sposobu ubiegania się o wypłatę środków z tych zabezpieczeń w przypadkach określonych ustawą.

9. W przypadku imprez turystycznych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e, przedsiębiorca turystyczny, któremu są przekazywane dane, informuje organizatora turystyki o zawarciu umowy prowadzącej do powstania imprezy turystycznej. Przedsiębiorca turystyczny udostępnia organizatorowi turystyki informacje niezbędne do wypełnienia jego obowiązków jako organizatora turystyki. Niezwłocznie po uzyskaniu przez organizatora turystyki informacji, że została utworzona impreza turystyczna, udostępnia on podróżnemu na trwałym nośniku informacje, o których mowa w ust. 4.

10. Informacje, o których mowa w ust. 4 i 8, są przekazywane podróżnemu w sposób jasny, zrozumiały i widoczny.

11. Przed rozpoczęciem imprezy turystycznej organizator turystyki dostarcza podróżnemu

niezbędne pokwitowania, vouchery i bilety oraz informacje o planowanym czasie wyjazdu i –

Art. 43 (przeniesienie zobowiązań i uprawnień kontraktowych)
1. W przypadku, o którym mowa w art. 42 ust. 1, a także w powyższych godzinach, przedsiębiorca może bez zgody organizatora turystyki przejąć na osobę spełniającą warunki udziału w imprezie turystycznej owszyskie prawa i obowiązki z tytułu umowy o udział w imprezie turystycznej, jeżeli jednocześnie osoba ta przejmuje wszystkie obowiązki z tej umowy owszyskie.
2. Przeniesienie uprawnień i przejęcie obowiązków, o których mowa w ust. 1, jest skuteczne w momencie, w którym przedsiębiorca, który przejął obowiązki, podpisał umowę o udział w imprezie turystycznej w postaci zapłaty owszyskie lub jeżeli w tym czasie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej uważa się w każdym przypadku za złożone w rozsądnym terminie.

3. Jeżeli przeniesienie uprawnień i przejęcie obowiązków, o których mowa w ust. 1, będzie wiązać się dla organizatora turystyki z dodatkowymi kosztami, żądając ich zapłaty ma on

obowiązek wykazać je podróżnemu. Koszty te muszą być zasadne i nie mogą przekraczać rzeczywistych kosztów poniesionych przez organizatora turystyki na skutek przeniesienia umowy o udział w imprezie turystycznej.

4. Za nieuiszczoną część ceny imprezy turystycznej oraz koszty poniesione przez organizatora

turystyki w wyniku zmiany podróznego uczestniczącego w imprezie turystycznej podróźny

i osoba przejmująca jego uprawnienia odpowiadają solidarnie.

Art. 44. (jednostronna zmiana warunków umowy)

Organizator turystyki przed rozpoczęciem imprezy turystycznej może dokonać jednostronnie zmiany warunków umowy o udział w imprezie turystycznej wyłącznie w przypadkach określonych w art. 45 ust. 1 i 2 lub w art. 46 ust. 1.

Art. 45. (zmiana ceny imprezy turystycznej)

1. Po zawarciu umowy o udział w imprezie turystycznej podwyższenie ceny jest możliwe wyłącznie, gdy w umowie wyraźnie zastrzeżono taką możliwość oraz gdy stanowi ona, że podróźny ma prawo do obniżki ceny, o której mowa w ust. 5.

2. Umowa o udział w imprezie turystycznej określa, w jaki sposób będą obliczane zmiany cen. Podwyższenie cen jest możliwe wyłącznie jako bezpośredni skutek zmiany:

1) ceny przewozów pasażerskich wynikających ze zmiany kosztów paliwa lub innych źródeł zasilania;

2) wysokości podatków lub opłat od usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, nałożonych przez podmioty, które nie biorą bezpośredniego udziału w realizacji imprezy turystycznej, w tym podatków turystycznych, opłat lotniskowych lub opłaty za wejście na pokład i zejście na ląd w portach oraz na lotniskach;

3) kursów walut mających znaczenie dla danej imprezy turystycznej.

3. Cena ustalona w umowie o udział w imprezie turystycznej nie może być podwyższona w okresie 20 dni przed datą rozpoczęcia imprezy turystycznej.

4. Organizator turystyki powiadamia podróznego na trwałym nośniku, w sposób jasny i zrozumiały, o zmianie ceny oraz uzasadnia podwyżkę i wskazuje sposób jej obliczenia.

5. Jeżeli umowa o udział w imprezie turystycznej przewiduje możliwość podwyższenia ceny, podróźny ma prawo do obniżki ceny odpowiadającej obniżeniu kosztów, o których mowa w ust. 2, które nastąpiło po zawarciu umowy, a przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.

6. W przypadku obniżenia ceny organizator turystyki może odliczyć od zwrotu należnego podróżnemu rzeczywiste koszty obsługi. Na żądanie podróznego organizator turystyki przedstawia dowód poniesionych kosztów obsługi.

Art. 46. (warunki jednostronnej zmiany kontraktowej)

1. Organizator turystyki przed rozpoczęciem imprezy turystycznej może dokonać jednostronnie zmiany warunków umowy o udział w imprezie turystycznej także w przypadku, gdy łącznie spełnia następujące warunki:

1) zastrzegł sobie prawo do tego w umowie;

- 2) zmiana jest nieznaczna;
 - 3) poinformuje podróżnego o zmianie w sposób jasny, zrozumiały i widoczny, na trwałym nośniku.
2. Organizator turystyki, który przed rozpoczęciem imprezy turystycznej:
- 1) jest zmuszony zmienić główne właściwości usług turystycznych, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1, lub
 - 2) nie może spełnić specjalnych wymagań, o których mowa w art. 42 ust. 4 pkt 4, lub
 - 3) proponuje podwyższenie ceny przekraczające 8% całkowitej ceny imprezy turystycznej zgodnie z art. 45 ust. 2
- niezwłocznie powiadamia o tym podróżnego na trwałym nośniku. Organizator turystyki może jednocześnie zaoferować podróżnemu zastępczą imprezę turystyczną, w miarę możliwości o tej samej lub wyższej jakości.
3. W powiadomieniu, o którym mowa w ust. 2, organizator turystyki w sposób jasny, zrozumiały i widoczny informuje podróżnego o:
- 1) zmianach warunków umowy o udział w imprezie turystycznej oraz o ewentualnym wpływie tych zmian na cenę;
 - 2) rozsądnym terminie, w którym podróżny poinformuje organizatora o swojej decyzji, o której mowa w ust. 4;
 - 3) odstąpieniu od umowy o udział w imprezie turystycznej za zwrotem wszystkich wniesionych wpłat i bez obowiązku wniesienia opłaty za odstąpienie od umowy w przypadku braku odpowiedzi podróżnego w terminie, o którym mowa w pkt 2;
 - 4) zastępczej imprezie turystycznej oraz jej cenie, jeśli jest oferowana.
4. Podróżny w terminie wyznaczonym przez organizatora turystyki informuje go, że:
- 1) przyjmuje proponowaną zmianę umowy o udział w imprezie turystycznej albo
 - 2) odstępuje od umowy o udział w imprezie turystycznej za zwrotem wszystkich wniesionych wpłat i bez obowiązku wniesienia opłaty za odstąpienie, albo
 - 3) odstępuje od umowy o udział w imprezie turystycznej oraz przyjmuje zastępczą imprezę turystyczną.
5. Jeżeli zmiany umowy o udział w imprezie turystycznej lub zastępcza impreza turystyczna, o których mowa w ust. 3, prowadzą do obniżenia jakości lub kosztów imprezy turystycznej, podróżny jest uprawniony do odpowiedniego obniżenia ceny.
6. W przypadku gdy umowa o udział w imprezie turystycznej zostanie rozwiązana zgodnie z ust. 3 pkt 3 albo ust. 4 pkt 2, organizator turystyki nie później niż w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej zwraca wpłaty dokonane przez podróżnego lub w jego imieniu. Podróżny jest zwolniony od wniesienia opłaty za odstąpienie od umowy o udział w imprezie turystycznej. Przepisy art. 50 ust. 2-8 stosuje się odpowiednio.

Art. 47. (odstąpienie i rozwiązanie umowy)

1. Podróżny może odstąpić od umowy o udział w imprezie turystycznej w każdym czasie przed jej rozpoczęciem.
2. Podróżny może zostać zobowiązany do zapłacenia odpowiedniej i uzasadnionej opłaty za odstąpienie od umowy o udział w imprezie turystycznej na rzecz organizatora turystyki.

W przypadku nieokreślenia w umowie o udział w imprezie turystycznej opłat za odstąpienie od umowy o udział w imprezie turystycznej wysokość tej opłaty odpowiada cenie imprezy turystycznej pomniejszonej o zaoszczędzone koszty lub wpływy z tytułu alternatywnego wykorzystania danych usług turystycznych. Na żądanie podróżnego organizator turystyki uzasadnia wysokość opłat za odstąpienie od umowy o udział w imprezie turystycznej.

3. W umowie o udział w imprezie turystycznej może zostać wskazana opłata za odstąpienie

od umowy o udział w imprezie turystycznej w wysokości zależnej od tego, w jakim czasie

przed rozpoczęciem imprezy turystycznej doszło do odstąpienia od umowy o udział w imprezie turystycznej, od spodziewanych oszczędności kosztów oraz spodziewanego dochodu z tytułu alternatywnego wykorzystania danych usług turystycznych. Opłata podlega

potrąceniu z wpłaty dokonanej przez podróżnego.

4. Podróżny może odstąpić od umowy o udział w imprezie turystycznej przed rozpoczęciem

imprezy turystycznej bez ponoszenia opłaty za odstąpienie w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności występujących w miejscu docelowym lub jego najbliższym sąsiedztwie, które mają znaczący wpływ na realizację imprezy turystycznej lub przewóz podróżnych do miejsca docelowego. Podróżny może żądać

wyłączenia kosztów, które złożył w tytułach uczestniczenia w imprezie turystycznej, jeżeli żąda ich osoba, która nie została w umowie o udział w imprezie turystycznej, a organizator turystyki nie poinformował o tym w umowie o udział w imprezie turystycznej.

5. Organizator turystyki może rozwiązać umowę o udział w imprezie turystycznej w terminie określonym w umowie o udział w imprezie turystycznej, lecz nie później niż pełnego zwrotu podróżnemu wpłat dokonanych z tytułu imprezy turystycznej, bez dodatkowego odszkodowania lub zadośćuczynienia, jeżeli:

a) 14 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej trwającej ponad 6 dni,

b) 7 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej trwającej 2-6 dni,

c) 48 godzin przed rozpoczęciem imprezy turystycznej trwającej krócej niż 2 dni, lub

2) organizator turystyki nie może zrealizować umowy o udział w imprezie turystycznej z powodu nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności i powiadomił podróżnego o rozwiązaniu umowy o udział w imprezie turystycznej niezwłocznie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.

6. Organizator turystyki dokonuje zwrotu poniesionych opłat i wpłat, o których mowa w ust. 4 i 5, w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

7. Konsument, który zawarł umowę o udział w imprezie turystycznej poza lokalem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, może w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia odstąpić od niej bez podawania przyczyny i ponoszenia kosztów, chyba że negocjacje ustne, na podstawie których została zawarta umowa, były prowadzone w oparciu o wcześniejsze zamówienie złożone przez konsumenta. Przepisy art. 30, art. 31, art. 32 ust. 1 i 2, art. 35, art. 37 i art. 38 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta stosuje się odpowiednio.

Rozdział 7

Realizacja umowy o udział w imprezie turystycznej

Art. 48. (odpowiedzialność organizatora turystyki)

1. Organizator turystyki ponosi odpowiedzialność za wykonanie usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, bez względu na to, czy usługi te mają być wykonane przez organizatora turystyki, czy przez innych dostawców usług turystycznych.
2. Podróżny zawiadamia organizatora turystyki niezwłocznie, w miarę możliwości w trakcie trwania imprezy turystycznej, z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy, o stwierdzeniu niezgodności.
3. Jeżeli którakolwiek z usług turystycznych nie jest wykonywana zgodnie z umową o udział w imprezie turystycznej, organizator turystyki usuwa niezgodność, chyba że jest to niemożliwe albo wiąże się z kosztami, które są niewspółmiernie wysokie w stosunku do zakresu niezgodności i wartości usług turystycznych, których one dotyczą. W przypadku nieusunięcia niezgodności przepisy art. 50 stosuje się odpowiednio.
4. Jeżeli organizator turystyki nie usunie niezgodności w rozsądnym terminie wyznaczonym przez podróżnego, podróżny może dokonać tego sam i wystąpić o zwrot poniesionych, niezbędnych wydatków. Podróżny nie jest zobowiązany do wyznaczenia terminu, jeżeli organizator odmówi usunięcia niezgodności lub gdy z okoliczności wynika, że niezgodność powinna być usunięta niezwłocznie.
5. Organizator turystyki, który w czasie trwania danej imprezy turystycznej nie wykonuje przewidzianych w umowie o udział w imprezie turystycznej usług stanowiących istotną część tej imprezy, jest obowiązany, bez obciążania podróżnego dodatkowymi kosztami, wykonać w ramach tej imprezy odpowiednie świadczenia zastępcze, również w przypadku, gdy uzgodniony w umowie o udział w imprezie turystycznej powrót podróżnego do miejsca rozpoczęcia podróży nie został zapewniony.
6. Jeżeli jakość świadczeń zastępczych jest niższa od jakości usługi określonej w programie imprezy turystycznej, organizator turystyki przyznaje podróżnemu odpowiednie obniżenie ceny imprezy turystycznej.
7. Podróżny może odrzucić zaproponowane świadczenia zastępcze tylko wtedy, gdy nie są one porównywalne z tym, co zostało uzgodnione w umowie o udział w imprezie turystycznej, lub jeżeli przyznana obniżka ceny jest nieodpowiednia.
8. W przypadku gdy niezgodność istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć tej niezgodności w rozsądnym terminie wyznaczonym przez podróżnego, podróżny ma prawo do rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej bez opłaty za jej rozwiązanie.
9. Jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport podróżnych, organizator turystyki zapewnia powrót podróżnego do kraju równoważnym środkiem transportu niezwłocznie i bez obciążania podróżnego dodatkowymi kosztami. Przepisy art. 50 stosuje się odpowiednio.
10. Jeżeli nie jest możliwe zaproponowanie świadczeń zastępczych lub podróżny je odrzuci zgodnie z ust. 7, wówczas podróżny jest uprawniony do uzyskania obniżenia ceny lub odszkodowania, lub zadośćuczynienia, bez rozwiązywania umowy o udział w imprezie turystycznej.

11. W przypadku gdy niemożliwe jest zapewnienie powrotu podróżnego do kraju zgodnie z umową o udział w imprezie turystycznej z powodu nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności, organizator turystyki ponosi koszty niezbędnego zakwaterowania podróżnego, w miarę możliwości o kategorii równoważnej do określonej w umowie o udział w imprezie turystycznej, przez okres do 3 nocy.

12. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 11, nie wyłącza stosowania przepisów korzystniejszych w tym zakresie.

13. Organizator turystyki nie może powoływać się na nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności w celu ograniczenia odpowiedzialności, o której mowa w ust. 11 i 12, jeżeli

przedsiębiorca świadczący usługi transportowe nie może powoływać się na takie okoliczności

na podstawie innych przepisów.

Art. 49. (ograniczenia czasu dodatkowego zakwaterowania)

Ograniczenia czasu zapewniania podróżnemu niezbędnego zakwaterowania, o którym mowa w art. 48 ust. 11, nie stosuje się w przypadku osób o ograniczonej sprawności ruchowej, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1107/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie praw osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej podróżujących drogą lotniczą (Dz. Urz. UE L 204 z 26.07.2006, str. 1), oraz wszelkich osób im towarzyszących, kobiet w ciąży i osób w wieku poniżej 18 lat bez opieki, jak również osób wymagających szczególnej opieki medycznej, pod warunkiem że organizator turystyki został powiadomiony o sytuacji tych osób co najmniej 48 godzin przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.

Art. 50. (roszczenia podróżnego – katalog)

1. Podróżnemu przysługuje obniżka ceny za każdy okres, w trakcie którego stwierdzono niezgodność, chyba że została ona spowodowana wyłącznym działaniem lub zaniechaniem podróżnego.

2. Podróżnemu przysługuje odszkodowanie lub zadośćuczynienie za poniesione szkody lub krzywdy, których doznał w wyniku niezgodności. Organizator turystyki niezwłocznie wypłaca odszkodowanie lub zadośćuczynienie.

3. Podróżnemu nie przysługuje odszkodowanie lub zadośćuczynienie za niezgodność w przypadku, gdy organizator turystyki udowodni, że:

- 1) winę za niezgodność ponosi podróżny;
- 2) winę za niezgodność ponosi osoba trzecia, niezwiązana z wykonywaniem usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, a niezgodności nie dało się przewidzieć lub uniknąć;
- 3) niezgodność została spowodowana nieuniknionymi i nadzwyczajnymi okolicznościami.

4. Roszczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, przedawniają się z upływem 3 lat.

5. Jeżeli przepisy szczególne ograniczają zakres albo warunki, na jakich odszkodowanie lub zadośćuczynienie jest wypłacane przez dostawcę usług turystycznych, które są częścią imprezy turystycznej, takie same ograniczenia stosuje się do organizatora turystyki.

6. W przypadkach innych, niż określone w ust. 5, w umowie o udział w imprezie turystycznej organizator turystyki może ograniczyć odszkodowanie, jakie ma zostać wypłacone przez organizatora, o ile ograniczenie to nie dotyczy szkody na osobie lub szkody spowodowanej umyślnie lub w wyniku niedbalstwa i wynosi nie mniej niż trzykrotność całkowitej ceny imprezy turystycznej.

7. Obniżka ceny, o której mowa w ust. 1, odszkodowanie lub zadośćuczynienie, o których

mowa w ust. 2, podlegają odpowiedniemu obniżeniu w przypadku skorzystania przez podróżnego z obniżenia ceny lub odszkodowania, o których mowa w rozporządzeniu (WE)

nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG)

nr 295/91 (Dz. Urz. UE L 46 z 17.02.2004, str. 1), rozporządzeniu (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącym praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz. Urz. UE L 315 z 03.12.2007, str. 14),

rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 392/2009 z dnia 23 kwietnia 2009

r. w sprawie odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morskich drogach wodnych

z tytułu wypadków (Dz. Urz. UE L 131 z 28.05.2009, str. 24), rozporządzeniu (UE)

nr 1177/2010 i rozporządzeniu (UE) nr 181/2011 albo w innych przepisach. 8.

Art. 51. (komunikacja z agentem turystycznym)

Organizatorowi turystyki przysługuje roszczenie w stosunku do każdej osoby trzeciej, która podróżny może kierować wiadomości, żądania lub skargi związane z realizacją imprezy turystycznej bezpośrednio do agenta turystycznego, za pośrednictwem którego została ona nabyta, przyczyniła się do zdarzenia powodującego obniżkę ceny, o której mowa w ust. 1, lub skutkującego koniecznością wypłaty odszkodowania lub zadośćuczynienia, o których

mowa w ust. 2.

2. Agent turystyczny niezwłocznie przekazuje wiadomości, żądania lub skargi, o których mowa w ust. 1, od podróżnego do organizatora turystyki.

3. Wiadomość, żądanie lub skargę wniesione do agenta turystycznego w danym dniu uważa się za wniesione z tym dniem do organizatora turystyki.

Art. 52. (pomoc podróżnemu w trudnej sytuacji)

1. Organizator turystyki niezwłocznie udziela odpowiedniej pomocy podróżnemu, który znalazł się w trudnej sytuacji, w tym w okolicznościach, o których mowa w art. 48 ust. 11.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, polega w szczególności na udzieleniu:

1) odpowiednich informacji dotyczących świadczeń zdrowotnych, władz lokalnych oraz pomocy konsularnej;

2) podróżnemu pomocy w skorzystaniu ze środków porozumiewania się na odległość, w tym ze środków komunikacji elektronicznej oraz w skorzystaniu ze świadczeń zastępczych, o których mowa w art. 48 ust. 5.

3. Organizator turystyki może żądać opłaty z tytułu udzielenia pomocy, o której mowa w ust. 1, jeżeli trudna sytuacja powstała z wyłącznej winy umyślnej podróżnego lub

w wyniku jego rażącego niedbalstwa. Wysokość opłaty nie może przewyższać rzeczywistych kosztów poniesionych przez organizatora turystyki.

Art. 53. (odpowiedzialność odszkodowawcza za błędy w rezerwacji)

Organizator turystyki, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych turystycznych lub agent turystyczny ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą wobec podróżnego za swoje błędy w rezerwacji, chyba że odpowiedzialność za błąd ponosi podróżny lub błąd ten powstał na skutek nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności.

Art. 54. (niemożność zrzeczenia się uprawnień ustawowych)

1. Podróżny nie może zrzec się w całości lub w części praw wynikających z ustawy.
2. Postanowienia umów zawieranych przez przedsiębiorców turystycznych z podróżnymi lub oświadczenia podróżnego mniej korzystne dla podróżnych niż postanowienia ustawy są nieważne. W miejsce postanowień umowy mniej korzystnych dla podróżnego obowiązują przepisy ustawy.

Rozdział 8

Kary pieniężne i przepisy karne

Art. 55. (sankcje za naruszenia przepisów dot. osób z niepełnosprawnością)

1. Organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, który działa z naruszeniem obowiązków lub warunków określonych w art. 7, art. 8, art. 9 ust. 3 i 4 oraz art. 12 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1177/2010, podlega karze pieniężnej w wysokości do 50 000 zł.
2. Organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, który działa z naruszeniem obowiązków lub warunków określonych w art. 9, art. 10 ust. 2-5, art. 14 ust. 3 i 4 oraz art. 15 rozporządzenia nr 181/2011, podlega karze pieniężnej w wysokości do 30 000 zł.

Art. 56. (organ właściwy do nakładania kar)

1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 55, nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, marszałek województwa.
2. Od decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

Art. 57. (egzekucja niezapłaconych kar)

1. Kary pieniężne ustalone na podstawie art. 55, nieuiszczone w wyznaczonym terminie, podlegają, wraz z odsetkami za zwłokę, ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.
2. Kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 58. (zaniżanie składek na TFG) Kto zaniża wysokość należnej składki w deklaracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, składanej do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 59. (sankcje za działalność bez wymaganego wpisu do rejestru)

1. Kto w podmiotach prowadzących działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu albo w przypadku działalności objętej zakazem, pełni funkcję członka:

- 1) zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółki prawa handlowego,
- 2) zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółdzielni,
- 3) zarządu fundacji lub stowarzyszenia

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega osoba, która prowadzi działalność gospodarczą w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu albo w przypadku działalności objętej zakazem na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami lub jest przedstawicielem lub pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności.

Art. 60. (sankcje za brak zabezpieczenia finansowego)

Kto bez uzyskania zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1-3, prowadzi działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub prowadzi działalność jako przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 3.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 61. - art. 71 (przepisy pominięte)

Rozdział 10

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 72. (przepisy przejściowe dla organizatorów turystyki i pośredników turystycznych)

1. Wpisy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych stają się z mocy prawa wpisami do rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2, dotyczącymi organizatorów turystyki.

2. Wpisy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych przedsiębiorców zagranicznych, posiadających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej tracą moc w dniu wejścia w życie ustawy.

3. Przedsiębiorcy turystyczni niepodlegający przed dniem wejścia w życie ustawy wpisowi do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, a prowadzący w dniu wejścia w życie ustawy działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub w zakresie ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, niezwłocznie występują o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2.
4. Przedsiębiorcy wpisani w dniu wejścia w życie ustawy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych posiadający zabezpieczenie finansowe w formie rachunku powierniczego przedstawiają zabezpieczenie finansowe, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy pod rygorem utraty zabezpieczenia finansowego we wskazanym terminie.
Wykaz przedsiębiorców, o których mowa w art. 4 pkt 1, z wyjątkiem przedsiębiorców, których wykazy są prowadzone w Rejestrze Przedsiębiorców Zarządu Wykreśla z Rejestru lub Centralnej Zmiennej w art. 64, w brzmieniu dotychczasowym, stają się zabezpieczeniami finansowymi organizatora turystyki w rozumieniu niniejszej ustawy i zachowują ważność przez okres, na jaki zostały zawarte.
6. Organizator turystyki lub pośrednik turystyczny wskazany jako strona umów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a lub b ustawy zmienianej w art. 64, w brzmieniu dotychczasowym, staje się z dniem 1 lipca 2018 r. organizatorem turystyki w rozumieniu niniejszej ustawy.
7. Wykazy przedsiębiorców, o których mowa w art. 8 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 64, w brzmieniu dotychczasowym, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się odpowiednimi katalogami, o których mowa w art. 28 ust. 1.

Art. 73. (postępowania wszczęte i niezakończone)

Postępowania wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy prowadzi się na zasadach dotychczasowych.

Art. 74. (kontynuacja działalności TFG)

Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, o którym mowa w rozdziale 2a ustawy zmienianej w art. 64, w brzmieniu dotychczasowym, staje się z mocy prawa Turystycznym Funduszem Gwarancyjnym w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 75. (limity ustawowe w zakresie finansowania)

1. W latach 2018-2027 maksymalny limit wydatków budżetu państwa, będących skutkiem finansowym ustawy w sprawach dotyczących przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, wynosi w roku:

- 1) 2018 – 392 tys. zł;
- 2) 2019 – 784 tys. zł;
- 3) 2020 – 784 tys. zł;
- 4) 2021 – 784 tys. zł;

- 5) 2022 – 784 tys. zł;
- 6) 2023 – 784 tys. zł;
- 7) 2024 – 784 tys. zł;
- 8) 2025 – 784 tys. zł;
- 9) 2026 – 784 tys. zł;
- 10) 2027 – 784 tys.

2. Koszt realizacji zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1, w sprawach dotyczących przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych wynosi 40 zł miesięcznie w przeliczeniu na jednego przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.

3. W przypadku przekroczenia w pierwszym półroczu danego roku 65% limitu określonego w ust. 1 lub w przypadku zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy limitu wydatków, wysokość tych wydatków w drugim półroczu obniża się do poziomu gwarantującego, że limit ten nie zostanie przekroczony.

4. Minister właściwy do spraw turystyki monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 3.

Art. 76. (termin wejścia w życie aktu normatywnego)

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK Nr 1

STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY DO UMÓW O UDZIAŁ W IMPREZIE TURYSTYCZNEJ, JEŻELI JEST MOŻLIWE UŻYCIĘ HIPERŁĄCZA

Zaoferowane Państwu połączenie usług turystycznych stanowi imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych. Przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY będzie/będą ponosiło(-ły) pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej.

Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY posiada(-ją) zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwa wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY stało(-y) się niewypłacalne.

Więcej informacji dotyczących najważniejszych praw zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 [do udostępnienia w postaci hiperłącza].

Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

Najważniejsze prawa zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302

- Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróżni otrzymają wszystkie niezbędne informacje na temat imprezy turystycznej.
- Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową.
- Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem turystyki lub agentem turystycznym.
- Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów.
- Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8% ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeśli organizator turystyki zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty.
- Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz, w stosownych przypadkach, do rekompensaty.
- W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróżni mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie.

- Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą. - Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane podróżnemu, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie. - Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych. - Organizator turystyki musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej sytuacji. - W przypadku gdy organizator turystyki stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator turystyki stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

ZAŁĄCZNIK Nr 2
STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY DO UMÓW O UDZIAŁ
W IMPREZIE TURYSTYCZNEJ, JEŻELI NIE JEST MOŻLIWE UŻYCIE
HIPERŁĄCZA

Zaoferowane Państwu połączenie usług turystycznych stanowi imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych. Przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY będzie/będą ponosiło(-ły) pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej.

Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY posiada(-ją) zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwu wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY stało(-y) się niewypłacalne.

Najważniejsze prawa zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302

- Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróżni otrzymają wszystkie niezbędne informacje na temat imprezy turystycznej.

- Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową. - Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem turystyki lub agentem turystycznym. - Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów. - Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8% ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeżeli organizator turystyki zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty. - Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed jej rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz w stosownych przypadkach do rekompensaty. - W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróżni mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie. - Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą. - Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie. - Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych. - Organizator turystyki musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej sytuacji. - W przypadku gdy organizator turystyki stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator turystyki stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności,

wypadek] ubezpieczenie na wypadek niewypłacalności lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

[Strona internetowa, na której można znaleźć dyrektywę (UE) 2015/2302 przetransponowaną do prawa krajowego.]

ZAŁĄCZNIK Nr 3

STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY, W PRZYPADKU GDY ORGANIZATOR TURYSTYKI PRZEKAZUJE DANE INNEMU PRZEDSIĘBIORCY TURYSTYCZNEMU, ZGODNIE Z ART. 5 UST. 1 PKT 2 LIT. E USTAWY

Jeżeli zawieracie Państwo umowę z przedsiębiorstwem AB nie później niż 24 godziny od otrzymania potwierdzenia rezerwacji przez przedsiębiorstwo XY, usługi turystyczne świadczone przez przedsiębiorstwa XY i AB stanowią imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych.

Przedsiębiorstwo XY będzie ponosiło pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej. Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY posiada zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwa wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY stało się niewypłacalne.

Więcej informacji dotyczących najważniejszych praw zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 [do udostępnienia w postaci hiperłącza].

Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

Najważniejsze prawa zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302

- Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróżni otrzymają wszystkie niezbędne informacje na temat usług turystycznych.
- Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową.
- Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem turystyki lub agentem turystycznym.
- Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów.
- Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8% ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeśli organizator turystyki zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty.
- Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed jej rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz w stosownych przypadkach do rekompensaty.
- W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróżni mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie.

- Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą. - Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie. - Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych. - Organizator turystyki musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej sytuacji. - W przypadku gdy organizator turystyki stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator turystyki stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

ZAŁĄCZNIK Nr 4

STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY, W PRZYPADKU GDY PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 1 USTAWY JEST PRZEWOŹNIKIEM SPRZEDAJĄCYM BILET W OBIE STRONY

Jeżeli, po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonacie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą.

Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych podczas tej samej wizyty na stronach internetowych z rezerwacją naszego przedsiębiorstwa/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność

XY, a w razie potrzeby w celu zapewnienia Państwa powrotu do kraju. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy. Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza].

Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami

innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

ZAŁĄCZNIK Nr 5

STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY, W PRZYPADKU GDY PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 1 USTAWY JEST PRZEDSIĘBIORCĄ TURYSTYCZNYM INNYM NIŻ PRZEWOŹNIK SPRZEDAJĄCY BILET W OBIE STRONY

Jeżeli, po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonacie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie poszczególnych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą.

Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych ~~podczas~~ tej samej wizyty na stronach internetowych z rezerwacją przedsiębiorstwa/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy.

Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza].

Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności.

Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, e-mail i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

ZAŁĄCZNIK Nr 6

STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 1 USTAWY, GDY UMOWY SĄ ZAWIERANE W RÓWNOCZESNEJ FIZYCZNEJ OBECNOŚCI PRZEDSIĘBIORCY UŁATWIAJĄCEGO NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH, INNEGO NIŻ PRZEWOŹNIK SPRZEDAJĄCY BILET W OBIE STRONY, I PODRÓŻNEGO

Jeżeli po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonacie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie poszczególnych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą.

Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych podczas tej samej wizyty w naszym przedsiębiorstwie/XY lub podczas tego samego kontaktu z naszym przedsiębiorstwem/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się refundacji w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy.

XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności.

Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane.

[Strona internetowa, na której można znaleźć dyrektywę (UE) 2015/2302 przetransponowaną do prawa krajowego.]

ZAŁĄCZNIK Nr 7

STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY, W PRZYPADKU GDY PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 2 USTAWY JEST PRZEWOŹNIKIEM SPRZEDAJĄCYM BILET W OBIE STRONY

Jeżeli zarezerwowaliście Państwo dodatkowe usługi turystyczne do swojej podróży lub wakacji przez ten link/te linki, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą.

Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji dodatkowych usług turystycznych przez ten link/te linki nie później niż 24 godziny po otrzymaniu potwierdzenia rezerwacji przez nasze przedsiębiorstwo/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY, a w razie potrzeby w celu zapewnienia Państwa powrotu do kraju. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy.

Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza].

Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności.

Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług turystycznych.

Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami

innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

ZAŁĄCZNIK Nr 8
STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY, W PRZYPADKU GDY
PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG
TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 2 USTAWY
JEST PRZEDSIĘBIORCĄ TURYSTYCZNYM INNYM NIŻ PRZEWOŹNIK
SPRZEDAJĄCY BILET W OBIE STRONY

Jeżeli zarezerwowaliście Państwo dodatkowe usługi turystyczne do swojej podróży lub wakacji przez ten link/te linki, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą.

Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji dodatkowych usług turystycznych przez ten link/te linki nie później niż 24 godziny po otrzymaniu potwierdzenia rezerwacji przez nasze przedsiębiorstwo/XY, usługi te będą stanowić część powiązanych usług turystycznych.

W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy.

Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hipertącza].

Korzystając z hipertącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności.

Podróźni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług turystycznych.

Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

5. Ustawa z dnia 15 lipca 2020 r. o Polskim Bonie Turystycznym

Dz.U. z 2021 r. poz. 839 z późn. zm.

USTAWA **z dnia 15 lipca 2020 r.** **o Polskim Bonie Turystycznym**

Rozdział 1 **Przepisy ogólne**

Art. 1. (zakres ustawowy)

Ustawa określa zasady przyznawania i realizacji świadczenia w formie Polskiego Bonu Turystycznego, zwanego dalej „świadczeniem w formie bonu”, oraz dodatkowego świadczenia w formie Polskiego Bonu Turystycznego, zwanego dalej „dodatkowym świadczeniem w formie bonu”.

Art. 2. (słowniczek ustawowy)

Ilekcroć w ustawie jest mowa o:

- 1) Polskim Bonie Turystycznym – należy przez to rozumieć dokument elektroniczny potwierdzający uprawnienie do świadczenia w formie bonu lub dodatkowego świadczenia w formie bonu;
- 2) dziecku niepełnosprawnym – należy przez to rozumieć dziecko legitymujące się orzeczeniem o:
 - a) stopniu niepełnosprawności, lekkim, umiarkowanym albo znacznym niepełnosprawności, wydanym na podstawie przepisów o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych,
 - b) częściowej niezdolności do pracy, całkowitej niezdolności do pracy, całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji albo niezdolności do samodzielnej egzystencji, wydanym na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

c) stałej albo długotrwałej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i do samodzielnej egzystencji albo trwałej lub okresowej całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i do samodzielnej egzystencji, wydanym na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników;

3) imprezie turystycznej – należy przez to rozumieć imprezę turystyczną, o której mowa

w art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2139), imprezę turystyczną,

o której mowa w art. 3 pkt 1 tej ustawy, oferowaną przez organizację pożytku publicznego, a także imprezę turystyczną, o której mowa w art. 3 pkt 3 tej ustawy, nieobjętą noclegu, oferowaną przez organizację pożytku publicznego lub organizatora turystyki;

4) organizacji pożytku publicznego – należy przez to rozumieć organizację pożytku publicznego, o której mowa w art. 20 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1057);

5) przedsiębiorcy turystycznym – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę turystycznego,

o którym mowa w art. 4 pkt 7 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych;

6) usłudze hotelarskiej – należy przez to rozumieć usługę hotelarską, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2211);

7) organizatorze turystyki – należy przez to rozumieć organizatora turystyki, o którym mowa w art. 4 pkt 8 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

Art. 3. (prawna ochrona nazwy ustawowej)
1. Określenie „Polski Bon Turystyczny” może być używane wyłącznie dla oznaczenia Polskiego Bonu Turystycznego, zwanego dalej „bonem”, wygenerowanego w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27.

2. Określenie „Polski Bon Turystyczny” podlega ochronie prawnej.

Art. 4. (uprawnieni do Polskiego Bonu Turystycznego)

1. Świadczenie w formie bonu przysługuje osobie:

1) mającej w dniu wejścia w życie ustawy przyznane prawo do:

a) świadczenia wychowawczego, o którym mowa w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. z 2019 r. poz. 2407), zwanego dalej „świadczeniem wychowawczym”, lub

b) dodatku, o którym mowa w art. 80 ust. 1a, art. 113a albo art. 115 ust. 2a ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2020 r. poz. 821), zwanego dalej „dodatkiem”,

2) której w okresie od dnia następującego po dniu wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2021 r. przyznano prawo do:

a) świadczenia wychowawczego na dziecko, na które wcześniej nie było przyznane prawo do tego świadczenia lub dodatku, o którym mowa w lit. b,

- b) dodatku na dziecko, na które wcześniej nie było przyznane prawo do tego dodatku lub świadczenia wychowawczego, o którym mowa w lit. a,
- 3) która w okresie od dnia 1 lipca 2019 r. do dnia wejścia w życie ustawy złożyła wniosek o świadczenie wychowawcze, który został przekazany przez organ właściwy do wojewody zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci i który do dnia wejścia w życie ustawy nie został rozpatrzony przez wojewodę,
- 4) która w okresie od dnia następującego po dniu wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2021 r. złożyła wniosek o świadczenie wychowawcze, który został przekazany przez organ właściwy do wojewody zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci i który nie został rozpatrzony przez wojewodę w okresie, za który składane są informacje, o których mowa w art. 19 ust. 13
2. Dodatki i świadczenie w formie bonu przysługują osobie uprawnionej, jeżeli:
- 1) świadczenie wychowawcze lub dodatek przysługuje na dziecko niepełnosprawne;
 - 2) wniosek, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lub 4, dotyczy dziecka niepełnosprawnego lub
 - 3) decyzja, o której mowa w ust. 3 lub 4, dotyczy dziecka niepełnosprawnego.
3. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, uważa się za spełniony, jeżeli wojewoda wydał decyzję odmawiającą osobie uprawnionej prawa do świadczenia wychowawczego w postaci dodatku dyferencyjnego w oparciu o przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, o których mowa w art. 2 pkt 15 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci.
4. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a, uważa się za spełniony, jeżeli wojewoda wydał decyzję odmawiającą osobie uprawnionej prawa do świadczenia wychowawczego w postaci dodatku dyferencyjnego w oparciu o przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, o których mowa w art. 2 pkt 15 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r.

o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci.

Art. 5. (świadczenia wykonywane za płatność Polskim Bonem Turystycznym)

1. Za pomocą bonu dokonuje się płatności za usługi hotelarskie lub imprezy turystyczne realizowane przez przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Za pomocą bonu osoba uprawniona, o której mowa w art. 4 ust. 1:
 - 1) pkt 1 lit. a i pkt 2 lit. a – może dokonywać płatności za usługi hotelarskie lub imprezy turystyczne realizowane na rzecz dziecka, na które tej osobie przyznano świadczenie wychowawcze;
 - 2) pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. b – może dokonywać płatności za usługi hotelarskie lub imprezy turystyczne realizowane na rzecz dziecka umieszczonego w pieczy zastępczej, na które tej osobie przyznano dodatek;
 - 3) pkt 3 i 4 – może dokonywać płatności za usługi hotelarskie lub imprezy turystyczne realizowane na rzecz dziecka, którego dotyczy wniosek tej osoby, rozpatrywany przez wojewodę.

3. Przepis ust. 2 pkt 1 stosuje się odpowiednio do osób uprawnionych, którym przyznano świadczenie w formie bonu na podstawie art. 4 ust. 3 lub 4 oraz którym przyznano dodatkowe świadczenie w formie bonu na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 3.

4. Za pomocą bonu osoba uprawniona może dokonywać płatności wielokrotnie, aż do wyczerpania wysokości przysługującego jej świadczenia w formie bonu lub dodatkowego świadczenia w formie bonu.

5. Bon nie podlega wymianie na gotówkę, inne prawne środki płatnicze oraz inne środki wymiany.

Art. 6. (wartość Polskiego Bonu Turystycznego)

1. Na dziecko przysługuje jedno świadczenie w formie bonu w wysokości 500 zł.

2. Na dziecko niepełnosprawne przysługuje jedno świadczenie w formie bonu w wysokości 500 zł oraz jedno dodatkowe świadczenie w formie bonu w wysokości 500 zł.

3. W przypadku gdy kwota świadczenia wychowawczego została ustalona zgodnie z art. 5 ust. 2a ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, każdemu z rodziców przysługuje jedno świadczenie w formie bonu w wysokości 250 zł na dziecko, a w przypadku dziecka niepełnosprawnego – jedno świadczenie w formie bonu w wysokości 250 zł oraz jedno dodatkowe świadczenie w formie bonu w wysokości 250 zł na dziecko.

Art. 7. (przepisy organizacyjne)

1. Prawo do dokonywania płatności za pomocą bonu wygasa w dniu 30 września 2022 r.

2. Wygaśnięcie prawa do dokonywania płatności za pomocą bonu nie uniemożliwia korzystania z usługi hotelarskiej lub imprezy turystycznej, o których mowa w art. 5 ust. 1, w przypadku gdy płatność za tę usługę hotelarską lub imprezę turystyczną dokonana za pomocą bonu nastąpiła do dnia 30 września 2022 r.

3. W przypadku gdy przedsiębiorca turystyczny lub organizacja pożytku publicznego nie zrealizuje usługi hotelarskiej lub imprezy turystycznej, niezwłocznie dokonuje zwrotu płatności przyjętej za pomocą bonu na rachunek bankowy Polskiej Organizacji Turystycznej, zwanej dalej „POT”, oddzielnie dla każdego bonu, podając w tytule przelewu numer tego bonu.

4. W przypadku niewypłacalności przedsiębiorcy turystycznego, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, odpowiednio:

1) podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2 tej ustawy,

2) Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny

– dokonuje zwrotu z tytułu zgłoszenia, o którym mowa w art. 16 tej ustawy, w wysokości płatności przyjętej za pomocą bonu, na rachunek bankowy POT, oddzielnie dla każdego bonu, podając w tytule przelewu numer tego bonu.

5. W przypadku zwrotu środków, o których mowa w ust. 3 i 4, osobie uprawnionej przysługuje prawo do ponownego wykorzystania tych środków poprzez dokonanie płatności za pomocą bonu.

6. POT niezwłocznie informuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej „ZUS”, o dokonaniu zwrotu środków, o których mowa w ust. 3 i 4, oddzielnie dla każdego bonu, podając numer tego bonu oraz kwotę podlegającą zwrotowi.

7. Kwoty otrzymane w sposób, o którym mowa w ust. 3 i 4, stanowią przychód Funduszu

Przeciwdziałania COVID-19, z którego dochód jest przeznaczony na zapobieganie, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568, z późn. zm.), zwanego dalej „Funduszem Przeciwdziałania COVID-19”, a po jego likwidacji – dochód budżetu państwa.

Art. 8. (rejestracja podmiotów przyjmujących płatność bonem)

1. W celu umożliwienia przyjmowania płatności dokonywanych za pomocą bonu przedsiębiorca turystyczny lub organizacja pożytku publicznego realizujące usługi hotelarskie lub imprezy turystyczne, o których mowa w art. 5 ust. 1, dokonują rejestracji na profilu informacyjnym w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27.

2. Dokonując rejestracji przedsiębiorca turystyczny lub organizacja pożytku publicznego podaje następujące dane:

1) imię i nazwisko, nazwę lub firmę;

2) adres:

a) zamieszkania – w przypadku, gdy rejestracji dokonuje przedsiębiorca turystyczny będący osobą fizyczną,

b) siedziby – w przypadku, gdy rejestracji dokonuje osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną,

c) wykonywania działalności – w przypadku, gdy miejsce realizacji usług hotelarskich lub oferowania imprez turystycznych jest inne niż adres zamieszkania lub siedziby;

3) numer:

a) NIP – w przypadku osoby fizycznej wykonującej działalność gospodarczą, w przypadku osoby prawnej albo w przypadku jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej,

b) PESEL – w przypadku osoby fizycznej niewykonywającej działalności gospodarczej, a w przypadku jego braku – rodzaj, numer i serię dokumentu potwierdzającego tożsamość;

4) informację o wpisie do:

a) właściwej ewidencji, o której mowa w art. 38 ust. 1-3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych, lub

b) właściwego rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych;

5) numer wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego albo informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – jeżeli przedsiębiorca turystyczny

lub organizacja pożytku publicznego podlega obowiązkowi wpisu do tego rejestru lub ewidencji;

6) informację o oferowaniu usług hotelarskich lub imprez turystycznych, o których mowa w art. 5 ust. 1;

6a) nazwę i adres obiektu, w którym będą realizowane usługi hotelarskie, o których mowa w art. 5 ust. 1, oraz adres strony internetowej, jeśli jest prowadzona;

7) numer rachunku bankowego albo rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej prowadzonego w Rzeczypospolitej Polskiej w złotych polskich, przyporządkowany do wykonywanej działalności;

8) adres poczty elektronicznej przyporządkowany do wykonywanej działalności;

9) numer telefonu przyporządkowany do wykonywanej działalności;

10) imię i nazwisko osoby dokonującej rejestracji, upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy turystycznego lub organizacji pożytku publicznego.

3. Dane, o których mowa w ust. 2, podaje się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywego oświadczenia.

4. Dokonanie rejestracji oznacza wyrażenie zgody na poddanie się czynnościom sprawdzającym, o których mowa w art. 11 ust. 1.

5. Dokonanie rejestracji oznacza zobowiązanie do zamieszczenia informacji o możliwości dokonywania płatności za pomocą bonu za usługi hotelarskie lub imprezy turystyczne, o których mowa w art. 5 ust. 1, w szczególności w miejscu ich realizacji lub oferowania.

6. Przedsiębiorca turystyczny lub organizacja pożytku publicznego realizujące usługi hotelarskie lub imprezy turystyczne, o których mowa w art. 5 ust. 1, na bieżąco aktualizują dane, o których mowa w ust. 2, na profilu informacyjnym w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27.

7. Do aktualizacji danych stosuje się odpowiednio ust. 1-4.

Art. 9. (prawo do przyjmowania płatności bonem)

1. Prawo do przyjmowania płatności dokonywanych za pomocą bonu przysługuje przedsiębiorcy turystycznemu oraz organizacji pożytku publicznego znajdującym się na liście przedsiębiorców turystycznych oraz organizacji pożytku publicznego mających prawo do przyjmowania płatności dokonywanych za pomocą bonu.

2. Listę, o której mowa w ust. 1, POT udostępnia na swojej stronie internetowej.

3. Zarejestrowanie przedsiębiorcy turystycznego oraz organizacji pożytku publicznego w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27, w sposób określony w art. 8, oznacza umieszczenie przedsiębiorcy turystycznego oraz organizacji pożytku publicznego na liście, o której mowa w ust. 1.

4. Lista, o której mowa w ust. 1, zawiera dane, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 1, 2 i 6.

Art. 10. (oświadczenie o rezygnacji z prawa do przyjmowania płatności bonem) 1.

Przedsiębiorca turystyczny lub organizacja pożytku publicznego mogą, w każdym czasie, złożyć oświadczenie o rezygnacji z prawa do przyjmowania płatności dokonywanych za pomocą bonu. Oświadczenie składa się w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27.

2. Złożenie oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, powoduje usunięcie przez POT przedsiębiorcy turystycznego lub organizacji pożytku publicznego z listy, o której mowa w art. 9 ust. 1, oraz dokonanie odpowiedniej zmiany w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27.

3. Złożenie oświadczenia nie zwalnia przedsiębiorcy turystycznego lub organizacji pożytku publicznego z obowiązku realizacji usług hotelarskich lub imprez turystycznych, o których mowa w art. 5 ust. 1, za które do dnia złożenia oświadczenia przyjęto płatność

Art. 11. (czynności sprawdzające)

za pomocą bonu

1. POT może dokonywać czynności sprawdzających, mających na celu weryfikację zgodności ze stanem faktycznym danych, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 1-7 i 10.

2. Czynności sprawdzające są dokonywane przez pracowników POT, na podstawie imiennego upoważnienia wydanego przez Prezesa POT lub osobę przez niego upoważnioną.

3. POT, w toku czynności sprawdzających, może żądać od przedsiębiorcy turystycznego lub organizacji pożytku publicznego przedstawienia:

- 1) zaświadczenia potwierdzającego spełnienie obowiązku, o którym mowa w art. 38 ust. 1-3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych;
- 2) umowy o prowadzenie rachunku, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 7;
- 3) dokumentu potwierdzającego upoważnienie osoby, o której mowa w art. 8 ust. 2 pkt 10, do reprezentowania przedsiębiorcy turystycznego lub organizacji pożytku publicznego;
- 4) dokumentów potwierdzających spełnienie obowiązku, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

Art. 12. (skutki czynności sprawdzających)

W przypadku ustalenia w toku czynności sprawdzających, że dane, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 1-3, 5 i 7, nie są zgodne ze stanem faktycznym, POT wzywa przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego do aktualizacji danych w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem usunięcia z listy, o której mowa w art. 9 ust. 1.

Art. 13. (usunięcie z listy beneficjentów Polskiego Bonu Turystycznego)

W przypadku:

- 1) ustalenia w toku czynności sprawdzających, że dane, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 4, 6 i 10, nie są zgodne ze stanem faktycznym lub

2) gdy przedsiębiorca turystyczny lub organizacja pożytku publicznego odmawia poddania się czynnościom sprawdzającym lub uniemożliwia ich przeprowadzenie – POT usuwa przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego z listy, o której mowa w art. 9 ust. 1, równocześnie dokonując odpowiedniej zmiany w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27.

Art. 14. (decyzja administracyjna o usunięciu beneficjenta)

1. POT usuwa przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego z listy, o której mowa w art. 9 ust. 1, w drodze decyzji administracyjnej, która podlega natychmiastowemu wykonaniu. Ponowna rejestracja na profilu informacyjnym w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27, nie jest możliwa.
2. Od decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw turystyki.

Art. 15. (kwoty nienależnie pobrane z bonu)

1. W przypadku ujawnienia w wyniku przeprowadzonych czynności sprawdzających, że kwota płatności dokonanej za pomocą bonu stanowi kwotę nienależnie pobraną kwota ~~512,00 zł~~ w wyniku dokonania tej płatności podlega zwrotowi do Przeciwdziałania COVID-19, a po jego likwidacji – do budżetu państwa, łącznie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia otrzymania kwoty przez przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego.
2. POT ustala wysokość kwoty nienależnie pobranej oraz odsetek w drodze decyzji administracyjnej.
3. Od decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw turystyki.
4. Kwota nienależnie pobranej płatności oraz odsetki stanowią przychód Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, a po jego likwidacji – dochód budżetu państwa.
5. Za kwotę nienależnie pobranej płatności uważa się:
 - 1) kwotę płatności dokonanej za pomocą bonu, pobraną na podstawie zarejestrowania w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27, danych niezgodnych ze stanem faktycznym lub braku ich aktualizacji mimo wezwania, o którym mowa w art. 12; 2) kwotę płatności dokonanej za pomocą bonu, wydatkowaną na cele inne niż określone

Art. 16. (zadania promocyjne)

POT wykonuje zadania związane z promocją bonu.

Art. 17. (wyłączenie prawa zamówień publicznych)

Do zamówień na usługi lub dostawy udzielanych przez POT w celu realizacji zadań POT określonych w ustawie nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1129, 1598, 2054 i 2269).

Rozdział 2

Realizacja bonu

Art. 18. (ustalanie prawa do bonu)

1. POT ustala prawo do świadczenia w formie bonu oraz prawa do dodatkowego świadczenia w formie bonu.
2. Ustalenie prawa do świadczenia w formie bonu następuje na podstawie informacji przekazanych przez ministra właściwego do spraw rodziny, dotyczących osób uprawnionych i dzieci, na które tym osobom przyznano świadczenia wychowawcze lub dodatki, złożenia przez osobę uprawnioną wniosków, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 i 4, lub wydania przez wojewodę decyzji, o których mowa w art. 4 ust. 3 i 4, zawierających dane, o których mowa w art. 26 ust. 1.
3. Ustalenie prawa do dodatkowego świadczenia w formie bonu następuje na podstawie złożonego w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27, oświadczenia osoby uprawnionej o legitymowaniu się przez dziecko, o którym mowa w art. 4 ust. 1, 3 i 4, orzeczeniem, o którym mowa w art. 2 pkt 2. Do oświadczenia dołącza się kopię elektroniczną tego orzeczenia.
4. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 3, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywego oświadczenia.

Art. 19. (wymiana informacji między organami)

1. Informacje, o których mowa w art. 18 ust. 2, minister właściwy do spraw rodziny udostępnia ZUS.
2. Informacje, o których mowa w art. 18 ust. 2, dotyczące osób uprawnionych, które w dniu wejścia w życie ustawy mają przyznane prawo do świadczenia wychowawczego, oraz dzieci, na które przysługuje im to świadczenie, minister właściwy do spraw rodziny udostępnia z rejestru centralnego, o którym mowa w art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci.
3. Informacje, o których mowa w art. 18 ust. 2, dotyczące osób uprawnionych, które w dniu wejścia w życie ustawy mają przyznane prawo do dodatku, oraz dzieci, na które przysługuje im ten dodatek, minister właściwy do spraw rodziny udostępnia po otrzymaniu tych informacji od starosty.
4. Informacje, o których mowa w art. 18 ust. 2, dotyczące osób uprawnionych, które przed dniem wejścia w życie ustawy złożyły wniosek, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3, oraz którym przed dniem wejścia w życie ustawy wojewoda wydał decyzję, o której mowa w art. 4 ust. 3, minister właściwy do spraw rodziny udostępnia po otrzymaniu tych informacji od wojewody.
5. Starosta przekazuje informacje, o których mowa w ust. 3, ministrowi właściwemu do spraw rodziny za pośrednictwem wojewody.

6. Starosta udostępnia wojewodzie informacje, o których mowa w ust. 3, w terminie 3 dni roboczych od dnia wejścia w życie ustawy. Otrzymane od starosty informacje wojewoda przekazuje ministrowi właściwemu do spraw rodziny w terminie 3 dni roboczych od dnia ich otrzymania.

7. Wojewoda przekazuje ministrowi właściwemu do spraw rodziny informacje, o których mowa w ust. 4, w terminie 3 dni roboczych od dnia wejścia w życie ustawy.

8. Minister właściwy do spraw rodziny udostępnia ZUS informacje, o których mowa w ust. 3

i 4, w terminie 10 dni roboczych od dnia wejścia w życie ustawy.

9. Informacje, o których mowa w art. 18 ust. 2, dotyczące osób uprawnionych, o których mowa w art. 4 pkt 2 lit. a, oraz dzieci, na które przysługuje im świadczenie wychowawcze – minister właściwy do spraw rodziny udostępnia z rejestru centralnego, o którym mowa w art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, w terminie do 15 dnia każdego miesiąca kalendarzowego za poprzedni miesiąc kalendarzowy;

1) ust. 1 pkt 2 lit. a, oraz dzieci, na które przysługuje im świadczenie wychowawcze – minister właściwy do spraw rodziny udostępnia z rejestru centralnego, o którym mowa w art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, w terminie do 15 dnia każdego miesiąca kalendarzowego za poprzedni miesiąc kalendarzowy;

2) ust. 1 pkt 2 lit. b, oraz dzieci, na które przysługuje im dodatek – minister właściwy do spraw rodziny udostępnia w terminie do 15 dnia miesiąca kalendarzowego za poprzedni miesiąc kalendarzowy;

3) ust. 1 pkt 4, oraz dzieci, których dotyczy ten wniosek – minister właściwy do spraw rodziny udostępnia w terminie do 15 dnia miesiąca kalendarzowego za poprzedni miesiąc kalendarzowy;

4) ust. 4, oraz dzieci, których dotyczy ta decyzja – minister właściwy do spraw rodziny udostępnia w terminie do 15 dnia miesiąca kalendarzowego za poprzedni miesiąc kalendarzowy.

10. Informacje, o których mowa w ust. 9 pkt 2, starosta udostępnia wojewodzie w terminie do 5 dnia każdego miesiąca kalendarzowego za poprzedni miesiąc kalendarzowy. Otrzymane od starosty informacje wojewoda przekazuje ministrowi właściwemu do spraw rodziny w terminie 5 dni od dnia ich otrzymania.

11. Informacje, o których mowa w ust. 9 pkt 3 i 4, wojewoda przekazuje ministrowi właściwemu do spraw rodziny w terminie do 10 dnia każdego miesiąca kalendarzowego za poprzedni miesiąc kalendarzowy.

12. Minister właściwy do spraw rodziny, wojewoda oraz starosta w zakresie niezbędnym do udostępnienia ZUS informacji, o których mowa w art. 18 ust. 2, przetwarzają dane zawarte w informacji.

13. Informacje, o których mowa w ust. 9, zawierają dane osób uprawnionych oraz dzieci, na które przyznano prawo do świadczeń wychowawczych lub dodatków, albo których dotyczyły wnioski, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 i 4, lub decyzje, o których mowa w art. 4 ust. 3 i 4, w okresie, za który składane są informacje.

Art. 20 (aktywacja bonu w systemie PUE ZUS)

1. Aktywacja bonu następuje w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27, po potwierdzeniu przez osobę uprawnioną poprawności albo po dokonaniu aktualizacji

danych tej osoby dotyczących adresu poczty elektronicznej i numeru telefonu, zapisanych na profilu informacyjnym w tym systemie teleinformatycznym.

2. Osoba uprawniona na bieżąco aktualizuje dane zapisane na profilu informacyjnym tej osoby w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27.

Art. 21. (sprawdzanie orzeczeń o niepełnosprawności)

1. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego może, na wniosek POT, dokonać weryfikacji legitymowania się przez dziecko orzeczeniem, o którym mowa w art. 18 ust. 3.

2. Informację o braku wymaganego orzeczenia, o którym mowa w art. 18 ust. 3, uzyskaną w wyniku weryfikacji, o której mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego przekazuje POT.

3. Na podstawie informacji, o której mowa w ust. 2, POT wydaje decyzję administracyjną ustalającą nienależnie pobrane dodatkowe świadczenie w formie bonu i nakładającą obowiązek zwrotu tego świadczenia.

4. Kwota nienależnie pobranego dodatkowego świadczenia w formie bonu łącznie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie stanowią przychód Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, a po jego likwidacji – dochód budżetu państwa.

Art. 22. (zwroty świadczeń nienależnie pobranych)

1. Osoba, która pobrała nienależnie świadczenie w formie bonu lub dodatkowe świadczenie w formie bonu, jest obowiązana do jego zwrotu.

2. Za nienależnie pobrane świadczenie w formie bonu lub dodatkowe świadczenie w formie bonu uważa się świadczenie pobrane:

1) mimo braku prawa do tego świadczenia;

2) na podstawie fałszywego oświadczenia, fałszywego dokumentu albo w innych przypadkach wprowadzenia w błąd przez osobę, która pobrała te świadczenia;

3) w przypadkach, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 i 4, w sytuacji gdy wojewoda pozostawił wniosek bez rozpatrzenia albo wydał decyzję odmawiającą osobie uprawnionej prawa do świadczenia wychowawczego z powodów innych niż wymienione w art. 4 ust. 3 i 4, w szczególności z powodu ukończenia przez dziecko, którego dotyczy wniosek, 18 roku życia przed dniem wejścia w życie ustawy.

3. Do postępowania w sprawie nienależnie pobranego świadczenia stosuje się odpowiednio

przepisy ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci.

4. Nienależnie pobrane świadczenie w formie bonu oraz dodatkowe świadczenie w formie

bonu podlega egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

5. Należności z tytułu nienależnie pobranego świadczenia w formie bonu lub dodatkowego

świadczenia w formie bonu ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat, licząc od dnia, w którym

decyzja o ustaleniu i zwrocie nienależnie pobranego świadczenia w formie bonu lub dodatkowego świadczenia w formie bonu stała się ostateczna. 6. Decyzja o ustaleniu i zwrocie nienależnie pobranego świadczenia w formie bonu

lub dodatkowego świadczenia w formie bonu nie jest wydawana, jeżeli od terminu jego pobrania upłynęło więcej niż 10 lat.

Art. 23. (automatyzacja przyznawania bonów) 1. Przyznanie prawa do świadczenia w formie bonu lub dodatkowego świadczenia w formie bonu nie wymaga wydania decyzji administracyjnej.

2. W przypadku gdy osobie uprawnionej nie ustalono prawa do świadczenia w formie bonu

lub dodatkowego świadczenia w formie bonu w sposób, o którym mowa w ust. 1, w przypadku określonym w art. 18 ust. 2 i 3, POT, na wniosek osoby uprawnionej, ustala

prawo do świadczenia w formie bonu lub dodatkowego świadczenia w formie bonu w drodze

decyzji administracyjnej. 3. Odmowa przyznania świadczenia w formie bonu lub dodatkowego świadczenia w formie

bonu, uchylenie lub zmiana prawa do tych świadczeń oraz rozstrzygnięcie w sprawie nienależnie pobranego świadczenia w formie bonu lub dodatkowego świadczenia w formie bonu następuje w drodze decyzji administracyjnej wydanej przez POT.

4. Od decyzji administracyjnych, o których mowa w ust. 2 i 3, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw turystyki.

5. Organy administracji publicznej współpracują z POT w zakresie niezbędnym

do prowadzenia postępowań administracyjnych wymienionych w ust. 2.

Art. 24. (dostęp do bonu turystycznego) 1. Bony są przekazywane za pomocą wiadomości tekstowej na wskazany przez osobę uprawnioną numer telefonu lub adres poczty elektronicznej.

2. Dokonanie płatności za pomocą bonu następuje z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 27.

Art. 25. (odpowiedzialność za jakość usług)

POT nie ponosi odpowiedzialności za usługi hotelarskie lub imprezy turystyczne realizowane przez przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego na zasadach określonych w ustawie.

Rozdział 3

Przetwarzanie danych osobowych

Art. 26. (katalog przetwarzanych danych osobowych)

1. Na potrzeby obsługi bonu są przetwarzane następujące dane osobowe:

1) osób uprawnionych:

a) imię i nazwisko,

b) data urodzenia,

c) numer PESEL, a w przypadku gdy nie nadano numeru PESEL – rodzaj, numer i seria dokumentu potwierdzającego tożsamość,

d) adres zamieszkania,

e) adres poczty elektronicznej i numer telefonu,

f) wartość udzielonych świadczeń wychowawczych i dodatków,

- g) informacje dotyczące złożenia przez osobę uprawnioną wniosków, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 lub w art. 4 ust. 1 pkt 4, i przekazaniu ich do wojewody,
 - h) informacje dotyczące wydania przez wojewodę decyzji, o których mowa w art. 4 ust. 3 lub w art. 4 ust. 4;
- 2) dzieci:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) numer PESEL, a w przypadku gdy nie nadano numeru PESEL – rodzaj, numer i seria dokumentu potwierdzającego tożsamość;
 - 3) informację o orzeczeniu, o którym mowa w art. 18 ust. 3.
2. Współadministratorami danych osobowych przetwarzanych na potrzeby obsługi bonu są POT i ZUS.
3. Szczegółowy zakres obowiązków i zasady odpowiedzialności w zakresie przetwarzanych danych osobowych określi porozumienie zawarte między POT i ZUS.
4. Dane osobowe podlegają zabezpieczeniom zapobiegającym nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi do tych danych lub przekazaniu polegającym co najmniej na:
- 1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie wydane przez współadministratora danych lub podmiot przetwarzający;
 - 2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w poufności.

Rozdział 4

System teleinformatyczny

Art. 27. (system PUE ZUS)

- 1. Obsługa bonu odbywa się w systemie teleinformatycznym.
- 2. System teleinformatyczny rozbudowuje, dostosowuje i utrzymuje ZUS.
- 3. ~~System~~ System teleinformatyczny spełnia minimalne wymagania dla teleinformatycznych oraz zapewnia interoperacyjność systemu na zasadach określonych w Krajowych Ramach Interoperacyjności.
- 4. System teleinformatyczny zapewnia bezpieczeństwo przetwarzanych danych osobowych oraz środki określone w art. 32 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.).
- 5. ZUS udostępnia POT system teleinformatyczny w celu i w zakresie niezbędnym do realizacji zadań POT określonych w ustawie.

Art. 28. (zakładanie profilu na PUE ZUS) Uwierzytelnianie podmiotów w systemie teleinformatycznym wymaga użycia profilu zaufanego, profilu osobistego, innego środka identyfikacji elektronicznej wydanego w systemie identyfikacji elektronicznej przyłączonym do węzła krajowego identyfikacji elektronicznej, o którym mowa w art. 21a ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1173 i 2320), adekwatnie do poziomu bezpieczeństwa środka identyfikacji elektronicznej wymaganego dla usług świadczonych w tym systemie, danych weryfikowanych za pomocą kwalifikowanego środka identyfikacji elektronicznej, jeżeli w celu realizacji usługi online, albo innych technologii, jeżeli zostaną udostępnione w tym systemie.

Art. 29. (funkcjonalności PUE ZUS)

1. Zapewnienie działania funkcji systemu teleinformatycznego polega także na możliwości obsługi błędów związanych z realizacją bonu.
2. Osoba uprawniona, przedsiębiorca turystyczny oraz organizacja pożytku publicznego mogą zgłaszać błędy za pomocą udostępnionego narzędzia komunikacji współpracującego z systemem teleinformatycznym.
3. Narzędzie komunikacji do zgłoszeń błędów oraz udzielania informacji związanych z obsługą bonu zapewnia i obsługuje ZUS we współpracy z POT.

Art. 30. (wyłączenie prawa zamówień publicznych)

Do zamówień na usługi lub dostawy mających na celu realizację ustawy przez ZUS, w tym w szczególności do rozbudowy, dostosowania lub utrzymania systemu teleinformatycznego, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.

Art. 31. (przekazanie danych teleinformatycznych)

1. W terminie do dnia 31 grudnia 2022 r. ZUS prześle POT dane zgromadzone w systemie teleinformatycznym.
2. POT przechowuje dane otrzymane od ZUS do dnia 31 grudnia 2026 r.

Rozdział 5

Finansowanie i sprawozdawczość

Art. 32. (środki finansowe przeznaczone na Polski Bon Turystyczny)

1. Środki finansowe przeznaczone na realizację płatności za bony oraz koszty realizacji określonych w ustawie zadań przez ZUS są ponoszone z Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, a w przypadku jego likwidacji – z budżetu państwa.
2. Koszty realizacji określonych w ustawie zadań przez ZUS wynoszą 1% kwoty przekazanej na realizację płatności za bony.
3. Środki finansowe przeznaczone na realizację płatności za bony oraz koszty realizacji określonych w ustawie zadań przez ZUS minister właściwy do spraw turystyki prześle ZUS

na podstawie pisemnych wniosków określających ich wysokość, składanych przez ZUS do 15 dnia każdego miesiąca, poprzedzającego miesiąc wypłaty. 4. Środki finansowe przeznaczone na realizację płatności za bony oraz koszty realizacji określonych w ustawie zadań przez ZUS są przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy wskazany przez ZUS w terminie do ostatniego dnia każdego miesiąca poprzedzającego miesiąc wypłaty.

5. Minister właściwy do spraw turystyki na wniosek ZUS może przekazać dodatkowe środki

finansowe przeznaczone na realizację płatności za bony na podstawie pisemnych wniosków

określających ich wysokość, składanych przez ZUS w terminie innym niż określony w ust. 3.

Środki są przekazywane w terminie do 7 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

6. Odsetki od środków zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w ust. 4, stanowią przychód Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, a w przypadku jego likwidacji – dochód

Art. 33. (zadania ZUS dotyczące płatności)
ZUS realizuje płatności za bony i koszty realizacji zadań na rachunek bankowy wskazany przez ministra właściwego do spraw turystyki w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku, a w przypadku likwidacji Funduszu Przeciwdziałania COVID-19 – w terminie 14 dni od dnia przyjęcia płatności za pomocą bonu, na rachunek, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 7.

Art. 34. (rozliczenie płatności bonem)

1. Ostateczne rozliczenie realizacji płatności na rzecz przedsiębiorcy turystycznego lub organizacji pożytku publicznego następuje w terminie 15 dni od dnia, o którym mowa w art. 7 ust. 1.

2. Niewykorzystane środki otrzymane od ministra właściwego do spraw turystyki ZUS zwraca na rachunek wskazany przez tego ministra w terminie 7 dni od dnia płatności, o której mowa w ust. 1.

Art. 35. (finansowanie zadań POT)

1. Źródłem finansowania zadań POT określonych w ustawie jest wpłata z Funduszu Przeciwdziałania COVID-19.

2. Źródłem finansowania zadań POT wynikających z ustawy w przypadku likwidacji Funduszu Przeciwdziałania COVID-19 jest dotacja celowa z budżetu państwa przekazywana przez ministra właściwego do spraw turystyki.

Art. 36. (umowa dotacyjna)

1. POT zawiera z ministrem właściwym do spraw turystyki umowę w sprawie finansowania realizacji zadań określonych w ustawie.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, określa w szczególności:

- 1) zakres zadań;
- 2) warunki i tryb przekazywania środków na realizację zadań;
- 3) czas trwania umowy;

- 4) zakres sprawozdawczości i obowiązki sprawozdawcze;
- 5) warunki zwrotu środków;
- 6) warunki rozwiązania umowy;
- 7) sposób rozliczenia.

Art. 37. (ewidencja księgowa POT)

POT prowadzi wyodrębnioną ewidencję księgową środków otrzymanych na podstawie umowy, o której mowa w art. 36 ust. 1.

Rozdział 6 Przepisy karne

Art. 38. (sankcja za naruszenie prawa do używania nazwy chronionej)

1. Kto, nie będąc do tego uprawnionym, używa w nazwie, w firmie lub do określenia wykonywanej przez siebie działalności gospodarczej albo w reklamie określenia „Polski Bon Turystyczny”, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.
2. Reklamą jest przekaz handlowy, pochodzący od podmiotu publicznego lub prywatnego, w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową, zmierzający do promocji sprzedaży lub odpłatnego korzystania z towarów lub usług; reklamą jest także autopromocja.
3. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 39. (sankcja za niezgodne z przeznaczeniem przyjmowanie płatności bonem)

Kto przyjmuje płatność za realizację bonu niezgodnie z przeznaczeniem, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

Rozdział 7 Przepisy zmieniające, dostosowujące i końcowe

Art. 40. - art. 43 (przepisy pominięte)

Art. 44. (komunikat ministra wł. ds. turystyki)

Minister właściwy do spraw turystyki podaje do publicznej wiadomości w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o terminie możliwości:

- 1) rejestracji w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27, przez przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego;
- 2) aktywacji bonów w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27.

Art. 45. (udostępnianie informacji przez ministra wł. ds. rodziny) 1. W roku 2022 minister właściwy do spraw rodziny udostępni ZUS informacje, o których mowa w art. 19 ust. 9, za grudzień 2021 r. w terminie do dnia 15 lutego 2022 r.

2. W roku 2022 starosta udostępni ministrowi właściwemu do spraw rodziny, za pośrednictwem wojewody, informacje, o których mowa w art. 19 ust. 9 pkt 2, za grudzień 2021 r., w terminie do dnia 10 lutego 2022 r.

Art. 46. (pierwsza płatność z ZUS)

Środki finansowe przeznaczone na realizację płatności za bonny oraz koszty realizacji zadań określonych w ustawie przez ZUS, o których mowa w art. 32 ust. 3, zostaną po raz pierwszy przekazane w wysokości uzgodnionej przez ministra właściwego do spraw turystyki i ZUS, w uzgodnionym terminie, na wskazany rachunek bankowy.

Art. 47. (zwolnienie z egzekucji)

Wartość bonu jest wolna od egzekucji oraz nie podlega wliczeniu do dochodu uprawniającego do wszelkich świadczeń i dodatków przysługujących na podstawie przepisów odrębnych.

Art. 48. (sprawozdawczość przed Sejmem RP)

Minister właściwy do spraw turystyki w terminach do dnia 31 sierpnia 2021 r., do dnia 31 sierpnia 2022 r. oraz do dnia 30 kwietnia 2023 r. przedstawi Sejmowi informację w sprawie realizacji ustawy oraz oceny skuteczności i efektów ekonomicznych bonów.

Art. 49. (termin wejścia w życie aktu prawnego)

Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

6. Wyciąg z ustawy z dnia 2 marca 2020 r.
o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem,
przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób
zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych
oraz niektórych innych ustaw

Dz.U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm.

USTAWA

z dnia 2 marca 2020 r.

**o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem
i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji
kryzysowych**

(wyciąg)

(...)

Art. 15k. (odstąpienie od umowy o imprezę turystyczną w zw. z epidemią COVID-19)

1. Odstąpienie od umowy w trybie określonym w art. 47 ust. 4 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych lub rozwiązanie przez organizatora turystyki umowy o udział w imprezie turystycznej w trybie określonym w art. 47 ust. 5 pkt 2 tej ustawy, które to odstąpienie od umowy lub rozwiązanie umowy pozostaje w bezpośrednim związku z wybuchem epidemii wirusa SARS-CoV-2, jest skuteczne z mocy prawa po upływie 180 dni od dnia powiadomienia przez podróżnego o odstąpieniu lub powiadomienia o rozwiązaniu przez organizatora turystyki.

2. Odstąpienie od umowy bądź jej rozwiązanie, o którym mowa w ust. 1, nie jest skuteczne w przypadku wyrażenia przez podróżnego zgody na otrzymanie w zamian od organizatora turystyki vouchera do realizacji na poczet przyszłych imprez turystycznych w ciągu 2 lat od dnia, w którym miała się odbyć impreza turystyczna.

3. Wartość vouchera, o którym mowa w ust. 2, nie może być niższa niż kwota wpłacona na poczet realizacji dotychczasowej umowy o imprezę turystyczną.

4. Środki odpowiadające wpłatom na poczet realizacji umów o imprezy turystyczne, w stosunku do których zastosowanie znajdzie ust. 2, są objęte zabezpieczeniem finansowym organizatora turystyki, o którym mowa w art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, obowiązującym w dniu zawarcia dotychczasowej umowy o udział w imprezie turystycznej.

Art. 15ka. (wnioski o wypłaty z Turystycznego Funduszu Zwrotów, w tym odpowiednie stosowanie przepisów)

1. W przypadku, o którym mowa w art. 15k ust. 1, organizator turystyki może ubiegać się o wypłatę na rzecz podróżnego środków pieniężnych wpłaconych przez tego podróżnego na rzecz organizatora turystyki na poczet imprezy turystycznej, na zasadach i w trybie określonych w ust. 2-37. O wypłaty mogą ubiegać się wyłącznie organizatorzy turystyki, którzy:

- 1) przyjęli płatność w formie bezgotówkowej;
- 2) zostali wpisani do właściwego rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

2. Organizator turystyki składa wniosek o udzielenie wypłaty, zwany dalej „wnioskiem organizatora turystyki”, do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego tego Funduszu. Organizator turystyki może złożyć wniosek dotyczący wypłaty na rzecz więcej niż jednego podróżnego. O udzieleniu wypłaty, o której mowa w ust. 1, decyduje kolejność złożenia kompletnych, zgodnych w zakresie zawartych w nich danych, oraz pozytywnie zweryfikowanych wniosków organizatora turystyki oraz podróżnego pod warunkiem dostępności środków z Turystycznego Funduszu Zwrotów.

3. Wniosek organizatora turystyki zawiera wskazanie całkowitej kwoty wypłaty oraz oświadczenie organizatora turystyki stwierdzające:

- 1) odstąpienie przez podróżnego od umowy w trybie art. 47 ust. 4 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych albo rozwiązanie umowy z podróżnym w trybie art. 47 ust. 5 pkt 2 tej ustawy, które to odstąpienie od umowy lub rozwiązanie umowy pozostaje w bezpośrednim związku z wybuchem epidemii wirusa SARS-CoV-2;
- 2) że nie wręczył oraz że nie wręczy on podróżnemu vouchera, o którym mowa w art. 15k ust. 2;
- 3) że nie dokonał on zwrotu wpłat wniesionych przez podróżnego;
- 4) że zobowiązuje się do zwrotu wypłaty na zasadach i w terminach określonych w art. 15kb ust. 7 i 8.

4. W terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku organizatora turystyki dokonuje on na rzecz Turystycznego Funduszu Pomocowego:

- 1) wpłaty w wysokości 7,5% łącznej wartości wypłat objętych tym wnioskiem;
- 2) opłaty w wysokości:
 - a) 2,5% łącznej wartości wypłat objętych tym wnioskiem, jeśli wniosek składa mikroprzedsiębiorca, mały przedsiębiorca lub średni przedsiębiorca, albo
 - b) 4,1% łącznej wartości wypłat objętych tym wnioskiem, jeśli wniosek składa duży przedsiębiorca.

5. Wpłaty i opłaty, o których mowa w ust. 4, podlegają zwrotowi do organizatora turystyki, w przypadku:

- 1) negatywnej weryfikacji wniosków, o której mowa w ust. 18;
- 2) pozostawienia wniosku bez rozpoznania, o którym mowa w ust. 15.

6. Oświadczenie organizatora turystyki składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za

składanie fałszywych oświadczeń. Organizator turystyki składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. 7.

Wniosek organizatora turystyki dotyczy umów, od których podróżni odstąpili w trybie art. 47 ust. 4 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, oraz umów rozwiązanych z podróżnymi w trybie art. 47 ust. 5 pkt 2 tej ustawy, które to odstąpienie od umowy lub rozwiązanie umowy pozostaje w bezpośrednim związku z wybuchem epidemii wirusa SARS-CoV-2, a organizator turystyki nie dokonał zwrotu wpłat wniesionych przez podróżnego lub podróżny nie wyraził zgody na otrzymanie w zamian od organizatora turystyki vouchera, o którym mowa w art. 15k ust. 2

8. Wniosek organizatora turystyki zawiera także:
1) imiona i nazwiska podróżnych, którzy zawarli umowy o udział w imprezie turystycznej, lub firmy (nazwy) przedsiębiorców i innych podmiotów, którzy zawarli umowy o udział w imprezie turystycznej na rzecz podróżnych;

- 2) numer PESEL, a w przypadku gdy nie nadano numeru PESEL – rodzaj, numer i serię

dokumentu potwierdzającego tożsamość;

- 3) numer NIP – w przypadku podmiotów innych niż osoby fizyczne;

- 4) numer rezerwacji lub umowy o udział w imprezie turystycznej, o ile posiada;

- 5) datę zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej;

- 6) datę rozpoczęcia imprezy turystycznej;

- 7) liczbę podróżnych objętych umową o udział w imprezie turystycznej;

- 8) miejsce lub trasę wykonania umowy o udział w imprezie turystycznej;

- 9) datę powiadomienia przez podróżnego o odstąpieniu od umowy o udział w imprezie

turystycznej lub powiadomienia o rozwiązaniu umowy o udział w imprezie turystycznej

przez organizatora turystyki;

- 10) terminy i wysokość dokonanych wpłat;

- 11) kwotę należną do zwrotu;

- 12) termin i wysokość zwrotu wpłat podróżnemu, jeśli zwrot został dokonany;

- 13) numer rachunku bankowego podróżnego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, na który ma zostać dokonana wypłata;

- 14) numer rachunku bankowego podróżnego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, z którego została dokonana wpłata należności za imprezę

turystyczną, o ile dotyczy;

- 15) numer rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, na który została dokonana wpłata należności za imprezę turystyczną,

9. Organizator turystyki, który nie dysponuje danymi, o których mowa w ust. 8, gromadzi je i przetwarza na potrzeby złożenia wniosku organizatora turystyki.

10. Podróżny, na rzecz którego ma zostać dokonana wypłata, o którą ubiega się organizator

turystyki, składa za pośrednictwem systemu teleinformatycznego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego wniosek o wypłatę na jego rzecz, zwany dalej „wnioskiem podróżnego”, o czym Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny informuje organizatora turystyki. Do złożenia wniosku jest uprawniony podróżny, który zawarł umowę o udział w imprezie turystycznej.

11. Wniosek podróżnego zawiera:

1) imię i nazwisko podróżnego, uprawnionego do złożenia wniosku, albo firmę (nazwę)

przedsiębiorcy albo innego podmiotu, który zawarł umowę o udział w imprezie turystycznej na rzecz podróżnego;

2) numer PESEL, a w przypadku gdy nie nadano numeru PESEL – rodzaj, numer i serię

dokumentu potwierdzającego tożsamość;

3) numer NIP – w przypadku podmiotów innych niż osoby fizyczne;

4) adres zamieszkania, a w przypadku osób innych niż osoby fizyczne – adres siedziby

oraz adres poczty elektronicznej;

5) nazwę lub firmę organizatora turystyki, z którym została zawarta umowa o udział w imprezie turystycznej;

6) numer rezerwacji lub umowy o udział w imprezie turystycznej, o ile posiada;

7) datę zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej;

8) datę powiadomienia przez podróżnego o odstąpieniu od umowy o udział w imprezie turystycznej lub powiadomienia o rozwiązaniu umowy o udział w imprezie turystycznej przez organizatora turystyki;

9) datę rozpoczęcia imprezy turystycznej;

10) numer rachunku bankowego podróżnego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, z którego została dokonana wpłata należności za imprezę turystyczną, o ile dotyczy;

11) numer rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, na który została dokonana wpłata należności za imprezę turystyczną;

12) wysokość wpłaconych kwot za imprezę turystyczną i daty obciążenia lub uznania rachunku;

13) numer karty płatniczej, w zakresie umożliwiającym weryfikację dokonania płatności

karty płatniczej, oraz imię i nazwisko posiadacza tej karty, z której została dokonana wpłata należności za imprezę turystyczną, o ile dotyczy;

12. Do wniosku podróżnego dołącza się oświadczenie składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, o:

14) kwotę należną do zwrotu;

15) prawdziwość danych, o których mowa w ust. 11;

15) numer rachunku bankowego podróżnego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, na który ma zostać dokonany zwrot.

2) braku zwrotu wpłaty oraz o nieotrzymaniu vouchera, o którym mowa w art. 15k ust. 2, lub niewyrażeniu zgody na jego przyjęcie.

13. Podróżny składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

14. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, po otrzymaniu wniosku organizatora turystyki

i wniosku podróznego dokonuje oceny ich kompletności. W przypadku otrzymania niekompletnego wniosku lub rozbieżności w złożonym wniosku, wzywa organizatora turystyki lub podróznego do uzupełnienia braków lub złożenia wyjaśnień za pośrednictwem

systemu teleinformatycznego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Wniosek organizatora turystyki rozpatruje się w odniesieniu do poszczególnych podróznich wykazanych w tym wniosku.

15. W przypadku niezpełnienia braków lub niezłożenia wyjaśnień przez organizatora turystyki lub podróznego w terminie określonym w wezwaniu wniosek pozostawia się bez

rozpoznania, o czym informuje się organizatora turystyki oraz podróznego za pośrednictwem

systemu teleinformatycznego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. 16.

Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, po otrzymaniu za pośrednictwem systemu teleinformatycznego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego wniosków organizatora turystyki oraz podróznego i potwierdzeniu ich kompletności oraz zgodności danych w nich zawartych, w terminie 30 dni od dnia otrzymania późniejszego z tych wniosków dokonuje ich weryfikacji, biorąc pod uwagę dostępność środków na Turystycznym Funduszu Zwrotów. W przypadku konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego termin ulega przedłużeniu do 4 miesięcy od dnia otrzymania późniejszego z tych wniosków.

17. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w terminie 14 dni od dnia pozytywnej weryfikacji, dokonuje wypłaty z Turystycznego Funduszu Zwrotów na rzecz podróznich, nie wcześniej jednak niż przed uzyskaniem od organizatora turystyki wpłat, o których mowa

w ust. 4.

18. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny informuje organizatora turystyki i podróznego

o negatywnej weryfikacji wniosków, w tym o braku środków w Turystycznym Funduszu Zwrotów, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego tego Funduszu.

19. W przypadku złożenia przez organizatora turystyki oraz podróznego wniosku o wypłatę

przed upływem terminu zwrotu określonego w art. 47 ust. 6 ustawy z dnia 24 listopada 2017

r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, jak również po jego upływie, lecz w terminie nie dłuższym niż do dnia, o którym mowa w art. 36a ust. 2, termin

zwrotu poniesionych opłat i wpłat, o którym mowa w art. 47 ust. 6 ustawy z dnia 24 listopada

2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, uznaje się za zachowany w przypadku dokonania wypłaty, o której mowa w ust. 1, na rzecz

Wyciąg z ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1639).

21. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz osoby działające w jego imieniu z należytą starannością nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą z niewłaściwej realizacji wypłat, o których mowa w ust. 1.

22. W celu realizacji wypłat, o których mowa w ust. 1, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może uzyskiwać nieodpłatnie dane:

- 1) z systemów teleinformatycznych ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz organów Krajowej Administracji Skarbowej, w tym dane, informacje i dokumenty, o których mowa w dziale IIIB ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa;
- 2) ze zbiorów danych, w tym zbiorów danych osobowych prowadzonych przez organy władzy publicznej oraz państwowe jednostki organizacyjne;

23. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może uzyskać dane, o których mowa w ust. 22 pkt 1, zgromadzone w zbiorach w drodze transmisji bez konieczności składania każdorazowo pisemnych wniosków o ich udostępnienie.

24. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w odniesieniu do danych osobowych zgromadzonych na podstawie ust. 3, 8, 11 i 22 jest administratorem w rozumieniu art. 4 pkt 7

rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r.

w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn.

zm.). 25. Do ochrony danych uzyskanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny na podstawie ust. 3, 8, 11 i 22 stanowiących tajemnice prawnie chronione stosuje się przepisy regulujące zasady ochrony tych tajemnic.

26. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny przetwarza dane osobowe na podstawie ust. 3, 8, 11 i 22 przez okres, w którym są one niezbędne do realizowania wypłat, o których mowa w ust. 1. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny dokonuje, nie rzadziej niż raz w roku, weryfikacji potrzeby dalszego przetwarzania tych danych, usuwając lub anonimizując dane, które nie są wymagane w związku z ustalonym celem.

27. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może przeprowadzić czynności sprawdzające w stosunku do organizatorów turystyki lub podróżnych, na rzecz których dokonana została wypłata.

28. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w toku czynności lub dodatkowego postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w ust. 16, może żądać od organizatora turystyki lub podróżnego przedstawienia kopii:

- 1) umowy o udział w imprezie turystycznej zawartej między podróżnym a organizatorem turystyki;
- 2) dowodu wpłaty na rzecz organizatora turystyki należności za imprezę turystyczną;
- 3) dowodu wpłat, o których mowa w ust. 4.

29. W przypadku:

- 1) ujawnienia w wyniku przeprowadzonych czynności sprawdzających, że wypłata, o której mowa w ust. 1, stanowi kwotę nienależnie pobraną,
- 2) niedokonywania zwrotu wypłat, o których mowa w art. 15ka ust. 1, na Turystyczny Fundusz Zwrotów

– Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny występuje do ministra właściwego do spraw turystyki z wnioskiem o wydanie decyzji o zwrocie kwoty nienależnie pobranej.

30. W przypadku, o którym mowa w ust. 29 pkt 2, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, przed wystąpieniem do ministra właściwego do spraw turystyki z wnioskiem o wydanie decyzji o zwrocie kwoty nienależnie pobranej, wzywa organizatora turystyki do zwrotu środków wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości określonej w wezwaniu, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

31. Za kwotę nienależnie pobraną uważa się wypłatę, która została przekazana podróżnemu mimo braku uprawnienia do wypłaty.

32. W przypadku ujawnienia w wyniku przeprowadzonych czynności sprawdzających przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, że wypłata stanowi kwotę nienależnie pobraną, otrzymana wypłata podlega zwrotowi do Turystycznego Funduszu Zwrotów, a w przypadku jego likwidacji – do budżetu państwa, łącznie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia przekazania nienależnej wypłaty na rzecz podróżnych.

33. Współadministratorami danych osobowych przetwarzanych na potrzeby obsługi wypłat są minister właściwy do spraw turystyki i Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

34. Minister właściwy do spraw turystyki zawiera z Ubezpieczeniowym Funduszem

Funduszowi Gwarancyjnym umowę w sprawie zlecenia Ubezpieczeniowemu Gwarancyjnemu przyjmowania, rozpatrywania wniosków i dokonywania wypłat, o których mowa w ust. 1, która stanowi podstawę realizacji przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny czynności określonych w ust. 2-33.

35. Umowa, o której mowa w ust. 34, określa w szczególności:

- 1) czas trwania umowy;
- 2) zakres sprawozdawczości i obowiązki sprawozdawcze w zakresie zrealizowanych wypłat z Turystycznego Funduszu Zwrotów;
- 3) przyczyny i warunki rozwiązania umowy;
- 4) sposób pokrycia kosztów realizacji przedmiotu umowy;
- 5) szczegółowy zakres obowiązków i zasady odpowiedzialności w zakresie przetwarzanych danych osobowych;
- 6) warunki pokrycia kosztów Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego związanych z obsługą wypłat;
- 7) zakres odpowiedzialności Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z tytułu wykonania przedmiotu umowy;

8) zakres upoważnienia do dysponowania środkami zgromadzonymi na Turystycznym Funduszu Zwrotów w imieniu ministra właściwego do spraw turystyki.

36. Źródłem finansowania wypłat, o których mowa w ust. 1, realizowanych w imieniu ministra właściwego do spraw turystyki jest Turystyczny Fundusz Zwrotów.

37. Wypłata na rzecz podróżnego, o której mowa w ust. 1, nie wpływa na ważność zawartych dotychczas umów agencyjnych pomiędzy organizatorami turystyki a agentami turystycznymi i należnych agentom turystycznym prowizji z tytułu zawartych umów o udział w imprezie turystycznej.

Art. 15kb. (ukonstituowanie Turystycznego Funduszu Zwrotów)

1. W Banku Gospodarstwa Krajowego tworzy się Turystyczny Fundusz Zwrotów, zwany dalej „Funduszem Zwrotów”, z którego realizowane są, do wyczerpania zgromadzonych na nim środków, wypłaty na rzecz podróżnych w trybie określonym w art. 15ka, gdy podróżny nie otrzymał lub nie wyraził zgody na przyjęcie vouchera, o którym mowa w art. 15k ust. 2.

2. Środki Funduszu Zwrotów pochodzą z:

- 1) wpłat z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw turystyki;
- 2) odsetek od lokat okresowo wolnych środków Funduszu Zwrotów zdeponowanych w bankach oraz odsetek od środków przekazanych w depozyt zgodnie z ust. 3 pkt 2;
- 3) wpłaty z Funduszu Przeciwdziałania COVID-19;
- 4) zwrotów wypłat, o których mowa w art. 15ka ust. 1, dokonanych przez organizatorów turystyki zgodnie z ust. 7;
- 5) wpłat z innych tytułów.

3. Okresowo wolne środki Funduszu Zwrotów Bank Gospodarstwa Krajowego może lokować w:

- 1) innych bankach;
- 2) formie depozytu, o którym mowa w art. 78b ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

4. Kosztami Funduszu Zwrotów są:

- 1) wypłaty, o których mowa w art. 15ka ust. 1;
- 2) koszty obsługi wypłat i koszty prowadzenia Funduszu Zwrotów.

5. Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w imieniu ministra właściwego do spraw turystyki, przysługuje roszczenie do masy upadłości organizatora turystyki o zwrot wypłat, o których mowa w art. 15ka ust. 1, z uwzględnieniem zwrotu dokonanego przez organizatora turystyki na zasadach określonych w ust. 7.

6. Wierzytelności, o których mowa w ust. 5, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w imieniu ministra właściwego do spraw turystyki, może zgłaszać syndykowi do czasu prawomocnego wykonania planów podziału funduszu masy upadłościowej.

7. Zwrotu wypłat, o których mowa w art. 15ka ust. 1, organizator turystyki dokonuje do Turystycznego Funduszu Zwrotów w 72 równych ratach do łącznej kwoty stanowiącej ich równowartość pomniejszonej o wpłatę, o której mowa w art. 15ka ust. 4 pkt 1. Raty oblicza

Wyciąg z ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw
się indywidualnie dla każdego organizatora turystyki w odniesieniu do wysokości wypłat, o których mowa w art. 15ka ust. 1, dokonanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny na wniosek tego organizatora turystyki.

7a. Zwrot pierwszej z rat, o których mowa w ust. 7, następuje do dnia 31 grudnia 2021 r.

7b. Zwrot rat, o których mowa w ust. 7, z wyłączeniem pierwszej raty, o której mowa w ust. 7a, jest dokonywany w terminie do 21. dnia każdego miesiąca, począwszy od stycznia 2022 r.

7c. Zwrotu wypłat, o których mowa w art. 15ka ust. 1, zgodnie z zasadami określonymi w ust. 7-7b, dokonuje przedsiębiorca także po wykreśleniu z rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

8. W przypadku nieuiszczenia rat zgodnie z zasadami określonymi w ust. 7-7b przepisy art. 2 ust. 2, art. 30 ust. 7 pkt 2, art. 31 pkt 2 oraz art. 37 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych stosuje się odpowiednio.

9. Minister właściwy do spraw turystyki zawiera z Bankiem Gospodarstwa Krajowego umowę określającą zakres upoważnienia do korzystania z Funduszu Zwrotów w imieniu ministra właściwego do spraw turystyki przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz wysokość wynagrodzenia z tytułu utworzenia i prowadzenia Turystycznego Funduszu Zwrotów.

10. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może zawrzeć z Bankiem Gospodarstwa Krajowego umowę określającą szczegółowe zasady współpracy w związku z dokonywaniem wypłat, o których mowa w art. 15ka ust. 1.

11. Fundusz Zwrotów działa na podstawie rocznego planu finansowego, który stanowi podstawę dokonywania wypłat ze środków Funduszu Zwrotów.

12. Bank Gospodarstwa Krajowego sporządza dla Funduszu Zwrotów odrębny bilans oraz rachunek zysków i strat.

13. Bank Gospodarstwa Krajowego przedstawia ministrowi właściwemu do spraw turystyki i ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w terminie:

1) do dnia 15 kwietnia danego roku:

- a) sprawozdanie z realizacji planu finansowego Funduszu Zwrotów za rok poprzedni,
- b) bilans oraz rachunek zysków i strat za rok poprzedni;

2) (przepis uchylony).

13a. Bank Gospodarstwa Krajowego przedstawia ministrowi właściwemu do spraw turystyki i ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych projekt rocznego planu finansowego Funduszu Zwrotów na następny rok w terminie do dnia 15 czerwca roku poprzedzającego rok, którego dotyczy ten plan.

14. Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje ministrowi właściwemu do spraw turystyki kwartalne informacje o realizacji planu finansowego Funduszu Zwrotów w terminie do końca miesiąca następującego po danym kwartale.

15. Projekt rocznego planu finansowego Funduszu Zwrotów na następny rok zatwierdza minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych w terminie do dnia 31 lipca roku poprzedzającego rok, którego dotyczy ten plan.

16. Zwroty wypłat, o których mowa w art. 15ka ust. 1, dokonane na rachunek Funduszu Zwrotów, są przekazywane na rachunek Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, do 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano zwrotu tych wypłat.

17. Po dokonaniu ostatecznych rozliczeń z organizatorami turystyki środki Funduszu Zwrotów podlegają przekazaniu na rachunek wskazany przez ministra właściwego do spraw

turystyki. Z chwilą przekazania tych środków Fundusz Zwrotów ulega likwidacji.

Art. 15kc. (ukonstytuowanie Turystycznego Funduszu Pomocowego)

1. Tworzy się Turystyczny Fundusz Pomocowy, zwany dalej „Funduszem Pomocowym”, stanowiący wyodrębniony rachunek w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym.
2. Obsługę Funduszu Pomocowego zapewnia Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.
3. Środki Funduszu Pomocowego są gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.
4. Środki Funduszu Pomocowego pochodzą:
 - 1) z wpłat i opłat organizatorów turystyki, o których mowa w art. 15ka ust. 4;
 - 2) z odsetek od środków pieniężnych gromadzonych na rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 3;
 - 3) z przychodów z lokat środków Funduszu Pomocowego;
 - 4) ze środków uzyskanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny z pożyczek i kredytów na rzecz Funduszu Pomocowego;
 - 5) ze składek organizatorów turystyki;
 - 6) ze zwrotów wypłat, o których mowa w ust. 14, dokonanych przez organizatorów turystyki zgodnie z ust. 17;
 - 7) z innych wpływów.
5. Składka, o której mowa w ust. 4 pkt 5, jest naliczana w wysokości nie wyższej niż 30 zł od każdego podróżnego z tytułu zawartej umowy o udział w imprezie turystycznej.
6. Składka jest należna z dniem zawarcia umowy lub z dniem dokonania płatności przez podróżnego na rzecz organizatora turystyki, jeżeli jest on wcześniejszy niż dzień zawarcia umowy.
7. W przypadku umów generalnych za dzień, w którym powstaje należność na Fundusz Pomocowy, uważa się dzień doręczenia w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku do organizatora turystyki zlecenia określającego w szczególności miejsce docelowe, sposób i środek transportu, jeśli przewóz jest objęty umową, oraz liczbę osób, które będą korzystały z imprezy turystycznej.
8. Składka przekazana na Fundusz Pomocowy nie podlega zwrotowi. W przypadku:
 - 1) składki odprowadzonej lub należnej do odprowadzenia w danym miesiącu za podróżnego, którego impreza turystyczna została odwołana przez organizatora turystyki z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeżeli jej realizacja była uzależniona od liczby zgłoszeń,
 - 2) zmiany liczby podróżnych, miejsca realizacji imprezy turystycznej, rodzaju zapewnianego środka transportu oraz rozwiązania umowy lub odstąpienia od umowy przez podróżnego

– składka podlega zarachowaniu na poczet następných należnych do przekazania składek.

8a. Zwrot składek przekazanych na Fundusz Pomocowy jest dopuszczalny wyłącznie w przypadku:

- 1) gdy przedsiębiorca turystyczny został wykreślony z rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej wpisem i przekazał wszystkie wymagane informacje oraz odprowadził należne składki w okresie wykonywania działalności, a odprowadzone składki nie podlegają dalszemu zarachowaniu;
- 2) odprowadzenia ich w kwocie przewyższającej wysokość należnej składki określonej w informacji przekazanej do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego;
- 3) odprowadzenia ich przez podmiot niezobowiązany względem Funduszu Pomocowego.

8b. Przedsiębiorca turystyczny w przypadku, o którym mowa w ust. 8a:

- 1) pkt 1 – może wystąpić do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot składek niepodlegających dalszemu zarachowaniu, nie później niż w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja administracyjna właściwego marszałka województwa o wykreśleniu z rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej wpisem, stała się ostateczna;
- 2) pkt 2 lub 3 - może wystąpić do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot składek, nie później niż w terminie 30 dni od dnia, w którym dokonał wpłaty składki.

8c. Roszczenia o zwrot składek, o których mowa w ust. 8a, ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat, licząc od dnia następującego po upływie terminu określonego w ust. 8b:

- 1) pkt 1, dla składek, o których mowa w ust. 8a pkt 1;
- 2) pkt 2, dla składek, o których mowa w ust. 8a pkt 2 lub 3.

8d. We wniosku do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot składek należy wykazać kwotę mającą podlegać zwrotowi. Do wniosku dołącza się:

- 1) kopię ostatecznej decyzji administracyjnej właściwego marszałka województwa o wykreśleniu z rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej wpisem wraz z wykazem umów, z których wynikają składki podlegające zwrotowi w przypadku, o którym mowa w ust. 8a pkt 1;
- 2) korektę przekazanej informacji wraz z wykazem umów, z których wynikają składki podlegające zwrotowi w przypadku, o którym mowa w ust. 8a pkt 2;
- 3) dokumenty, z których wynika brak zobowiązania względem Funduszu Pomocowego w przypadku, o którym mowa w ust. 8a pkt 3.

9. Organizatorzy turystyki dokonując wpłat składek na Fundusz Pomocowy w należnej wysokości bez wezwania:

- 1) obliczają kwotę należną z tytułu składki na Fundusz Pomocowy za okres jednego miesiąca i przekazują tę kwotę oraz

2) przekazują do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego tego Funduszu, informacje o wysokości należnej składki – w terminie do 21. dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który jest należna składka. 10. W przypadku niewykonania obowiązków, o których mowa w ust. 9, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wzywa, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego tego Funduszu, organizatora turystyki do realizacji tych obowiązków w terminie nie dłuższym niż 14 dni. Po bezskutecznym upływie tego terminu Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest uprawniony do dochodzenia należnych składek wraz z odsetkami. Wezwanie jest wysyłane do wiadomości właściwego marszałka województwa.

11. W przypadku nieuiszczenia składek lub niezłożenia informacji zgodnie z zasadami określonymi w ust. 9 i 10 przepisy art. 2 ust. 2, art. 30 ust. 7 pkt 2, art. 31 pkt 2 oraz art. 37

ust. 2 i 3 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych stosuje się odpowiednio.

12. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw

instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego,

określi, w drodze rozporządzenia, wysokość składki na Fundusz Pomocowy, w zależności

od miejsca realizacji imprezy turystycznej, sposobu transportu i rodzaju zapewnianego środka

transportu, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróżnym i mając na względzie potrzeby finansowe Funduszu Pomocowego związane z realizacją zadań wynikających z ustawy, przy czym minimalna stawka może być określona

na poziomie 0 zł.

13. W przypadku niedoboru środków niezbędnych do właściwego funkcjonowania Funduszu

Pomocowego, w tym realizacji zadań, o których mowa w ust. 14, Ubezpieczeniowy Fundusz

Gwarancyjny może udzielić Funduszowi Pomocowemu zwrotnego finansowania ze środków

zgromadzonych w ramach Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, o którym mowa w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych

usługach

turystycznych, na warunkach odpowiadających stopie oprocentowania lokat uzyskiwanych

przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w danym okresie, przy uwzględnieniu bezpieczeństwa i płynności środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

Wysokość zwrotnego finansowania udzielonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz

Gwarancyjny na rzecz Funduszu Pomocowego nie może przekroczyć wysokości 5% środków

zgromadzonych na Turystycznym Funduszu Gwarancyjnym.

14. Ze środków zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w ust. 1, Fundusz Pomocowy

zapewnia organizatorom turystyki wypłaty na pokrycie zwrotów podróżnym wpłat należności

14a. Komunikat, o którym mowa w ust. 14, określa termin powiadomienia przez podróżnego o odstąpieniu od umowy o udział w imprezie turystycznej lub powiadomienia o rozwiązaniu umowy o udział w imprezie turystycznej przez organizatora turystyki, które to odstąpienie od umowy lub rozwiązanie umowy pozostaje w bezpośrednim związku z nieuniknionymi i nadzwyczajnymi okolicznościami, o których mowa w ust. 14.

15. Wyплаты z Funduszu Pomocowego udzielane są w przypadku, gdy organizator turystyki nie jest w stanie zapewnić podróżnym zwrotów należności za imprezę turystyczną, o których mowa w art. 47 ust. 4 i ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

16. Organizator turystyki oraz podróżny składa wniosek o wypłatę przed upływem terminu zwrotu określonego w art. 47 ust. 6 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

16a. W przypadku niezłożenia w terminie, o którym mowa w art. 47 ust. 6 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, wniosku organizatora turystyki albo wniosku podróżnego umożliwiającym powiązanie tych wniosków, złożony wniosek pozostawia się bez rozpoznania, o czym informuje się organizatora turystyki albo podróżnego za pośrednictwem systemu teleinformatycznego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

17. Zwrotu wypłat, o których mowa w ust. 14, organizator turystyki dokonuje do Funduszu Pomocowego w 72 równych ratach do łącznej kwoty stanowiącej ich równowartość pomniejszonej o wpłatę, o której mowa w ust. 4 pkt 1, w terminie do 21. dnia każdego miesiąca, następującego po upływie 3 miesięcy od dokonania wypłaty, o której mowa w ust. 14. Raty oblicza się indywidualnie dla każdego organizatora turystyki w odniesieniu do wysokości wypłat, o których mowa w ust. 14, dokonanych przez Fundusz Pomocowy na wniosek tego organizatora turystyki.

17a. W przypadku:

- 1) ujawnienia w wyniku przeprowadzonych czynności sprawdzających, że wypłata, o której mowa w ust. 14, stanowi kwotę nienależnie pobraną,
- 2) niedokonywania zwrotu wypłat, o których mowa w ust. 17, na Fundusz Pomocowy – Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wzywa organizatora turystyki do zwrotu środków wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości określonej w wezwaniu, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

18. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny oraz osoby działające w jego imieniu z należytą starannością nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą z niewłaściwej realizacji wypłat, o których mowa w ust. 14. 19. W przypadku gdy wpłaty podróżnego dokonane zostały w walucie innej niż polska, kwotę należnej wypłaty ustala się w walucie polskiej z zastosowaniem kursu średniego ogłoszonego dla danej waluty przez Narodowy Bank Polski z dnia poprzedzającego dzień złożenia wniosku przez organizatora turystyki.

20. Ze środków Funduszu Pomocowego dokonuje się spłaty pożyczek i kredytów, o których mowa w ust. 4 pkt 4, wraz z odsetkami i innymi kosztami obsługi pożyczek i kredytów. Spłata pożyczek i kredytów nie może być dokonywana ze środków Ubezpieczeniowego

Wyciąg z ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw

Funduszu Gwarancyjnego innych niż zgromadzone na rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 3. 21. Ze środków Funduszu Pomocowego pokrywa się koszty związane z realizacją wypłat,

o których mowa w ust. 14 i art. 15ka ust. 1, oraz koszty jego obsługi przez Ubezpieczeniowy

Fundusz Gwarancyjny i spłatę zwrotnego finansowania, o którym mowa w ust. 13.

Roszczenia i zobowiązania Funduszu Pomocowego nie mogą być pokrywane ze środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego innych niż zgromadzone na rachunku, o którym mowa w ust. 3.

22. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny dokonuje w imieniu organizatorów turystyki zwrotu środków na Fundusz Przeciwdziałania COVID 19, a w przypadku jego likwidacji –

do budżetu państwa, w wysokości odpowiadającej kwocie wpłat i opłat, o których mowa w art. 15ka ust. 4 w terminie 6 lat, od dnia dokonania ostatniej z tych wpłat lub opłat.

23. W zakresie wypłat, o których mowa w ust. 14, przepisy art. 15ka ust. 1-19, 22-28, 31, 32

i 37 oraz art. 15kb ust. 5, 6, 7c i 8, stosuje się odpowiednio, przy czym wypłata podlega

Art. 15u (do wstrzymania poboru abonamentu RTV i opłat prawnoautorskich dla branży turystycznej)

1. Od przedsiębiorców w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców przez okres, w którym obowiązuje zakaz prowadzenia działalności na podstawie art. 46a i art. 46b pkt 1-6 i 8-12 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, wstrzymuje się pobieranie:

- 1) wynagrodzeń dla organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi wynikających z umowy, której przedmiotem jest korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, a wynagrodzenia te nie są określane jako wprost zależne od faktycznego przychodu lub dochodu tego podmiotu za świadczenie przez niego usług w danym okresie,
- 2) opłat abonamentowych, o których mowa w ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1689)
– jeżeli spełniają one łącznie warunki określone w ust. 2.

2. Warunkami skorzystania z wstrzymania poboru wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, są:

- 1) świadczenie przed wejściem w życie niniejszej ustawy przez przedsiębiorcę usług w miejscu, które umożliwia zapoznanie się przez jego klientów z utworami lub przedmiotami praw pokrewnych;
- 2) bycie płatnikiem wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2;
- 3) uiszczenie wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, za okresy rozliczeniowe przypadające przed dniem 8 marca 2020 r.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do organizacji pozarządowych w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1057 oraz z 2021 r. poz. 1038, 1243 i 1535) i podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 3 tej ustawy w zakresie, w którym prowadzą działalność pożytku publicznego.

4. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii przedsiębiorca, którego nie dotyczy zakaz, o którym mowa w ust. 1, oraz organizacja pozarządowa i podmiot, o których mowa w ust. 3, mogą żądać obniżenia wynagrodzenia dla organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, proporcjonalnie do obniżenia jego przychodu w stosunku do przychodu uzyskanego w tym samym okresie rozliczeniowym w roku przed ogłoszeniem stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

(...)

Art. 15zp. (voucher na usługi hotelarskie i imprezy kulturalne)

1. Przedsiębiorca prowadzący działalność związaną z organizacją wystaw i kongresów, w tym z udostępnianiem pomieszczeń i powierzchni na imprezy targowe, szkolenia, konferencje lub egzaminy, a także prowadzący działalność kulturalną, rozrywkową, rekreacyjną i sportową lub organizujący wystawy tematyczne lub imprezy plenerowe w przypadku rozwiązania umowy z klientem, w tym na świadczenie usług dodatkowych związanych z udostępnieniem powierzchni lub pomieszczeń, które to rozwiązanie umowy pozostaje w bezpośrednim związku z negatywnymi skutkami COVID-19, jest zobowiązany zwrócić wpłacone mu przez klienta środki w terminie 180 dni od dnia skutecznego rozwiązania umowy.

2. Rozwiązanie umowy, o którym mowa w ust. 1, nie jest skuteczne w przypadku wyrażenia przez klienta zgody na otrzymanie w zamian od przedsiębiorcy vouchera do realizacji na poczet przyszłych wydarzeń w obszarze działalności przedsiębiorcy w ciągu roku od dnia, w którym miało się odbyć wydarzenie, za które klient wniósł zapłatę.

3. Wartość vouchera, o którym mowa w ust. 2, nie może być niższa niż kwota wpłacona na poczet realizacji dotychczasowej umowy przez klienta.

4. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorcy lub rolnika świadczącego usługi hotelarskie w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych.

(...)

Art. 31h. (odpowiednie stosowanie przepisów w związku z brakiem zwrotu środków podróжным przed 13 marca 2020 r.)

W przypadku gdy organizator turystyki, o którym mowa w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, nie dokonał zwrotu poniesionych przez podróżnego opłat lub wpłat, o których mowa w art. 47 ust. 4 lub ust. 5 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, a termin na ich dokonanie nie upłynął przed dniem 13 marca 2020 r., przepisy art. 15k stosuje się odpowiednio.

(...)

Art. 31zzt. (sankcja za niewnoszenie opłat na TFZ i TFP)

Kto uporczywie nie uiszcza rat, o których mowa w art. 15kb ust. 7, na Fundusz Zwrotów lub rat, o których mowa w art. 15kc ust. 17, na Fundusz Pomocowy, podlega grzywnie.

Art. 31zzu. (sankcja za zaniżanie opłat na TFP)

Kto zaniża wysokość składki, o której mowa w art. 15kc ust. 4 pkt 5, należnej na Fundusz Pomocowy, podlega grzywnie.

Art. 31zzw. (odpowiednie stosowanie sankcji dot. TFZ i TFP)

Za czyny, o których mowa w art. 31zzt i art. 31zzu, odpowiada również podmiot zbiorowy, o ile czyn popełniła osoba fizyczna, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. z 2020 r. poz. 358 oraz z 2021 r. poz. 1177).

(...)

Art. 36a. (powiadomienie przez podróżnego o odstąpieniu od umowy o imprezę turystyczną w czasie pandemii COVID-19)

1. Powiadomienie przez podróżnego o odstąpieniu od umowy o udział w imprezie turystycznej lub powiadomienie o rozwiązaniu umowy o udział w imprezie turystycznej przez organizatora turystyki w trybie oraz ze skutkiem określonym w art. 15k ust. 1 możliwe jest do dnia 1 października 2020 r.

2. Wnioski, o których mowa w art. 15ka ust. 2 oraz ust. 9, są składane do dnia 31 grudnia 2020 r.

(...)

7. Wyciąg z ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych

Dz.U. z 2022 r. nr 888

USTAWA **z dnia 19 listopada 2009 r.** **o grach hazardowych**

(wyciąg)

(...)

Art. 86. (ukonstytuowanie Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej – możliwość finansowania zadań z zakresu turystyki społecznej)

1. Tworzy się Fundusz Rozwoju Kultury Fizycznej, którego dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej.
2. Fundusz Rozwoju Kultury Fizycznej jest państwowym funduszem celowym.
3. Przychodami Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej są:
 - 1) 75% wpływów z dopłat, o których mowa w art. 80 ust. 1;
 - 2) środki stanowiące koszty Narodowego Funduszu Zdrowia, o których mowa w art. 117 ust. 1 pkt 4b ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1285, z późn. zm.).
4. Wydatki Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej są przeznaczone na przebudowę, remonty i dofinansowanie inwestycji obiektów sportowych, rozwijanie sportu wśród dzieci, młodzieży i osób niepełnosprawnych, rozwój turystyki społecznej sprzyjającej aktywności fizycznej społeczeństwa oraz zadania określone w przepisach o zdrowiu publicznym w zakresie aktywności fizycznej.
5. Koszty obsługi Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej pokrywane są ze środków tego Funduszu.
6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, ministrem właściwym do spraw zdrowia i ministrem właściwym do spraw turystyki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki uzyskiwania dofinansowania realizacji zadań, o których mowa w ust. 4, tryb składania

wniosków oraz przekazywania środków, uwzględniając racjonalność i ciągłość finansowania zadań oraz kontroli sposobu wydatkowania środków funduszu.

(...)

8. Wyciąg z ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej

Dz.U. z 2021 r. nr 1893 z późn. zm.

USTAWA **z dnia 4 września 1997 r.** **o działach administracji rządowej**

(wyciąg)

Art. 5. (katalog ustalonych działów administracji rządowej)

Ustala się następujące działy:

- 1) administracja publiczna;
 - 1a) budownictwo, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne oraz mieszkalnictwo;
 - 1b) aktywa państwowe;
- 2) budżet;
 - 2a) energia;
- 3) finanse publiczne;
- 4) gospodarka;
- 5) gospodarka morska;
- 6) gospodarka wodna;
- 6a) gospodarka złożami kopalin;
- 7) instytucje finansowe;
 - 7a) informatyzacja;
- 8) członkostwo Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej;
- 8a) klimat;
- 9) kultura i ochrona dziedzictwa narodowego;
- 10) kultura fizyczna;
- 11) łączność;
- 12) (uchylony);
- 13) (uchylony);

- 14) obrona narodowa;
- 15) oświata i wychowanie;
- 16) praca;
- 17) rolnictwo;
- 18) rozwój wsi;
- 18a) rozwój regionalny;
- 18b) rynki rolne;
- 18c) rybołówstwo;
- 19) (uchylony);
- 20) sprawiedliwość;
- 21) szkolnictwo wyższe i nauka;
- 22) transport;
- 22a) turystyka;
- 23) środowisko;
- 23a) rodzina;
- 24) sprawy wewnętrzne;
- 25) wyznania religijne oraz mniejszości narodowe i etniczne;
- 26) zabezpieczenie społeczne;
- 27) sprawy zagraniczne;
- 28) zdrowie;
- 29) żegluga śródlądowa.

(...)

Art. 27a. (sprawy działu administracji rządowej turystyka)

Dział turystyka obejmuje sprawy zagospodarowania turystycznego kraju oraz mechanizmów regulacji rynku turystycznego.

(...)

Art. 32. (zadania działu sprawy zagraniczne – w tym wspieranie turystyki)

1. Dział sprawy zagraniczne obejmuje sprawy:

- 1) stosunków Rzeczypospolitej Polskiej z innymi państwami i organizacjami międzynarodowymi;
- 2) reprezentowania i ochrony interesów Rzeczypospolitej Polskiej za granicą, w tym także przed sądami i trybunałami międzynarodowymi, z zastrzeżeniem art. 13 ust. 1 pkt 2;
- 3) koordynacji polityki zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) reprezentowania i ochrony interesów polskich obywateli oraz polskich osób prawnych za granicą, a także współpracy z Polakami zamieszkałymi za granicą, w tym wspierania polskich instytucji kulturalnych i oświatowych za granicą;

- 5) współpracy rozwojowej, w tym pomocy humanitarnej; 6) kształtowania międzynarodowego wizerunku Rzeczypospolitej Polskiej; 6a) działalności informacyjnej i edukacyjnej służącej rozpowszechnianiu wiedzy o integracji europejskiej i zasadach funkcjonowania Unii Europejskiej;
 - 6b) inicjowania i koordynowania działań dotyczących zatrudnienia obywateli polskich w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych;
 - 7) dyplomacji publicznej i kulturalnej, a także wspierania działań promujących polską gospodarkę, kulturę, język, turystykę, technikę i naukę realizowanych w ramach
2. Minister właściwy do spraw zagranicznych w zakresie spraw określonych w ust. 1 pkt 3 koordynuje działalność organów administracji rządowej oraz podległych im jednostek przez:
- 1) coroczne opracowywanie, uzgadnianie i wnoszenie do rozpatrzenia przez Radę Ministrów dokumentu rządowego określającego kierunki i cele polskiej polityki zagranicznej oraz promocji interesów Rzeczypospolitej Polskiej na następny rok, a także opracowywanie i przedkładanie Radzie Ministrów wieloletnich strategii w zakresie spraw zagranicznych;
 - 2) opiniowanie pod względem zgodności z dokumentem, o którym mowa w pkt 1, i przedkładanie Prezesowi Rady Ministrów opinii na temat rocznych i wieloletnich planów współpracy zagranicznej ministrów;
 - 3) współuczestniczenie w istotnych dla interesów Rzeczypospolitej Polskiej relacjach międzynarodowych.
3. Rada Ministrów, nie później niż do dnia 20 grudnia każdego roku, przyjmuje dokument, o którym mowa w ust. 2 pkt 1; na jego podstawie minister właściwy do spraw zagranicznych przedstawia Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej informację o zadaniach polskiej polityki zagranicznej.
4. Minister właściwy do spraw zagranicznych ustala organizację i kieruje działalnością placówek zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu ustawy z dnia 21 stycznia 2021 r. o służbie zagranicznej (Dz. U. poz. 464 i 1003), a także koordynuje działania związane z zapewnieniem ich bezpieczeństwa, z zastrzeżeniem ust. 5.
5. Prezes Rady Ministrów, w drodze rozporządzenia, ustala:
- 1) organizację Stałego Przedstawicielstwa Rzeczypospolitej Polskiej przy Unii Europejskiej oraz zasady wyznaczania osób na stanowiska w Przedstawicielstwie,
 - 2) zasady wyznaczania osoby na stanowisko kierownicze w placówce zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej w państwie członkowskim Unii Europejskiej, obsługujące w szczególności zadania ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej
- uwzględniając potrzebę zapewnienia realizacji polityki państwa w zakresie spraw zagranicznych i członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, w szczególności udziału organów administracji rządowej w pracach instytucji i organów Unii Europejskiej, a także reprezentacji i ochrony interesów Rzeczypospolitej Polskiej.

(...)

